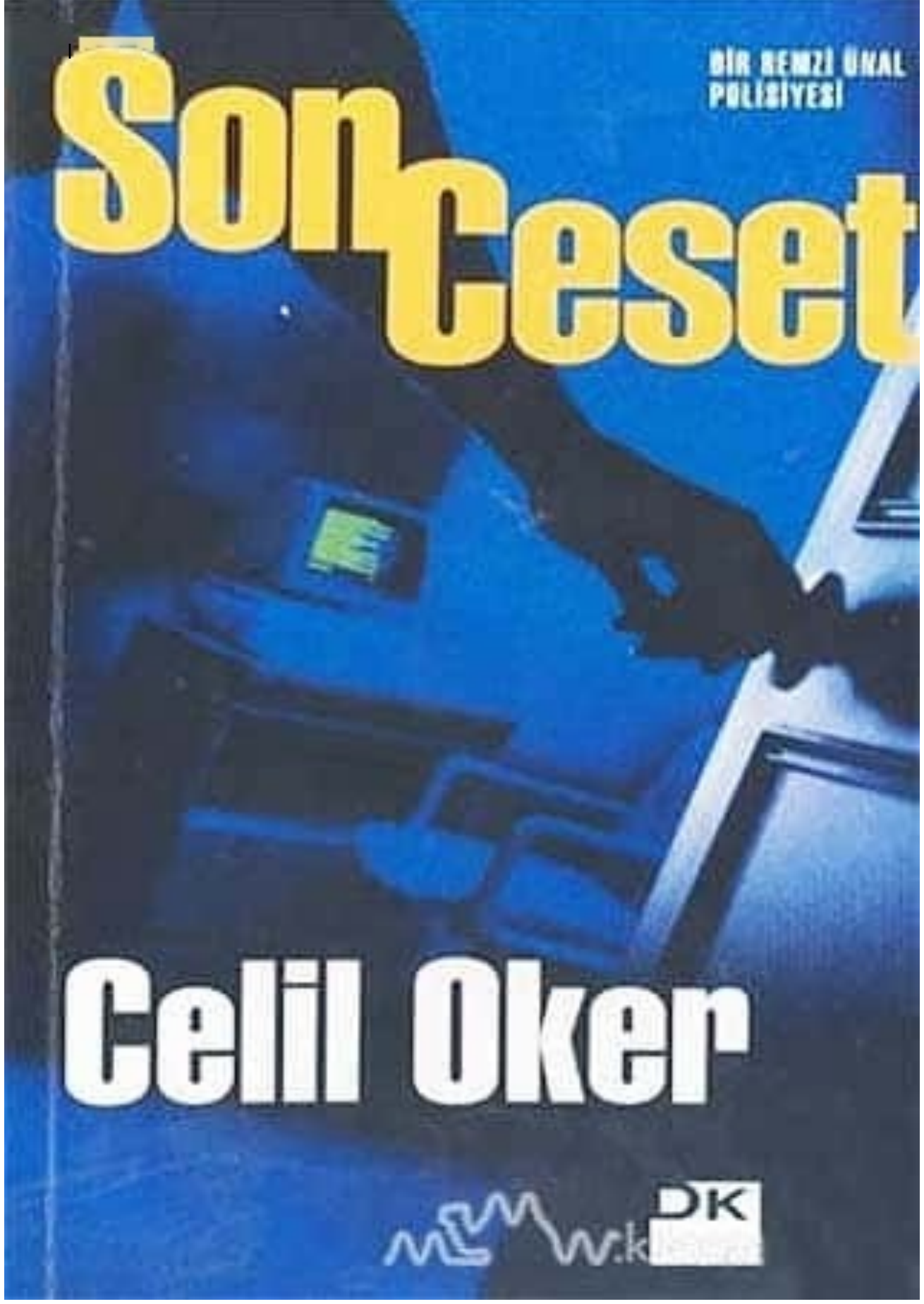
BİR REMZİ ÜNAL POLİSİYESİ

Son Ceset

Celil Oker

www.k

DK

SON CESET

Yazan: Celil OKER

Yayın hakları: © Doğan Kitapçılık A.Ş.
1. baskı / ocak 2004
ISBN 975-293-159-6

Bu kitabın 1. baskısı 2 000 adet yapılmıştır.

Kitabi katkılarından dolayı Milllyet gazetesine teşekkür ederiz.

Kapak ve kitap tasarımı: DPN Design

Baskı Şefik Matbaası
Marmara Sanayi Sitesi
M Blok No: 291
İkitelli - İSTANBUL

Doğan Kitapçılık AŞ
Hürriyet Medya Towers,
34544 Güneşli - İSTANBUL
Tel. (212) 677 06 20 - 677 07 39
Faks (212) 677 07 49
www.dogankitap.com.tr

CELİL OKER

SON CESET

DK DOĞAN KİTAP

Bölüm 1

Aniden sıçradı yatakta yüzükoyun yatan kız. Dirseğine dayanarak yarı doğruldu şaşkın gözlerle. Küçük, biçimli göğüsleri vardı. Sağ omzunda kocaman çiçek dövmesi. Önce bağıracak sandım, bağırmadı ama. Belki de tanıdı beni. Bağırmak yerine elini yastığın altına sokup kapkara bir tabanca çıkardı, tam karnıma doğru tuttu. 7.65 çapında bir tabancaydı.

Bir adım geri atarak iki elimi yanıma açtım.

"Sakin ol" demek geldi aklıma sadece.

Sesimi duyunca daha iyi tanıdı beni. Ama elindeki tabanca yönünü değiştirmedi. "Kötü bir niyetim yok" dedim hâlâ ellerimi açıkta tutarak. "Konuşmak istiyordum yalnızca"

"Sen her kapalı yere paldır küldür girer misin ?" dedi kız. Tabancayı iki eliyle tutuyordu, göğüslerini kapatacak üçüncü bir eli olmadığına üzülüyor gibi görünmüyordu.

"Kapıyı çaldım" dedim.

"İyi ki çaldın" dedi. "Açılmayınca çeker gider insan."

"Her zaman gitmez" dedim.

"0 zaman ayakların önde gidersin belki" dedi.

"Kötü bir niyetim yok" dedim yeniden. "Olsaydı farklı davranırdım."

Tabanca karnımı işaret etmekten vazgeçmiyordu. Bu durumdan sıkılmaya başladığımı düşündüm. Arada bir yumruk ve tekmelerin karıştığı tartışmalara karşı değildim ama, karnımda demir bir leblebiyle hiçbir soruma hiçbir cevap alamayacağımın bilincindeydim.

"Şu aleti kaldır" dedim bana cevap vermesine zaman bırakmadan. "Patlar matlar."

"Belki de iyi olur patlaması" dedi kız. "Haneye tecavüzden yırtarım."

"Belki" dedim. Kollarımı hafifçe indirdim. "Ama balistik muayenede Moda cinayetinde kullanılan mermilerle bir akrabalık çıkarsa, zor izah edersin."

Bu cümlede ne varsa, işi çözdü. Bir elini ağzına götürdü kız, diğer elindeki tabanca, kapkara namlusu yatağın köşesini gösterecek biçimde aşağıya doğru eğildi bunu yaparken. Fırsatı kaçırmadım. Sol elim önde, yatağa doğru uçtum. İyi bir uçuş oldu. Tabancayı tutan eline, elimin dışıyla bir tokat attım daha havadayken, tabanca makyaj masasına doğru uçtu. Allah'tan patlamadı. Gövdemin bütün ağırlığıyla kızın Çıplak gövdesinin üstüne abandım. Sağ elimle de diğer elini tuttum. Boştaki eli yüzüme bir tokat niyetiyle hareketlendi. O bileğini de daha havadayken yakalayıp yastığa bastırdım.

Tuhaf bir durumdaydık şimdi. Tam üstündeydim, neredeyse misyoner pozisyonunda. İki kolunu iki yandan yastığa bastırmıştım, gövdemin ağırlığını iyice vererek kımıldamasını engelliyordum. Direnince çıplak göğüsleri titredi. İyi ki aramızda o pike var dedim kendi kendime.

Bir kez daha direndi, ama işe yaramadı debelenmesi. Vazgeçince bileklerindeki baskıyı biraz gevşettim.

Algıladı bunu. Gözlerindeki pırıltıyı görünce gülecek sandım. Gülmedi ama "Şimdi ne olacak ?" dedi. "Tecavüz mü edeceksin bana?"

"Bir günde bir tecavüz yeter" dedim. Bu durumda bile esprimi anlayacak mı diye bekledim. Yüzünde bir gevşeme belirdi. Belki de gülmemek için başını yana doğru çevirdi.

"Biraz sakinleştiysen ellerini bırakırım" dedim. "Bir kahve içip konuşuruz." Başını yukarı aşağı salladı.

Önce sağ elini bıraktım. Tokat gelmeyince de sol elini.

Pikeyi üstüne çekmek için bir hamle yaptı serbest kalan elleriyle.(*Bkz. Remzi Ünal'ın Rol Çalan Ceset isimli macerası, bölüm 4.10.*)

Bu sefer, bu sefer, bu sefer, zihnimin karanlık köşelerinde bu aralar sık sık tekrarladığı gibi, pikeyi üstüne çekmek için hamle yapmadı serbest kalan elleriyle. Gözlerindeki pırıltı bir kez daha çaktı. Önce sol, sonra sağ eliyle başımı ensemden yakaladı, kendisine doğru çekti. Dudaklarına doğru. Gözlerini kapadı.

Bir an, çok kısa bir an durakladım. Ona uydum sonra.

Biraz sonra eşitlenmiştik.

Biraz sonra, biraz sonra, biraz sonra, bu aralar sık sık yaptığım gibi, geçmişimdeki hiçbir şeyden pişman olmadığım için kendime kızarak, kendi evimdeki televizyonun karşısında oturuyordum. Yayılmıştım iyice. Kolumun teki kıçımın altındaki İskandinav tipi koltuğun kolçağından aşağıya sarkıyordu. Öteki elimde uzaktan kumanda vardı.

Beni bugüne bağlayan pek az şeyden biri olan uzaktan kumanda

Dünyada hemen herkesin, artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını düşündüğü günler yaşıyorduk. MS Flight Simulator'a elimi sürmek de, belki aynı nedenlerle, epeydir içimden gelmiyordu. Hoş, ben hep Chicago'da dolaşırdım ya, New York da çok uzak değildi.

İçimdeki yalancı uçmak duygusunu bastırdım. Tahminimden kolay oldu.

Daha çok uyumak, antrenmanlara gitmek, hiçbir haber kanalmda dokuza sayana kadar durmamacasına zap yapmakla geçiyordu günlerim. Dünyanın haline üzülmem gerekiyorsa, Fox Sports'a takılıyordum. Gazetemi geç getirdi diye bakkalın çırağını azarlamaktan çoktan vazgeçmiştim.

Evden çıktığımda yürüyordum. Otomobille gidilecek kadar uzak yerlere gitmiyordum.

Eve döndüğümde telesekreterde not falan bırakmış birileri var mı yok mu diye bakmıyordum. Baksam da yoktu arayan zaten. Adım vermeden yardım isteyen kadın bile terk etmişti beni. Antrenman sonrası kahvaltıları da ben terk etmiştim. Reklamcı arkadaşımın yüzü asıktı. Bankacının ondan da asık. Tekstilcinin de. Sanki sözleşmiş gibi sertleşmiştik teknikleri uygularken. Bileğimiz sık sık gereğinden şiddetli biçimde kıvrılıyordu arkaya doğru. Yüzümüz buruşuyor, ama uyarnuyorduk uke'mizi "yavaş ol lan!" diye. Sıra bize geliyordu nasıl olsa. Sıra bize gelince dünyaya öfkemizi karşımızdakinden alıyorduk.

Bankaya her zamankinden daha sık uğramaya başlamıştım. Yatırmak için değil ama, çekmek için.

Başka derdimiz, yok gibi kış erken başlamıştı. Önce ufak ufak bir iki yağmurla ayakkabılarımızın tabanında delik olup olmadığını test etmiş, işi gücü olmayanlara evde oturmanın asaletini hatırlatmıştı. Doğrusu şikâyetim yoktu yağmurdan. Kanallar arasında dolaşmaktan sıkıldığımda, elimde kahve

fincanım, pencerenin yanma oturuyor, bacağınım teki kaloriferin peteklerine yapışmış yanarken dışarıyı seyrediyordum. Yağmurda dışarısı güzel görünüyordu. Kar altında daha güzel görünecekti, emindim.

Otomobilimi bakıma götürmek gerekiyordu, boş vermiştim. Gündüz uykularımı bölen apartman içi gürültülere bile kızmıyordum. İntikamımı apartman aidatmı ödememekle alıyordum. Allah'tan yalnız değildim bu konuda Apartmanın yarısı benim yaptığımı yapınca, yönetici asker emeklisi dostum akşamlan uğrayıp çöpü alan kapıcıyı işten çıkarmıştı ilk tasarruf tedbiri olarak. Doğalgaz faturası geldiğinde ne yapacağını bilmiyordum. On beş günde bir gelen temizlikçi kadın yevmiyesini artırmış, ben de kendisine kapıyı göstermiştim.

Çok sıkıldığımda sinemaya gidiyordum Akmerkez'e. İlk matinelerde yaşlı kadınlarla, öğleden son raları okuldan kaçmış liselilerle film seyrediyordum.

Kapının zili banyoda, tıraş olsam mı, olmasam mı diye aynada yüzümü dördüncü kez incelerken çaldı.

Kapımın zilini çalanların sayısı, televizyondaki aklı başında programların sayısından azdır.

Bahşişten epeydir umudunu kesen bakkalın çırağı sessizce kapının tokmağına asıp giderdi içinde ekmek ile gazetenin olduğu naylon poşeti. Postacı, bir keresinde sabah kahvemi bitirmeden kapımı çalma hatasını işlemiş, yüzümü görünce tövbe etmişti. Apartman yöneticisi emekli asker dostum, apartman aidatım ısrarla geciktirmeme kızmış, uğramak buyana, selam bile vermiyordu. Ben de ona yüz vermiyordum tabiî.

Reklamcı arkadaşımla haftada üç kez dojo'da görüşüyordum, ne gerek vardı evime gelmesine. Dayı da akşam oturmasına gelecek değildi ya az konuşan ayılarıyla. Hiçbir müşterimle evimde buluşmazdım.

O yüzden, aynada bana bakan Philip Marlowe bozuntusundan çok, kapımın zilinin çalınmasına şaşırdım.

Banyodan çıkıp apartmanın giriş kapısıyla bağlantıyı sağlayan düofona doğru iki adım atmıştım ki, bir kez daha çaldı.

Üçüncüsüne izin vermeden düofonun düğmesine bastım. Kapıyı açmaya yarayan düğmeye değil, sesimi aşağıya yollayana

"Kim o?" dedim pazarlamacılarla, anketçilerle, denemem için kapıya

şampuan bırakan promosyoncularla hiç ama hiç ilgilenmediğimi belli etmeye çalıştığım bir sesle.

"Remzi Ünal'ın evi mi ?" dedi düofon hoparlörünün tenekeleştirdiği bir kadın sesi.

Pazarlamacılar, anketçiler, promosyoncular adımı bilmezdi.

"Evet?" dedim. Cevabımın sonundaki soru işaretini iyice belirginleştirdim. "Yukarı gelebilir miyim ?" dedi kadın.

"Niye?" dedim.

Bir an sessizlik oldu.

"Bir iş için sizinle görüşmek istiyorum" dedi kadın.

Yüzümde gezdirdiğim elime iki günlük sakallarım battı.

"Adresimi veren, telefonumu vermedi mi?" dedim.

Kadın hazırlıklıydı.

"Önemli işleri yüz yüze görüşmekte fayda var."

Kafamı çevirip salonun kapı aralığından görülebilen manzarasına baktım. Dört katı çıkması için gerekli süreyi kafamdan geçirdim. Merdivenleri koşarak çıkmayacaksa mesele yoktu.

Cevap yerine aşağıdaki kapıyı açan düğmeye bastım.

İçimden ağır ağır sayarak işe koyuldum.

Televizyonun karşısındaki küçük sehpada duran peynirli pide kalıntılarını toparladım ilk olarak. Öteki elime kül tablasını alıp mutfağa koştum. Mutfak sorun değildi, kapısını kapayınca görünmezdi içerdeki kepazelik. Salona geri döndüğümde sekize gelmiştim. Kaloriferin üstünde kurumaya bıraktığım donlar ile çorapları topladım sonra. Biraz hızlanarak yatak odama gittim, yatağın üstüne fırlattım. Ziyaretçimle buraya gelmeyeceğimiz neredeyse kesindi. Çıkarken kapıyı kapadım. Kimselerin uğramadığı misafir yatak odasının kapısı zaten kapalıydı.

Yirmiye geldiğimde salonun ortasında dikilip façayı bozacak başka bir şey var mı diye baktım.

Yirmi beşte kendi kılığıma bakıyordum.

İdare ederdi.

Allah'tan evde pijama ya da eşofmanla dolaşma âdetim yoktu. Blucinim epeydir yıkanmıyorsa da, idare ederdi. Düzineyle aldığım siyah tişörtlerden üstümdekini daha o sabah giymiştim, yakası hâlâ dik duruyordu. Eh, ayaklarınım çıplak olmasını da idare etsindi beklenmedik misafirim. Suç, kaloriferi bu kriz kışına yakışmayacak kadar çok yakanlardaydı.

Televizyonu haber kanallarından birine getirdim. Sesini iyice kısıp pencereye gittim. Otuz sekiz, otuz dokuz diye saymaya devam ettim dışarıya bakarken. Aşağıda, oturduğum sitenin beş apartmanının çevrelediği otoparkta, otomobillere ayrılmış boşluklara efendi efendi yerleştirilmiş orta sınıf aile araçlarının önünde dikine duran bir Opel Corsa gördüm. Şoför tarafındaki açık pencereden deri ceketli bir dirsek görülüyordu yalnızca. Bu soğuk havada pencere sigara içmek için açılırdı herhalde. Hele patronunuz bir kadınsa.

Ben merdivenlerden yukarı çıkarken, tam elli ikiye geldiğimde anahtarlarımı cebimden çıkartırdım, apartmanın yabancısı bir kadına altmış beşe kadar süre verdim.

Altmış altıda kapının zili çaldı.

Salona son bir kez bakıp kapıya doğru ilerledim. Koltuğun altından bir parçası görünen Hürriyet gazetesini ayağımla iteledim geçerken.

Kapmın gözetleme deliğine yüz vermeden açtım sonuna kadar.

Hayır, kadını tanımıyordum.

İlk bakışta, düşmanınız olması yerine, sizin tarafınızda olmasını tercih edeceğiniz bir kadına benziyordu.

Gençliğini epeyce önce geride bırakmanın artırdığı bir çirkinliği vardı. Hangi gelişmiş şampuanı kullanırsa kullansın hacimden yoksun saçları omuzlarına varmıyordu. Gereğinden büyük burnu yüzüne egemendi. Dudakları hayatta pek az beğenüecek şey olduğunu belirtmek ister gibi büzülmüştü. Gözlerinde kararlı, ama bir o kadar da hain pırıltılar gördüm. Üst katımda oturmasını tercih etmezdim doğrusu. Apartman yöneticisi olmasını hiç.

Ben onu incelerken, o da beni inceledi.

Uzun, gri mantosunun yakasından kaşmir olduğunu zannettiğim kırmızı bir atkı fırlamıştı. Bir eli cebindeydi. Omzundan pahalı bir çanta sarkıyordu. Elinde siyah, deri bir eldiven vardı.

"Remzi Bey ?" dedi bana konuşma fırsatı vermeden. "Adım Muazzez. Muazzez Güler. Rahatsız etmiyorum ya?"

Yorum yapmadım.

"Girsenize" dedim kapıdan çekilip.

Mantosunu çıkarıp eldivenlerini cebine koymasını bekledim. Altından tenis topundan biraz büyük iki yuvarlağı saklamakta başarılı, yine kırmızı, boğazlı bir kazak ile epeyce uzun bir gri etek çıktı. Uzun çizmeleri ile etek arasındaki çorap kendisini göstermek için boşluk bulamamıştı.

Mantosunu elinden aldım. Kırmızı atkıyı da Kapının çaprazındaki ayaklı, eski usul kahvehane askısına astım ikisini üst üste. Elimle salonu gösterdim bir şey söylemeden. Çantası elinde başını salladı.

Hiç duraksamadan, kararlı adımlarla ilerledi. Televizyonun karşısındaki koltuğun yanında dikildi. Bana baktı. Sonra gözlerini çıplak ayaklarıma indirdi. "Otursanıza" dedim, demek zorunda olduğum için.

"Teşekkür ederim" dedi. Koltuğuma oturdu. Çantasını koltuğun dibine bıraktı. Sonra çevresine baktı hızla. Görecek ne varsa. Görecek pek bir şey yoktu. Sonra bana döndü.

"Özel detektiflerin bürosu olur sanırdım" dedi.

"Benim yok" dedim.

Canım çok kahve istedi birden.

"Kahve içer misiniz ?" diye sordum.

"Lütfen" dedi. "Bol süt koyun, varsa.."

"Olacaktı" dedim.

Oysa yoktu. Mutfağa doğru giderken hatırladım bunu. sonra kafayı çalıştırdım. Mutfağa girip kapıyı hafif aralık kalacak biçimde kapadım. Su kaynatma makinesine iki kişilik kahve suyu doldurup düğmesine bastıktan sonra buzdolabını açtım. Hazır pizzalar ve aynı kategoriden ıvır zıvıra hiç yüz vermedim. Iç kapaktaki McDonald's ganimeti küçük keççap ve mayonez

stoklarımın arasından, iki gramlık kahve kreması poşetlerinden birini çıkardım. Birbirinin aynı iki kahve kupası bulmak için biraz uğraşmak zorunda kaldım. Bolca kahve döktüğüm kupalardan birine bir poşet de krema boşalttım. Sonra gözüme az göründü, dolabı yertiden açıp bir poşet daha koydum Muazzez Güler'in kahvesine. Su kaynadı bu arada. Suyu da döktüm kupalara Misafirimin kahvesini iyice karıştırdım.

Kahveleri birer elime alıp içeri hamle ettim. Mutfağın kapısmı ayağımla çekiştirdim. Tam değil ama, içeriyi göstermeyecek kadar kapandı.

Muazzez Güler pencereden dışarı bakıyordu salona girdiğimde.

Çıplak ayaklarım sessizdi, ama yine de hissetti geldiğimi. Geri döndü. Bana bakışlarında biraz pişmanlık sezdim. İnsanın içine doğar bazen böyle şeyler.

"Yer buldunuz mu otomobilinize ?" dedim laf olsun diye konuşan birinin tonlamasıyla. Bol kremalı kahveyi, seçtiği koltuğun yanındaki sehpaya bıraktım. Diğerini elimde tutuyordum. Yanma doğru yürüdüm.

"Taksiyle geldim" dedi. "Eviniz Akmerkez manzaralı..." Eli burnuna falan gitmedi. Aferin dedim içimden.

"Şehirde yaşadığımı hissettiriyor" dedim.

"Ben bıktım ama" dedi.

Sesimi çıkarmadım. Kendi tercihiydi. Kahvemden bir yudum aldım. Muazzez Güler pencereden döndü. Gidip, seçtiği koltuğa yeniden oturdu. Poposunu ileri geri hareket ettirip iyice yerleşti. Kahvesini aldı sonra İçinde hâlâ duran kaşıkla karıştırdı biraz. Sonra bir yudum çekti.

"Şekersiz içiyorsunuz" dedi yüzünü buruşturup.

"Kusura bakmayın" dedim kahvem elimde yerimden kımıldamadan. "Hemen getiririm. Alışkanlık işte."

"Hayır hayır" dedi Muazzez Güler. "Zahmet etme- Etmedim.

"Peki" dedim. Seçimine göre bana düşen koltuğa oturdum. Kesmeşekerim olup olmadığını hatırlamıyordum zaten.

"Bir sigara vereyim mi?" dedim. "Yoksa şu önemli işi konuşmaya başlayalım mı bir an önce?"

Yüzüme baktı Muazzez Güler.

"Henüz kararsızım" dedi.

"Karar vermenizi beklerken ben içeyim bir tane bari" dedim. Sehpanın üzerindeki paketimden bir sigara çıkarıp ağzıma götürdüm. Paketi tuttum sonra Başını hayır anlamında salladı.

Sigaramı yaktım. Üstüne bir yudum kahve de ben içtim.

"Doğrusu başka türlü birisiyle karşılaşmayı bekliyordum" dedi Muazzez Güler ben kahvemi sehpaya yerleştirince.

"Neyimi beğenmediniz?" dedim. "Tamam, itiraf ediyorum, süt yoktu evde, hazır kremayla idare ettim."

Bir nefes daha çektim sigaramdan.

Güldü Muazzez Güler. Sonra dudakları yeniden büzüldü.

"Kahveniz berbat, ama önemli olan o değil" dedi Muazzez Güler. "Aklımdaki özel detektif size benziyor muydu bilemiyorum."

"Aklınızdaki neye benziyor?" dedim kahvemden okkalı bir yudum aldıktan sonra. Bence berbat değildi. Daha iyisini içmek isteyen, kendi yapardı. Kendi evinde. "Sorun da bu ya" dedi Muazzez Güler. "Aklımdaki neye benziyor onu da bilemiyorum. Hiç özel detektif görmedim."

"Biz yeni bir cinsiz memlekette" dedim. "Filmlerde gördüğünüzü zaten hiç kimse görmemiştir."

Sonra biraz kışkırtmaya karar verdim onu.

"Siz de bütün müşterilerimden hiç farklı değilsiniz ama" dedim.

Gözlerindeki kararlı ve hain pırıltılara bir de merak eklendi.

"Ne gibi?"

"Hemen hepsi yalan söylerler bana ilk geldiklerinde" dedim.

"Ben bir şey söylemedim ki size daha" dedi.

Aynı fikirde değildim.

"Taksiyle gelmediniz" dedim. Sigaram elimdeydi, ama nefes çekmedim. Çok parlak bir numara değildi bunu bulup çıkarmak belki, ama taksiyle

gelmemişti.

Gözlerime dik dik baktı ne dediğimi anlamak ister gibi. Tepki vermedim. Sonra soluna döndü Muazzez Güler, berbat bulduğu kahveden hatırı sayılır bir yudum aldı. Yüzünü buruşturmadı bu kez.

"Tamam" dedi. Bir yudum daha aldı kahvesinden. Zaman kazanmak ister gibi ağır ağır yutkundu.

"Neden öyle söylediğimi sormayacak mısınız ?" dedi kahvesini sehpaya bıraktıktan sonra "Yoo" dedim. "Niye soracakmışım?" Niye soracaktım? Bir nefes daha çektim sigaramdan. Muazzez Güler sırtını koltuğun arkalığına yasladı. iki elinin parmaklarını göğsünün biraz altında birleştirdi. Hani sınavda neden çaktığınızı anlatmaya başlayacak olan matematik öğretmeni pozunda. Ben öne eğilmedim koltuğumda Konuşmasını bekledim.

"Paramı kurtarmanızı istiyorum sizden" dedi nihayet, televizyondaki haber kanalının sessiz geçen jeneriğine bakarak.

"Paranız nerede?" dedim. "Alçak herifin birinde" dedi. Dünya alçaklarla doluydu. "Dünya alçaklarla dolu" dedim. Sonra yine bıraktım konuşsun. Bu tavrımı sigaramı kül tablasına bastırarak destekledim.

"Mesele şu..." dedi Muazzez Güler. "Ben bilgisayar işindeyim. Toplama bilgisayar. Beşiktaş'ta orta boy bir firmam var. Kendi atölyemde parçalan birleştirip bilgisayar yapıyoruz. Hem biz satarız hem de on - on beş kadar bayim vardır. Mahalle aralarındaki küçük bilgisayarcılardan. Onlara veririm. Onlar satarlar."

Eyvah dedim içimden.

Muazzez Güler devam etti.

"O bayilerden biri, karşıda dükkânı var, borcunun üstüne yatmaya niyetli."

Eyvah dedim içimden yeniden. Söndürdüğüm sigarama yazık olduğunu düşünüyordum. "Sizin bir detektife değil, avukata ihtiyacınız var" dedim. Bu söylediğime inanıyordum galiba.

"Bu devirde avukatın, hâkimin peşinden koşmak boş" dedi Muazzez Güler, "İcra dairelerinde dosyalar tavana kadar yığılmış. Bir sonuç alana kadar haftalar, aylar geçer."

Türkiye'nin adalet sistemi üzerine dertleşmeye hiç niyetim yoktu.

"Konuştunuz mu hiç bu bayinizle?" dedim.

"Kocam dün aradı, oralı olmamış pek."

"Anladım" dedim. Anlamıştım ama hiç hoşlanmamıştım. Kendi adıma yani.

Bir şey düşünüyormuşum gibi baktım yüzüne.

"Bu başınıza ilk kez gelmiyor herhalde" dedim.

"İlk kez gelmiyor" dedi. "Bir iki alacağım daha sürüdü bir miktar. Bu kriz... bu krizin sanki edebiyatı kendisinden çok daha fazla zarar veriyor iş yapmak isteyenlere. Sanki arkasına saklanılacak bir şeymiş gibi."

"Ama ötekiler için özel detektife başvurmayı düşünmediniz" dedim.

"Hayır" dedi Muazzez Güler sanki soruma kızmış gibi yüzüme bakarak.

"Anladım" dedim.

"Bir de siz konuşur musunuz o şerefsizle benini için?" dedi Muazzez Güler esas konuya dönmek istediğinin altını çizerek. Sesinin tonu meydan okur gibi değil, bu işi becerip beceremeyeceğimi gerçekten öğrenmek ister gibiydi. "Şerefsiz" sözcüğünü günde üç kere kullanırmış gibi rahat kullanmıştı.

"Diyelim ki konuştum" dedim. "Ne sonuç bekliyorsunuz ?"

Muazzez Güler ne var bunda anlamayacak bakışlarıyla yüzüme baktı. Yüzündeki matematik öğretmeni ifadesi yerini şimdi Game Boy'u elinden alınmış bir çocuğun ifadesine bırakmıştı. Saçını hiç gereksiz düzeltti.

"Borcunu ödemeye ikna edecek bir biçimde konuşursunuz bizimkiyle diye düşünmüştüm" dedi. "Bu işler nasü olur bilirsiniz."

Sonra Migros alışveriş arabasına annesinin haberi olmadan lolipop atan başka bir çocuk gibi gülümsedi.

"Bayağı kalın kafalı biri anlayacağınız... "

Cevap vermedim. Eğilip oturduğu koltuğun altına uzandım. Niyetimi anlayamadığı için çizmeli bacaklarını hafifçe yukarı çekti irkilerek. Oralı olmadım. Koltuğun altına tekmelediğim Hürriyet gazetesini çektim saklandığı yerden.

Hışırtıyla sayfaları çevirdim. Seri ilanlan buldum. Otomobil satanlar, ev

satanlar, prim artı maaşla eleman arayanları hızla geçtim.

Muazzez Güler şaşkınlıkla yüzüme bakıyordu. Daha adını söylemediği borçlusunun adresini gazeteden bulup çıkaracağımı mı sandı, bilmiyorum.

"İş arayanlar" sütununda buldum aradığımı. Gazeteyi ikiye katlayıp yüksek sesle okudum:

"... Araştırmalarınızda, takiplerinizde... "dedim okuduklarımı ses tonumla anlamlandırmaya çalışmadan. Küçük bir ara verip ikinciye geçtim: "... Adres tespiti, araştırmalarınızda, çözemediğiniz özel sorunlarınızda... "Gazeteyi bir kez daha katlayıp Muazzez Güler'in eline doğru uzattım.

"Telefon numaralarını okumadım" dedim. "Özellikle sonuncuyu tavsiye ederim."

"Bu da ne demek?" dedi Muazzez Güler eline tutuşturduğum gazeteye bakarak.

"Şu demek" dedim. Bir sigara daha yakmamak için kendimi zor tutuyordum. "Benden istediklerinizi benden daha hevesli biçimde yapacak bir sürü meslektaşım var ortalıkta. Onları arayın daha iyi. Onlar kalın kafalı adamlarla daha iyi konuşurlar. Özellikle kalın kafalı adamlarla..."

"Yanlış anladınız galiba."

"Sanmam" dedim. "Bakın Muazzez Hanım, nüfus cüzdanımın sol üst köşesinde kocaman bir ay yıldız var kırmızı daire içinde, ama Türkiye Cumhuriyeti'yle resmî ilişkim neredeyse bu kadar. Kendimi hâkim ve de aynı zamanda infaz savcısı yerine koyacak kadar ilerletmek istemiyorum bu ilişkiyi hiç. Şu 'ikna edici konuşmayı' başkasına yaptırın."

Muazzez Güler elindeki Hürriyet gazetesini sehpanın ikimize de en uzak köşesine bıraktı. Eliyle eteğini denetleyerek bacak bacak üstüne attı. Çizmeler çapraz duruşta, yan yana hallerinden çok daha çirkin göründü gözüme.

"Demek öyle" dedi.

"Öyle" dedim. "Sizinle kahve içmek zevkti."

Ayağa kalktım. Belki Eurosport'ta heyecanlı bir curling karşılaşmasına denk gelirdim kadını hayırlısıyla yolcu ettikten sonra

Üstüne alınmadı. Yerinden kımıldamadı. Televizyonumdaki sessiz yayınma devam eden haber kanalının Başbakanlık'ın önünde heyecanla konuşan muhabirine bakıyordu şimdi.

Şimdi ne olacak dedim içimden.

Televizyondaki plan değişti. Bir süre kalabalığa coplanyla girişen Çevik Kuvvet ekiplerini izledik sessizce. O otururken, ben ayakta

Muazzez Güler birdenbire bana doğru döndü sonra. Sırtını koltuğun arkalığına yaslamış, bana bakıyordu. Gözlerimi kaçırmadım. Birden çıplak ayaklarıma indi bakışları. Sonra aşağıdan yukarıya doğru ağır ağır tarandım yeniden. Yüzüme uzun uzun bakmadı bu kez. Hiç bakmadı hatta Eliyle iskandinav tipi koltuğumun artık iyice eprimiş kumaşım sıvazladı hafifçe.

"Aklımdaki özel detektif size benziyor mu diye tereddüt ederken haklıymışım demek ki" dedi sonra.

"Belki" dedim.

Laf uzamasın diye oturmadım.

"Ama sizin en beceriklisi olduğunuzu söylemişlerdi bana."

"Yalan söylemişler" dedim. Kimin söylediğini me rak etmemiştim. Herkes bir şey söylerdi bu konularda "Biraz huysuzdur da dediler tabiî. Doğruymuş."

Marifet iltifata tabidir dedim içimden.

Muazzez Güler güldü. Bu gülüşünden hiç hoşlanmadım. Sanki bir karar vermiş gibiydi. Koltuğun kumaşını yeniden sıvazladı.

"Üstelik ben de biraz araştırma yaptım" dedi. Söyleyeceği daha önemli şeyler varmış gibi sustu.

Cevap vermedim. Belki de vardı söyleyeceği daha önemli şeyler. Bıraktım konuşsun.

Oğlumun ya da kızımın okuldan kaydını neden almam gerektiğini anlatmaya çalışan müdür yardımcısına benzedi birden konuşurken.

"Anlayacağınız kocam Beşiktaş ilçe başkanıdır" dedi. Kocasının partisinin adını söylediğinde soran gözlerle yüzüme baktı. Kılımın kıpırdamamasına dikkat ettim. İktidar gelip geçiciydi.

"Övünmek gerekirse üç dönem üst üste seçildi" diye devam etti Muazzez

Güler. "Büyük yerlerde bir politikacı değildir, ama doğru kişileri tanıyınca kimi bilgilere erişmek daha kolaylaşıyor."

Ne tepki vereceğimi merak ederek yüzüme baktı. Herhangi bir tepki vermemeye çalıştım. Aklıma soracak bir şey gelmişti ama, sormadım. Belediyenin bizim apartmanların aşağısından geçen derenin üzerini üç yıldır neden kapamadığı değildi soracağım Şey. Bıraktım konuşsun.

Muazzez Güler bakışlarını dimdik gözlerime yöneltti.

"Vilayet'teki dosyanızda birtakım eksikler varmış, öyle söylemişler Kadir'e. Kimse üstünde durmuyormuş, tabiî şimdilik..."

Vay anasını dedim içimden.

3963 sayı ve 20 ocak 1994 tarihli Özel Detektiflik Yasası'nın benden istediği her koşula tam olarak uyduğumu hiç iddia etmemiştim zaten bugüne kadar. Kimse de üstünde durmamıştı. Vergi konusunu da açacak mı diye bekledim.

Açmadı. Anlaşılan konuşma sırası bana gelmişti.

Konuşmadan önce gözlerine baktım. Kararlı ve hain gözlerine.

"Buradaki kilit sözcük 'şimdilik' herhalde" dedim.

Cevap vermedi.

Biraz zaman kazanmak istedim. Ağır ağır kımıldadım yerimde. İki koltuğun arasındaki sehpaya eğildim. Paketime uzanıp bir sigara çıkardım. Muazzez Güler'e tutmadım. Dünyanın en önemli işini gerçekleştiriyormuş gibi dikkatle yaktım. Dumanı burnumdan dışarı saldım sonra. Küçük zaferi için kendisini gizliden kutlayarak izledi beni Muazzez Güler.

Sormadığım soruyu sorabilirdim artık. Hem konudan da uzaklaşırdık biraz. Sesime sarkastik bir ton verdim.

"Benim Vilayet'teki dosyamı kurcalayan kaynaklarınız, sizin adamın dosyalarını kurcalayamadı nu?" dedim.

"Remzi Bey" dedi Muazzez Güler etkilenme sınırımın ne olduğunu merak ediyormuş gibi bir sesle.

Politikada güç kullanmak mümkün. Ama gücünü sık sık yanlış yerde kullananlar hemen ezilirler. Her şeyin bir sının var." "Vardır herhalde"

dedim. Sigaramdan bir nefes daha çektim.

Bir karar vermem gerekiyordu.

Verdim. Zaman zaman kolay karar veririm. Derin bir nefes aldım çaktırmadan.

3963 sayılı yasada istenilen koşulların topuna birden küfrettim içimden.

Bölüm 2

"Bazı şeyleri baştan konuşalım ama" dedim sigaranın dumanlarını burnumdan boşaltarak. Koltuğun arkalığına yaslanmış, biraz tepeden konuşuyordum. Muazzez Güler oturduğu yerden beni dinliyordu, yüzünde zafer kazanmış birisinin ifadesi yoktu. Ne diyeceğimi biliyormuş gibiydi, ama yine de dinlemeye niyetliydi. "Konuşalım" dedi.

Durumumu bozmadan devam ettim.

"Adamınızı bulup konuşurum" dedim gözlerinin içine bakarak. "Sonuç alacak sözcükleri seçmeye de gayret ederim. O kadar. Kabadayılık yapmamı beklenmeyin benden. Henüz o kadar düşmedim."

Onaylarcasına başını salladı Muazzez Güler. Neden bu kadar çabuk kabul ettiğini merak ettim. Ama sormadım. Yeri gelmişken konuyu açtım.

"Vilayet'teki dosyamın bulunduğu dolapta uyuk lamaya devam etmesi dışında..." dedim. "Bir şeyler ödemeniz gerektiğinin de farkındasınızdır herhalde."

"Ne kadar?"

Sigaramdan bir nefes daha çektim. Bunu düşünmeliydim. İki duvarın birleştiği köşeye bakarak gazete ilanlarından yeni bir bilgisayarın, ful aksesuar fiyatını hatırlamaya çalıştım. Sonra onla çarptım. Faullü oynadığı için çıkan miktarın yarısını daha ekledim. Dumanı salarken rakamı söyledim.

"Makbuz falan da vermem" dedim ardından.

Miktar Muazzez Güler'i etkilemedi anlaşılan. Makbuz konusu da. Koltuğun dibinde duran çan tasma doğru davrandı.

"Çek istemem" dedim.

Doğruldu.

"Neden?" dedi.

"Ben güvenebileceğim başka detektif tanımıyorum" dedim.

Muazzez Güler, evime geldiğinden beri ilk defa, içtenlikle gülümsedi. "Anlayabiliyorum bunu" dedi.

"Buradan çıkar çıkmaz, vereceğim hesaba yatırırsınız" dedim. "Mesai saati bittiğinde yokladığımda bakiyem değişmemişse, gider bir Hürriyet gazetesi alırsınız."

"Olabilir" dedi Muazzez Güler. Hâlâ gülümsüyordu.

"Bir kahve daha ister misiniz ?" dedim.

Derin bir soluk aldı.

"İçelim bari" dedi.

Benim mutfakta bir kötü kahve daha hazırlamamı beklerken pencereden dışarı bakmak istiyor gibi ayağa kalktı. Ona yol verdim. Ardından sehpanın üzerindeki kupaları elime alıp salonun kapışma doğru ilerledim. Daha masayı geçmemiştim ki bir cep telefonu çaldı.

Bu evi tutmak için emlak komisyoncusuyla geldiğimizden beri, evin sınırlan içinde çalan ilk cep telefonuydu. Televizyonda çalanlar hariç. İnsanı sinir etmeye eğilimli bir zırıltısı vardı. Bir an durup omzumun üstünden geriye baktım. Muazzez Güler çantasına eğildi. Kolaylıkla çekip çıkardı telefonunu. Ekranından kimin aradığına baktı, sabırsızlık ile kızgınlık karışımı bir sesle "Alo" dedi kulağına yapıştırıp.

Mutfağa girdim.

Kullanılmış kupaları tezgâhın üzerine bıraktım. Su ısıtıcısının düğmesine bastım. Temiz iki kupa daha bulmak için dolapları karıştırdım. Buldum neyse. Temiz kaşık bulmak daha kolaydı. Kupalara kahve boşalttım. Muazzez Güler'inkine daha az koymaya dikkat ettim bu kez. Üstüne bir poşet krema Suyum kaynamıştı bu arada. Sonra şekeri hatırladım. Baktım, kesme ya da toz, hiç şekerim yoktu gerçekten. Omzumu silktim. Kupaları elime alıp mutfağın kapısını ayağımla ittim.

Muazzez Güler arkasını kapıya dönmüş, sırtını hafif kamburlaştırmış, pencereden dışarıya bakarak konuşuyordu.

"Ama elli kere anlattım ona" dediğini duydum salona girdiğimde.

Kupalar elimde, ona doğru ilerledim. Koltuğa oturmadım ama, ayakta bekledim. Muazzez Güler biraz dinledi karşısındakini. sonra yarım döndü dinlemeye devam ederek, beni gördü. Kaşları çatıldı.

"Tamam, hemen geliyorum" dedi telefondakine. "Sen o kafasızı da çağır."

Biraz daha dinledi karşısındakini.

"Yok" dedi sabırsızca. "Yarım saat sürmez. Açıktır yollar şimdi. Sen hemen telefon et. Ben geliyorum." Bana baktı kulağı cep telefonunda.

"Tamam, telaşlanma, kaçırmayız" dedi sonra Telefonu kapadı. Eğilip çantasına yerleştirdi. Doğrulduğunda gözlerinde yine o kopya yakalamış öğretmen parıltıları vardı. Bana doğru bir adım attı. Elimdekileri çantayı tutan elini kaldırarak gösterdi.

"Boşa yaptınız galiba onları Remzi Bey" dedi. "Acele çıkmam gerekiyor."

"Önemli değil" dedim. "Ben içerim."

Kararlı adımlarla ilerledi salonun ortasına Muazzez Güler. Yanımdan geçip kapıya doğru yöneldi. Elini sıkarak yolcu edeceğime göre, kahveleri sehpaya koymak için hareketlendim ben de.

Aniden döndü Muazzez Güler. Saatine baktı.

"İsterseniz şöyle yapalım" dedi. "Ben şimdi gider gitmez çektiririm paranızı bankadan. Dilerseniz uğrayın akşama, hemen takdim edeyim. Hem siz de benim bir kahvemi içmiş olursunuz."

Bana göre hava hoştu. Kahve kahveydi, nakit de nakit. Omzumu silktim.

"Yedide gelebilir misiniz ?" dedi Muazzez Güler.

"El ayak da iyice çekilir o zaman."

Ben de saatime baktım. Başımla onayladım.

"Bir kâğıt kaleminiz var mı?" dedi Muazzez Güler.

On dakika sonra, günün ilk yansında dünyada ve Türkiye'de olup bitenleri hâlâ acemi bir sessiz film oyuncusuna benzeyen spiker aracılığıyla aktarmaya çalışan haber kanalına bakarak salonda yalnız otururken, koltuktan aşağı sarkan elimdeki kâğıtta Muazzez Güler'in işyerinin adresi, cep telefonunun numarası vardı. Kendisinden beklemeyeceğim kadar düzgün bir yazıyla yazmıştı. Yuvarlak, dengeli, kaim, hatasız. Eğitiminde bir miktar Amerikan

okulu esintisi sezdirecek derecede yumuşak harflerle. Kaim iki çizgi çizmiş, altına hedefimin adını, cep telefonunu, işyerinin adresini, telefon ve fakslarını eklemişti. içmediği, benim de yazmasını beklerken içemediğim kahvelerin kalıntılarını kaldırmamıştım. Ağzına kadar dolan kül tablasını boşaltmamıştım. Koltukta kaykılmış, ayaklarımı alabildiğine uzatmıştım. Kımıldamıyordum. Bir kedim olsa kucağıma atlardı muhakkak. Ama bir kedim yoktu.

Odayı havalandırmam gerekiyordu. Yerimden kımıldamadım.

Vilayet'teki dosyamı düşünmüyordum. Dünyada her şey eskisi gibi olmayabilirdi bundan böyle, ama bir Muazzez Güler gelip önümdeki birkaç günü değiştirmişti. Neler olacağını düşünüyordum. Kıçımı yerinden kıpırdatmak zorundaydım. Bir insanı bir Şeye ikna edebilmek için oturup konuşmak gerekirdi. Oturup konuşabilmek için hiç tanımadığım birisini tanımak zorundaydım. Bu da kolay olmazdı. Çoğunlukla aradığım birine ulaşabilmek için başka birileriyle itişir, birileriyle tepişirdim. Hiç istemediğim halde birilerinin hayatını değiştirmek ihtimal dahiline girerdi.

Bakarsın Muazzez Güler'i bile daha yakından tanımak zorunda kalırdım. Hep öyle olurdu. İş hep büyürdü. Hep karışırdı. İstemediğim şeyler önüme dökülür, anlamadığım şeyleri anlayabilmek için akıllıca sorular sormak zorunda kalırdım.

O zaman akıllıca sorular sormakla yetinmeyip aldığım yanıtların ne kadarının doğru olduğunu kestirmeye çalışırdım. Bütün müşterilerimin kötü alışkanlıkları olurdu bu konuda. Ona bakarsan benim de kötü alışkanlıklarım vardı. Kötü alışkanlıklar birbirine çarpar, kötü sonuçlar doğururdu.

Kaderim belliydi, üstüme iyi kötü bir şeyler giyip yollara düşecektim yeniden. Kötü bir trafik, çukurlarla bezeli asfalt yollar, kimin önce geçeceği hep ama hep tartışmalı kavşaklarla dolu caddeler vardı önümde.

Bir yerden bir yere karayolundan gitmeye alışık olanlar, havadan yolculuğun düz bir çizgi üzerinden gitmek olduğunu sanırlar hep. Öyle değildir oysa Çıkış noktası ile varış noktası arasındaki sayısız karmaşık harita çizgisi içinden bulup hoplamanız gereken bir sürü hayalî ya da gerçek waypoint vardır. Sırayla gidersiniz. Dört numaralı waypoint'ten beş numaralı waypoint'e. Düzeni bozarsanız, gökyüzünün içinden bir yerlerden, hiç görmediğiniz ve hiç görmeyeceğiniz birileri, metalik sesler ve çoğunlukla

bozuk bir İngilizce'yle azarlar, yola sokar sizi.

Havadan ya da yerden, yeni bir yolculuğa hazır gibi hissetmiyordum kendimi bir yandan.

Ama Muazzez Güler'le anlaşmıştım. Önce paramı verecek, sonra bilgisayarları alıp karşılığını ödemeyen adamı ikna edip etmediğimi soracaktı bana. Bu kadar basit olabileceğinden kuşkuluydum. Bir sürü kuşku dolaşacaktı ortalıkta Kuşkular soruları, sorular başka sorulan, cevaplar yeni sorulan doğururdu. Soruların cevaplarının bazılarını uyduracaktım mecburen. Hep öyle yapardım. Kimi zaman işe yarardı.

Koltuktan aşağı sarkan elimdeki kâğıdı buruşturdum. Top yaptım avucumun içinde. Yerimden kımıldamak istemiyordum. Kımıldamadım ben de. Parmaklarımı kımıldattım yalnızca. Kablolu yayının bütün kanallarını gözden geçirdim sessiz sessiz. Plaj kıyafetleriyle şarkı söyleyen kızlara beşe sayana kadar izin verdim ekranda kalmaları için. Sekiz kere taradım yayını baştan sona. Sigaraya uzanmak için bile kımıldamadım yerimden.

Sonra sıkıldım öyle kaykılmış oturmaktan. Hep aynı kızlar geliyordu önüme. Çıplak ayaklarımın parmaklarını oynattım. Önce birisini, sonra ötekini. Sanki başkasının parmakları gibiydi, benden uzakta Saate baktım.

Sonra pencereyi açtım bir gayret.

Dışarının soğuk havası beni kendime getirir gibi oldu.

Oda havalanırken kahve kupalarını mutfağa götürdüm iki seferde. Sanki acelesi varmış gibi akan sıcak suyun altında yıkayıverdim üstünkörü. Ters çevirip kurumaya bıraktım. İçeri dönüp kül tablasını aldım. Dışarıdaki soğuk hava yeni yeni yerleşiyordu içeriye. Kül tablasının içindekileri çöpe döktükten sonra onu da yıkadım hızla Çöp kovasındaki ağzına kadar dolmuş market poşetini düğümledim, alt dolabın arkalarına doğru iteledim. Yeni bir poşet taktım kovaya Ellerimi kurulamak için pantolonuma sürttüğümde top edip cebime attığım kâğıt geldi elime. Çıkarıp onu da çöpe attım. Yeni poşetin içine. Buzdolabını açıp içine baktım sonra. Gördüğüm şeyler iştahımı açmadı. Hemen kapadım. Kuru, temiz bir kül tablası alıp içeri gittim. Pencereyi de kapadım. Kalorifer peteğinin ısısını kontrol ettim elimle. Saatime baktım yeniden. Koltuğa oturmadan telefonun başına geçtim.

Bir denemekte fayda vardı. Uçuşa başlamadan önce lastiklerin havasını bile kontrol etmeli dedim kendi kendime.

Karşı taraftan bir numara tuşladım. SinanComp adında küçük bir bilgisayar bayiinin, fiyat almak, adres sormak, akıl danışmak, şikâyet etmek, ödeme istemek için defalarca çalan telefonunu bir de ben çaldırdım.

Hemen açıldı telefon.

"Buyurun, SinanComp" dedi bıkkın olup olmadığını anlayamadığım bir genç kız sesi. İşyerinden gurur duyuyor gibi değildi ama "Sinan Bozacıoğlu lütfen" dedim.

"Kendisi biraz dışarıya çıktı" dedi kız. "Ben yardımcı olabilir miyim ?"

"Bundan çok emin değilim" dedim.

Bir an duraksadı karşımdaki kız. Sonra toparladı kendini.

"Bir notunuz varsa alabilirim" dedi.

Bir an düşündüm. Eh, dedim kendi kendime, bir yerden başlamak gerekiyor nasıl olsa.

"Kalem kâğıt var mı yanınızda?" dedim. "Aynen yazmanızı istiyorum notumu."

"Bir dakika" dedi kız. Sesinde ciddi bir durumla karşı karşıya olduğunu fark etmiş birinin telaşı vardı.

"Evet?" dedi sonra

Teker teker çıkmasına özen gösterdim sözcüklerin ağzımdan.

"Muazzez Hanım... beni... aradı..." dedim. "Sinan Bozacıoğlu'nun borcunu... ödemesi için... ikna etmemi... istedi."

Kız araya girdi telaşla.

"Efendim biz o ödemeyi..."

"Sözümü kesmeyin lütfen" dedim olabildiğince haşin bir sesle. "Yazmaya devam edin!"

Ses gelmedi karşıdan. Yine tane tane konuştum.

"İnsanları... bir konuda.." dedim, "İkna., etmek... için... nasıl... davranılması gerektiğini... bilen birisiyim... Bildiklerimi... uygulamaya., gerek... kalmayacağım... umuyorum. Yazdınız mı?"

"Yazdım" dedi telefonun öteki ucundaki kız. "Bir Şey söyleyebilir miyim ?" "Söyleyemezsiniz" dedim, "İyi günler."

Telefonun mandalını boştaki elimle kapattığım için kızın da bana iyi günler dileyip dilemediğini duymadım. Kapatmasam güldüğümü duyacaktı çünkü.

Hadi bakalım dedim kendi kendime. İnşallah daha fazla düşmene gerek kalmaz Remzi Ünal. Krize de, çıkarana da, çıkarmayana da, Muazzez Güler'e de, politikacı kocasma da, Vilayet'teki dosyama da, Sinan Bozacıoğlu'na da adamakıllı küfrettim odanın içinde ileri geri yürüyerek. Bir tek telefonu açan kıza küfretmedim. Sakinleştim sonra. Saate baktım bir kez daha.

Biraz kestirmek, sonra Muazzez Güler'le Beşiktaş'taki Hi-Mem adlı bilgisayar şirketinde bir kahve içmek için yeterince vaktim vardı.

Münasebetsiz bir rüya görmesem bari diye düşünerek yatak odasına doğru ağır ağır yürüdüm. Telefon çalarsa uyanmayayım diye kapıyı sıkı sıkı kapadım. Perdeler zaten kapalıydı. Üstümdekileri hızla çıkarıp yatağa attım kendimi. Uyumadan önce çarşaf ve yastık kılıfını artık değiştirmem gerektiğine karar verdim. İçimdeki saati makul bir süreye ayarlayıp anında daldım uykuya. içimdeki saatin çalmasına gerek kalmadı uyanmam için ama.

Dünyada hiçbir şey eskisi gibi olmazdı ya da olurdu, onu bilemiyordum ama, üst katımdaki yeniyetmenin müzik dinleme konusundaki alışkanlıkları değişmemişti kesinlikle. On sekiz yaşından küçüklerin görmesinde sakınca olmayan bir rüyanın sonlarına doğru. yeni ama ilkel bir temponun vuruşlarıyla uyandım.

Ne gördüğümü hemen unuttum.

Gözlerimi açar açmaz saate baktım. Daha epeyce zamanım vardı.

Bir iki küfür ettikten sonra kalktım. Yatak odasından doğruca banyoya koştum. İçeri girer girmez Muazzez Güler'in evime yaptığı küçük ziyarette tuvalet ihtiyacı duymamasına sevinmem için yeteri kadar nedenim olduğunu gördüm. Küçük toparlanma operasyonunda banyoyu unuttuğum için kendimi hemen affettim, ama temizlikçi kadınımı arayıp istediği parayı vereceğimi söylemeye de karar verdim. Ağır ağır, uzun uzun yıkandım. İnce bir tıraş çektim suratıma.

Çıktığımda bir yandan başımı kurularken, bir yandan pencereye yaklaşıp dışarıya baktım. Gün kararmıştı. Filmlerdeki meslektaşlarını gibi şapka

giymediğimden, üşütme ihtimaline karşı, her zamankinden daha uzun kuruladım saçlarımı. Belki de bir saç kurutma makinesi almalısın dedim kendi kendime.

Sonra yatak odasına gidip, çoktandır dışarı çıkmayan biri gibi özenle giyindim. Biraz sonra, ince fitilli siyah kadife pantolonum, boğazımı koruyan balıkçı yaka siyah kazağım, boyatılmaya ihtiyacı olduğu apaçık belli olan botlarım ve çift taraflı paltomla aynanın karşısındaydım. Paltoyu sportif yüzü içeriye, protokoler yüzü dışarıya gelecek şekilde giymiştim, içine ne isterseniz koyabileceğiniz bir sürü kocaman cebi vardı paltomun her iki yanda. Arada sırada işe yarardı.

Kendime baktım aynada. Herkes gibi bir adamdım ben de işte. Remzi Ünal.

Remzi Ünal... Şu Hava Kuvvetlerinden müstafi, THY'den kovulma, kendisine saygısı olan hiçbir frequent flyer'ın adını bile duymadığı sekizinci sınıf charter şirketlerinde bile tutunamayan, şu sıralar sayenizde MS Flight Simulator'ın Cessna'sına elini sürmekten âciz eski pilot, exkaptan, nevzuhur özel detektif Remzi Ünal.

İşe çıkıyordum. Yeniden işe çıkıyordum. Pabuçlarımın işine...

Bir şapka yakışır mıydı acaba diye düşündüm kendi kendime.

Bölüm 3

Otomobilimin anahtarını almamıştım. Merdivenlerden aşağı, paltomun eteklerini savura savura, ağır ağır indim. Kimseyle karşılaşmadım inerken. Dış kapının hemen yanındaki panoda adımın karşısında yazılı aidat borcuna gülerek baktım bu sefer. Miktarı aklıma not ettim. Çıkmadan önce, paltomun önünü boğazıma kadar fermuarladım. Üstüne düğmeleri ilikledim. Yakasını kaldırdım.

Caddeye çıkınca, farlarıyla sinyal çakan iki taksiyi es geçtim başımı hayır anlamında sallayarak. Üçüncüyü ben durdurdum.

"Beşiktaş'a gidiyorum" dedim arkaya otururken.

Deri ceketli, saçlarını jölelemiş genç bir adamdı taksici. Anladım anlamında başını salladı, sesini çıkarmadan hareket ettirdi aracını.

Sesini çıkarmaması işime geldi.

Ellerimi cebime sokup iyice gömüldüm oturduğum çukurlaşmış koltuğa Dışarıyı seyretmeye koyuldum. İnsanlar evlerine dönüyorlardı daha çok. Mahallenin çiçekçisi otomobillerin ışığında müşteri gözlüyordu ellerine hohlayarak. Bakkallara giren çıkan azdı. Pastanenin önünden geçerken dönüşte ekmekkadayıfı almaya karar verdim. Tıklım tıklım bir belediye otobüsü yolcularının yarıdan çoğunu saldı.

Levent'e yaklaştığımızda trafik tıkandı.

Paltomun cebindeki elime dokunup beni kışkırtan sigara paketime aldırmadım.

Hemen yanımdaki otomobile baktım kafamı çevirip. Direksiyondaki adam, yanında oturan kadına bir şeyler anlatıyordu heyecanlı heyecanlı. Kadının kafasında 1950'lerden kalma bir şapka vardı. Adamın anlattıklarını duymuyormuş gibi ileri bakıyordu hareket etmeden. Adam sözünü bitirdi, kadından yine tepki gelmeyince, gitmeyen otomobilin direksiyonuna vurdu avucunun içiyle. Soluna baktı sonra Fesuphanallah der gibiydi. Göz göze

geldik. Ben başımı çevirdim. Bana ne?

LPG'li taksinin içi sıcacıktı.

Ağır ağır hareket ettik. Üç metre sonra yeniden durduk. Sağına bakamadığım için caddenin solundaki dükkânları incelemeye aldım. Bankaya yürüyüşlerimde vitrinini incelediğim silahçı dükkânı ışıl ışıldı. Pompalı tüfekler, havalı tabancalar, avcı yelekleri, kılıflar, şapkalar yerinde duruyordu. Tüfek sergilenen standın en üstüne konulmuş samurai kılıcı da duruyordu yerinde. Aynı uyumsuzlukla. Dükkânın içinde kimse yoktu. İyi ki yok dedim içimden.

Sonra birden açıldı yol.

İstanbul hızlı hızlı akmaya başladı gözlerimin önünden. Bıraktım aksın. Parçalarına gözümü dikmedim. Önümden geçip gitti. Biraz gevşedim. Pencereye yasladım başımı. Akdeniz heykelinin biraz ilerisindeki simitçiden çatal alan kız yüzüme bakıp gülümsedi.

Belki bazı şeyler iyiye gidebilir dedim içimden.

Hiçbir şey iyiye gitmedi.

Saçları jöleli taksi sürücüsü uzandı radyoyu açtı. Müzik kanallarında hiç duymadığım, ama duyduklarımdan on beş kere daha berbat bir şeyler söylemeye başladı bir kadın avaz avaz.

Oturduğum yerde toparlandım.

Barbaros Bulvarı'nın ortalarında indim taksiden. Saatime baktım. Yediye çeyrek vardı. Elimin altında rahat durmayan sigaralardan birini cezalandırdım yakarak. Ağır ağır yokuş aşağı yürümeye başladım.

Hava soğuktu. Yeterince soğuk.

Bulvardan akşamın bu saatlerine uygun sesler geliyordu yoğun bir biçimde. Kornalar acımasızdı. Tüp gaz kamyonetleri takırdıyordu. Bir kamyon, havalı frenini bağırta bağırta indi. En çok minibüslerin motorları homurdanıyordu. Uzaklarda bir yerde ısrarlı bir ambulans çığlığı gitgide azalarak uzaklaştı. Hi-Mem biraz daha aşağıda olmalıydı.

Beşiktaş'a yaklaştıkça sıkışan trafikteki araçlardan daha hızlı ilerliyordum. Yokuş yukarı çıkan eli Pazar torbalı insanlara göre de daha şanslıydım elbette, Sigaramı atıp ellerimi yeniden ceplerime soktum.

Çok soğuktu hava

Trafik ışıklarının orada, akşamın seslerine trafik polisinin düdüğü de eklendi. Daha hızlı geçmeleri için eliyle coşturuyordu araçları aşağıya doğru. Adamın hizasından geçerken benim adımlarım da kendiliğinden hızlandı.

Sağdaki dizi dizi otobüs şirketi acentelerinin duvarlarında irili ufaklı yazılmış kent, kasaba adlarına bakarsanız, burada, şu anda karar verip, Türkiye'nin öteki ucundaki akrabalarınızı ziyarete gidebilirdiniz. Kış günü kolay yer bulunurdu. Allah'tan gideceğim yer yakın dedim kendi kendime.

Biraz daha yürüdükten sonra yavaşladım.

Bulvara dik sokağın köşesindeki direkte, Muazzez Güler'in yazıp benim çöpe attığım kâğıdın üzerindeki sokağın adım gördüm. Abbas Ağa Sokağı. Belediyenin bu iletişim hizmeti yürüyüşümün sona erdiğini müjdeliyordu. Müjdenin devamı da vardı. Sokağı işaretleyen levhanın altındaki bir dizi küçük tabelanın ilki, işini bilen birinin seçtiği harflerle, Hi-Mem Bilgisayar'ın yalnızca 50 metre ilerde olduğunu bildiriyordu.

Saatime yeniden baktım. Daha yedi dakika vardı randevumuza. Biraz erken de gidilebilirdi müşterilerle buluşmalara, biraz geç de. Sokağı geçip yokuş aşağı yürümeye devam ettim. Birkaç otobüs şirketini daha yoksun kıldım bir kişilik bilet parasından. Sağdaki vitrini aydınlık ilk mağazanın önünde durdum. Vitrindeki kanepelere baktım. İçerdeki tezgâhtar önce bir kımıldadı yerinden. Gözlerimde eve ye ni bir kanepe alacak birinin pırıltısını görmeyince gazetesine geri döndü. Adama kızmadım. Yürümeye devam ettim. Vitrini en yeni model cep telefonlarıyla dolu bir dükkânın önünde titredim biraz.

Sonra geri döndüm. Ağır ağır ilerledim bu sefer yokuş yukarı. Karşıdan gelenlerin yüzlerine bakmadan yürüdüm.

Vitrininde 150 kilo portakalın sıkılmayı beklediği büfeyi geçip Hi-Mem'in sokağına girdim. Oldukça karanlıktı ileriye doğru hafif bir yokuşla yükselen sokak. İki sokak lambasının biri yanmıyordu. Apartmanların altındaki dükkân çalışanlarının yarısından çoğu çekip gitmişti kepenklerini indirip. Demek ki botlarımı boyatmak istesem bir başka ayakkabıcı bulmalıydım. Ama istersem paltomu kuru temizlemeye verebilirdim.

Kapağı açık bırakılmış bir çöp konteynerinin içinden bir kedi fırladı. Onu bir ikincisi izledi. Tekyönlü bir sokaktı burası, o yüzden yukarıdaki caddeye

ulaşmaya hevesli otomobiller gelmiyordu arkamdan. O yüzden daha sessizdi. Kedileri bile daha az şamatacıydı.

Adresteki numaraya bakılırsa, Hi-Mem karşıdaki apartmanların birinin ikinci katında olmalıydı. İşime geldi bu, karşı taraftan sokağın o yakasını inceleyerek yürüdüm.

Çok yürümeme gerek kalmadı.

Babasının elinden tutmuş, yeni bilgisayarında Harry Potter oynamaya hevesli bir ilkokul çocuğunun bile bulabileceği büyüklükte bir tabela, sokağın başındaki direkteki karakterlerle, gri bir binanın ikinci katını boydan boya kaplıyordu. Gelip geçen not alsın diye telefon numaraları da eklenmişti tabelaya Bir zamanlar bu evde oturanların arkasından sıkıntıyla sokağa baktıkları pencerelere çeşitli bilgisayar donanım markalarının stikırları yapıştırılmıştı. Boydan boya Hi-Mem'e ait olduğu anlaşılan katın dört penceresinin dördünde de ışık vardı.

Karşı kaldırımda, yanmayan bir elektrik direğinin altında durup binaya baktım. Sokaktakilerden daha eski bir bina olmalıydı, en alt katına dükkân eklememişti mimarı. Ortadaki giriş kapısının iki yanındaki ikişer pencerede ışık yoktu. Üçüncü katın pencerelerinde adlarından karı-koca oldukları anlaşılan iki diş hekiminin, ayrı ayrı tabelaları vardı. Diş hekimlerinin şu anda hastaları yoktu ya da hasta beklemiyorlardı. Dördüncü katta tabela yoktu. Tasarruf için lambalarının yarısı söndürülmüş bir evin kaim perdelerinin arkasından geliyordu ölgün ışıklar.

Ağır ağır karşıya geçtim.

Ana giriş kapısı ardına kadar açıktı. Apartmanın sakinlerine aşağıda onları ziyarete gelen biri olduğunu haber veren, kapının yanındaki zil butonları çok önceleri sökülüp atılmıştı. Yıllar önce yüksek beğeniye sahip bir sakinin taktırdığı afili posta kutusunun aralık kapağından işi bitmiş bir gofretin ambalajı görünüyordu.

Girişteki otomatiği bulup dokundum. Koridorun karanlığında hiçbir şey değişmedi. Bir an durup gözlerimin alışmasını bekledim. Sonra yukarıya çıkan merdivenler olması gereken boşluğa doğru ilerledim.

Ayaklarım ilk basamakları buldu. İki katın arasına geldiğimde, alacakaranlık, karanlığa dönüştü. Çakmağımı çıkarıp yaktım. Isınınca söndürdüm. Bu arada hedefim olan katm sahanlığına ulaşmayı başardım.

Oğlunun elinden tutup Harry Potter almaya gelen baba, karanlıktan ürküp dönerdi belki. Ben dönmedim. Yanımda oğlum olmadığından değil.

Karanlığın ortasında yukardan aşağıya ince bir çizgi halinde uzanan ışık bir şey söylüyordu bana Hi-Mem'in kapısı açıktı.

Işığa doğru bir iki adım attım.

Hiç ses gelmiyordu içerden.

Daha önceleri de geldiğim olmuştu bilgisayarcılara. içerden sesler gelirdi. Hi-Mem'den ses gelmiyordu.

Kapıyı elimle hafifçe ittim. Sessizce açıldı, içerden gelen ışıkla ortam biraz aydınlandı. Çoktandır süpürülmemiş gibi duran zeminde üstüne basıp söndürülmüş sigaralar vardı .

Kapının aralığından geçip Hi-Mem'in kıta sahanlığına adım attım.

Yıllarca önce Beşiktaş'ın seçkin evlerinden biri olması için tasarlanan dairenin girişindeydim şimdi. Tepedeki lamba, ışığının çoğunu tozlu bir ebrulî abajura bırakıyordu. Eve girenlerin paltolarını emanet edecekleri portmantonun olması gereken yerde üst üste konmuş koliler duruyordu. Tavana kadar yükselen kolilerin üstünde yeni bir bilgisayar almak için üç gün üst üste bilgisayar ilanlarına bakan birisinin hemen tanış olacağı markalar yazılıydı. Duvardaki boşluklar, pencerelere yapıştırılmış reklam stikırlarının aynılarıyla doldurulmuştu.

Kolilerin tam karşısında iki kapı vardı. Böyle evlere girip çıkmışlığım çok olduğu için birinin arkasında mutfak, diğerinde tuvalet olduğunu kestirdim, îki kapı da kapalıydı.

İki kanatlı camlı bir kapı Hi-Mem'in geri kalanını giriş holünden ayırıyordu. Kapının buzlu camına, elini sürenin hemen gidip yıkamak zorunda kalacağına emin olduğum bir grilik hâkimdi.

Dairenin ana kapısını arkamdan kapadım.

Hiç kimse itiraz etmedi.

Camlı kapının bir kanadını itip kafamı uzattım içeriye. içerisi daha aydınlıktı.

Muazzez Güler'in toplama bilgisayarları burada üretiliyordu demek ki.

Duvarlara dayalı dört çelik masanın üstü, bağırsakları ortalığa saçılmış bilgisayarlarla doluydu. Açık kasalardan teller fışkırıyordu. Ortalık açık kapalı onlarca bilgisayar parçası kutusuyla doluydu. Duvara bakarak çalışan teknisyenlerin, yaptıkları işi daha iyi görmeleri için konulmuş yuvarlak başlı masa lambalarının ikisi altlarını aydınlatmaya devam ediyordu. Duvara yaslanmış iki çelik dolabın kapaklarına, üstlerinde birtakım yazılar olan bir sürü küçük hatırlatma notu yapıştırılmıştı. Masaların yanında dışarıda gördüğüm cinsten koliler duruyordu, kimi açık kimi kapalı. Yerde asıl rengini kestiremediğim kahverengimsi bir moket halı vardı. Karşıdaki pencereler perdesizdi. Salonun sağ tarafındaki duvar iki kapalı kapıyla bölünüyordu. Masaların altında, çalışanların bacaklarını ısıtacak biçimde konuşlanmış elektrikli sobalar çalışıyor olsa bile, durumu kurtaramayacakları kadar soğuktu ortalık.

"Merhaba" diye seslendim.

Cevap gelmedi.

"Merhaba" dedim yeniden. "Muazzez Hanım ?"

Cevap gelmedi.

içeri girdim. Yerleşmiş bir sigara kokusu çarptı burnuma.

Bir iki adım daha attım.

Sessizlik hoşuma gitmedi.

"Kimse yok mu ?" dedim bu kez sesimi öteki iki odada bulunabilecek birilerine yönelterek.

Kimse yoktu.

Allah Allah dedim kendi kendime, içimden yükselen sigara yakma dürtüsünü bastırdım. Sağdaki ilk kapıya yöneldim.

Bu kadar seslendikten sonra kapıya vurmaya ihtiyacım olmadığını düşünüp açtım. Kimse yoktu. Arkamdan gelen ışığın alacakaranlığında gözden geçirdim odayı.

Bir tür muhasebeci ya da yönetici falan gibi birisinin odası olmalıydı burası. Beşiktaş'ın en ucuz mobilyacısından alınmış gibi duran bir masa ve önünde iki koltuk vardı. Masanın arkasında, sırt koyacak yeri yüksek bir patron koltuğu duruyordu. Masanın üzerinde bir bilgisayar, iki telefon,

birtakım dosyalar ve kaçınılmaz olarak bir sumen vardı. Buradaki masa lambası kapalıydı. Koltukların arasındaki sehpa boştu. Odanın öteki eşyası masayla takım bir dosya dolabıydı. Pencerelerde iyice kapanmış jaluziler vardı. Burada oturan her kimse, sigara içmiyordu.

Geri çekilip kapıyı kapadım.

İki adımda ikinci kapının önüne geldim. İçerde kimsenin olmadığından emin bir biçimde, tek harekette sonuna kadar açtım kapıyı.

Yanılmışım. içerde biri vardı.

Ama artık olmayacaktı.

Muazzez Güler, ilk odadakinden daha büyük bir masanın arkasında, ilk odadakinden daha büyük bir patron koltuğuna oturmuş, çok oynanmış cam bilye gibi gözlerle arkamda bir yerlere bakıyordu. Yüzü şaşkınlık ve acıyla donmuştu. Kırmızı boğazlı kazağının yakasmın üstünden iki kere dolanmış bir kablonun ucundaki markasız bir nıouse, dev bir kolye gibi göğsünde duruyordu, iki kolu, avuçları açık, yana doğru sarkmıştı.

Ha siktir dedim içimden. Bin kere ha siktir.

Kapının eşiğinden hızla geri çekildim. Sırtımı duvara yaslayıp kafamı toplamaya çalıştım.

Ha siktir dedim yeniden.

Tam da işler açılıyorken bir müşteri kaybettin Remzi Ünal dedim içimden.

Sonra saatime baktım. Buradan defolup gitmek için üç dakika süre tanıdım kendime.

Çok heveslenmeden girdiğim bir işten başıma büyük belalar gelmesini önleyecek kadar şeyi görmeme yeteceğini umduğum bir üç dakika Eve giderken lazım sevindirmek isteyecek bir babaya bugün kapalıyız demek zorunda kalmamı engelleyecek bir üç dakika. Telefon çalarsa cevap verip vermeme karan için terlememi önleyecek bir üç dakika.

Ve fosforlu yeleklerinin sırtlarında "polis" yazan birilerinin koluma sıkı sıkı girmesi ihtimalini azaltması için dolu dolu bir üç dakika

Sigara isteğimi deminkinden daha büyük bir güçlükle bastırdım. Duvardan güç alarak ayaklarım üstünde dengemi buldum, odaya döndüm.

Kapının eşiğinde kımıldamadan durdum. Cesedin yüzüne bakmamaya gayret ederek hızla gözden geçirdim odayı.

Odayı aydınlatan tek ışık kaynağı olan klasik bankacı tipinde bir masa lambasının durduğu kocaman masanın üstü boş gibiydi; bir telefon, yanında evimde konuşurken gördüğüm cep telefonu, zamanı, ısıyı ve nemi aynı anda gösteren şeffaf bir saat, deri bir kalemlik, altında kâğıt peçete olan, yansı dolu bir su bardağı, ince, uzun, içi dolu olduğu belli bir zarf. Sırtı bana bakan bir bilgisayar monitörü. Bilgisayar açıktı galiba, Muazzez Güler'in yüzünün yan tarafına o yönden bir ışık vuruyordu. Durduğum yerden çantası görünmüyordu, belki yerde ayaklarının dibindedir diye düşündüm.

İnce, uzun, içi dolu olduğu belli zarf canımı sıkmıştı biraz. Biraz değil çok. Üstünde "Sayın Remzi Ünal" yazıyordu o hafif Amerikan kokusu taşıyan yuvarlak harflerle. Adımın zarfın içi doldurulduktan sonra yazıldığı belliydi, Ünal'ın l'si boşluğa gelmiş, dolmakalemin ucu hafifçe delmişti kâğıdı.

Sözünün eri kadınmış Muazzez Güler dedim içimden.

Buradan bir an önce tüymem için bir nedenim daha vardı şimdi. Etrafa olabildiğince hızla baktım.

Giysilerini değiştirmemişti.

Koltuğu ile arkasındaki duvar arasında, istenirse iki kişinin bile sığabileceği kadar bir boşluk vardı. Yüksek arkalıklı koltuğun üstünden eğilip boğmak güç olmuştur dedim kendi kendime.

Bu oda bir öncekinden daha büyüktü. Yerde yeşil, duvardan duvara bir halı vardı. Uzun boyunlu, halojen lambalı bir lambader, tam pencerenin önünde duruyordu. Yanmıyordu. Masanın önünde karşılıklı iki deri koltuk vardı. Koltukların oturma yerlerinde çukurlar oluşmuştu. Aralarındaki sehpanın üstünde üç tane bilgisayar dergisi duruyordu. Masanın sol tarafında büyük, camlı bir kütüphane vardı. Raflarının büyük bir kısmını, sehpanın üstündeki dergilerden olduğunu sandığım ince kenarlı dergiler kaplıyordu. Bir rafın yarısı kalın yabancı kataloglar, çeşitli işletim sistemlerinin kullanım kılavuzlarıyla doluydu. Boşluklara üç tane plaket, üstüne parti amblemi basılmış biri büyük, biri küçük iki kahve fincanı yerleştirilmişti.

Saatime baktım. İki dakikam kalmıştı.

Derin bir nefes aldım.

Sonra bir karar verdim. Vermem gereken zorunlu bir karar.

Anlamsız olduğunu biliyordum, ama parmaklarımın üstüne basarak masaya doğru ilerledim. Elimi gereksiz bir yükseklikten masanın üstünde duran ince, uzun zarfa doğru uzattım. Parmaklarım daha zarfa dokunmamıştı ki, donup kaldım. Muazzez Güler'in yüzünde bir şeyler değişti.

Hayır, yüzünde bir gülümseme belirmedi. Donuk bakışlı gözlerinin tekini "pışşık" diye yummadı. Yanağı seğirmedi.

Yüzüne yansıyan ışık değişti birden.

Mumlu bir kâğıdın ardından yüzünün yan tarafına yöneltilmiş düşük watt'lı bir video kamera aydınlatmasına benzeyen ışık kayboldu, birbiri ardından geçiveren gölgeler yansımaya başladı yüzünde. Hatları belirip kaybolmaya başladı bu yeni ışıkta. Bir heykel gibi kıpırtısız yüzü, her gölgenin geçişinde sanki yarım milim oynuyordu yerinden.

Elimi çektim masanın üstünden.

Yine parmaklarımın ucuna basarak masanın çevresini dolandım. Bilgisayarın ekranına baktım.

Büyüklü küçüklü onlarca dolar işareti geçiyordu bilgisayarın ekran koruyucu moduna geçmiş ekranından. Siyah dolarlar, beyaz dolarlar, kırmızı dolarlar, yeşil dolarlar. Üst üste dolarlar, yan yana dolarlar. Birbirini kovalayan dolarlar, yalnız gezen dolarlar.

Farkında olmadan tuttuğum soluğumu saldım.

Saatime baktım. Bir buçuk dakikam kalmıştı.

Geri döndüm. Masanın öteki yanına geçmek için hızlı adımlarla yürüdüm. Yanından geçerken kalemlikten parmak gibi kalın bir dolmakalemi de çekip aldım.

Evet, Muazzez Güler'in çantası yerdeydi.

Çantayla ilgilenmedim ama Klavyenin üstüne eğildim, dolmakalemin ucuyla ara çubuğuna bastım.

Dolarlar çekip gitti. Odanın ışığı yeniden değişti. Değişimin Muazzez Güler'in yüzüne nasıl yansıdığına bakmadım.

Bir Excel dosyası vardı şimdi ekranda Bir sürü isim, bir sürü rakam.

Bu bilgisayarın mouse'u klavyenin yanında duruyordu.

Saatime yeniden baktım.

Ekran koruyucu kötü haberdi.

Kaç dakikaya ayarlandığını bilmiyordum ama, dakikalarla sınırlı olduğu kesindi. Mobilyacının önünde oyalanmasam işin üstüne gelecektim. Sokakta bana doğru ilerleyenlerin yüzüne bakmama alışkanlığıma kızdım.

Ekran koruyucunun yeniden devreye girmesini bekleyemezdim ama

Saatime bakmadım bu kez. Bir yerden çekip gitmek zamanının geldiğini bilecek kadar sağduyum vardı.

Masanın başına geçtim. Bardağı sol elimde tuttuğum dolmakalemle sabitleyip, sağ elimle peçeteyi dikkatlice çektim altından. sonra bardağın içine sokup ıslattım yarısını. Yere damlatmamaya özen göstererek dolmakalemi iyice sıvazladım. Paltomun dış tarafındaki protokoler yüzünün tüylü kumaşında kuruladım, kalemliğe geri bıraktım. Sonra başka hiçbir şeye değmemeye özen göstererek üstünde adım yazılı zarfı aldım masadan. Paltomun iç tarafındaki ceplerden birine yerleştirdim. Çıkmadan önce bir kez daha baktım manzaraya Kapıyı sanki Muazzez Güler'i rahatsız etmek istemiyormuşum gibi yavaşça çektim. Islak mendil ve palto numarasını kapının kulpunda da tekrarladım. Gitme zamanının geldiğine karar verince sanki telaşlanmıştım farkına varmadan. Hızlı adımlarla masaların arasından geçtim. Çift kanatlı kapıya eriştiğimde dönüp şöyle bir baktım arkama Telefon tam o şuada çaldı.

Ha siktir dedim yeniden.

Sanki Hi-Mem'in bütün odalarında birden çalıyordu telefon. Zilin berbat çığlığı hem Muazzez Güler'in odasından hem pencereye yakın masaların oralardan bir yerden geliyordu. Binanın sessizliğinde sanki daha da güçlü bağırıyor gibi geldi bana Durup karar vermeye çalıştım. İkinci çalışta karar verdim.

Pencereye doğru ilerledim. Üstü diğerlerinden daha az karışık olan sağdaki masadaydı telefon. Pazariçi'ndeki her telefoncuda bulunan en ucuz telefonlardandı. Kalın bir yabancı kitabın üstünde duruyordu.

Elimdeki kâğıt mendilin kuru tarafıyla tutarak kaldırdım ahizeyi. Zilin sesi kesilince her şey normale döndü sanki.

Kulağıma götürüp hiç ses çıkarmadan dinledim.

Karşı tarafta her kim varsa o da ses çıkarmadı. Ama vardı biri, kesik kesik nefes alıp verme sesleri duyuyordum.

Karşılıklı bekledik.

Kimse "alo" falan demedi.

On beş saniye kadar karşılıklı bekledik.

Hattın kesilme sesi geldi sonra Ahizeyi yerine bıraktım.

Saatime baktım. Kendime tanıdığım süreyi bir buçuk dakika geçirmiştim. Kimsenin kimseye "alo" demediği bu telefon iletişimiyle geçen saniyeler işin boka sarmaması için hiç vakit harcamamam gerektiğini söyledi bana Hızla hareket ettim. Salondan çıktım. Çift kanatlı kapıda değmiş olduğum yeri de temizledim hızla dış kapıya yaklaştım, dışarıyı dinledim. Hiç ses yoktu. Emin olamadım, kulağımı dayayıp bir kez daha dinledim. Okeydi. Sessizce çıktım.

Bölüm 4

Kapıyı bulduğum gibi açık bıraktım. Geldiğimde bulduğumdan biraz daha açık. Merdiven boşluğuna vuran yarım yamalak ışıktan yararlanarak merdivenlerden aşağıya yöneldim. Yolun ortasında iyice karanlık oldu merdivenler. Çakmağımı bir an için yakıp söndürdüm önümü görmek için. Elimin dış yüzeyini duvara sürterek, tökezlemeden indim aşağıya.

Binanın dışına çıkınca hiç duraklamadan Barbaros Bulvarı'nın tersi yöne doğru yürüdüm hızlı hızlı Arkamdan kimse dur demedi, ilerledikçe yokuşa dönüşen sokağın elli metre içindeki evine bir an önce yetişmeye çalışan üç çocuk babası bir tüccar gibi yere bakarak yürüyordum.

Yanmayan başka bir sokak lambasının altında durup geriye baktım. Hiçbir şey değişmemişti. Tamam Remzi Ünal dedim kendi kendime. Koluna girmesini istemediğin hiç kimse girmeyecek koluna.

Bir sigara yaktım.

Paltomun yakasını kaldırdım iyice. Geri döndüm. Karşı kaldırımdan. Şimdi yemeğini yemiş, Taksim'de 9.15 seansına yetişmeye kararlı bir müdür yardımcısı gibi yürüyordum. Başım dik, içim rahat. Yanından geçtiğim çöp tenekesine attım cebimde küçük bir top haline gelmiş ıslak kâğıt mendili.

Hi-Mem'in önünden geçerken başımı çevirip bakmadım bile binaya. Zaten her akşam geçiyordum buradan, bakacak ne vardı. Hep o bildik sokaktı işte, yarı karanlık.

Şu belediye de ne bekliyordu bilmem lambaları tamir ettirmek için.

Barbaros Bulvarı'na eriştiğimde sigaranı bitmişti. 150 kilo portakalın sergilendiği büfenin dibinde söndürdüm ayağımla. Aşağıya doğru yöneldim.

Bir daha arkama bakmadım hiç.

Baksam ne göreceğimi biliyordum çünkü. Tepesinde kırmızı mavi ışıklan yanıp sönen Renault marka polis otomobili, büfenin yanından kıvrılıp girmek üzereydi Hi-Mem'in sokağına Sirenleri çalmıyordu ama

Nereye gittiklerinden emin gibiydiler, hiç tereddüt etmeden girdiler tekyönlü sokağa.

Yürümeyi kesmedim ama.

Yeniden saatime bakmayı ancak Çarşı'nın girişinde akıl ettim. Köşedeki büfenin camekânında dönen şişe geçirilmiş kızarmış tavuklar kışkırttı beni. Çok fazla düşünmeden içeri girdim.

Sanki bir önemi varmış gibi dışarıyı gören masalardan birine oturdum. Bir sigara yaktım teneke kül tablasını görünce.

"Ne arıyordun lan orda?" dedi fosforlu yelek giymiş birisi kafamın içinde bir yerlerde.

"Bilgisayar alacaktım" dedim.

"Bu para kimin zarfın içindeki?"

"Bilgisayar alacaktım dedim ya."

"Yok yaa!" dedi kafamın içindeki.

"Gerçekten" dedim.

"Tam da zamanını bulmuşsun bilgisayar almanın" dedi fosforlu yelekli. "Senin evde ne yaptınız peki kadınla?"

"Konuştuk" dedim.

"Konuşmuşlar" dedi.

"Ona kahve yaptım" dedim.

"Bak, kadına kahve yapmış" dedi.

Sonra vereceğim cevapların hiçbirine inanmayacağını belli ettiği sorular sordu üst üste.

Sesimi çıkarmadım.

"Ne arıyordun lan orda ?" dedi yeniden kafamın içinde ve ben verecek cevap bulmak için uğraşmaktan yoruldum.

"Avukatımı istiyorum !" diye cevap verdim sonunda.

"Çek abime bir avukat!" dedi bir başka fosforlu yelekli.

"Ne vereyim abi?" dedi lekeli önlüğüyle orta yaşlı bir garson.

"Yarım kızarmış tavuk istiyorum" diye cevap verdim.

"Çek abime bir yarım!" diye bağırdı garson bir başka lekeli önlüklüye.

Yarım kızarmış tavuk, iyice ayıklanmış biçimde önüme gelince, kafamın içindeki fosforlu yelek giymiş adamlar gitti. Bir daha da gelmediler.

Sigaramı söndürdüm.

Sigaramı yaktım.

Büfenin önündeydim. Masadaki kürdanların biriyle dişlerimin arasındaki kızarmış tavuk parçalarını ayıklıyordum. Ne yapacağıma karar verememiştim. Eve gidip cinayetleri, trafik kazalarını, adliye koridorlarında birbirleriyle kavga eden aileleri en çok gösteren televizyon kanalında boynuna mouse kordonu dolanmak suretiyle öldürülen bilgisayar üreticisi işkadınının haberini bekleyebilirdim. Sokakta toplanan insanları görürdüm belki o zaman. Muazzez Güler'in bedenini koyu renkli uzun torbada taşıyan ambulans görevlilerini görürdüm. Kocasını görürdüm belki. Muhabirin ekip amiriyle arası iyiyse, temizlemeyi atladığım parmak izlerimin bile olabileceği atölyenin içinde dolaşırdım bacak hizasında telaşlı telaşlı gezen bir kameranın aracılığıyla.

Soruşturmanın sürdüğünü duyardım haberin sonunda

Büfenin önündeki kaldırımdan indim. Çarşının içine doğru yürümeye başladım. Yine kaldırımlarla ilgili bir şeyler yapıyordu belediye, ortalık karışmıştı. Çamurlaşmaya niyetli zeminin üstüne yığılmış kaldırım taşlarının arasından slalom yaparak ilerledim elinde torbalarla yürüyenlerin arasında Balıkçıların ışıklan yanmıştı çoktan. Hiçbiri benimle göz göze gelmeye çalışmadı.

Meydanın ortasındaki kartal heykelinin önüne gelince durdum. Sanki hemen bulacakmışım gibi gözlerimi kaldırdım etraftaki binaların üst katlarına. Bulamadım.

Sigaramı kartalın kaidesinin dibine, yere attım. Üstüne bastım etrafıma bakarak. Tezgâhının başında aylardan mayışmış gibi geniş geniş oturan kestaneciye doğru yürüdüm. Üç günlük sakallarının arasından yüzü güldü adamın geldiğimi görünce. Muazzez Güler'in kocasının partisinin yerini bilip bilmediğini sordum.

Suratı asıldı kestane almayacağımı anlayınca. Eliyle Ihlamur Dere Caddesi'nin ilerisini gösterdi isteksiz isteksiz.

"Teşekkür ederim" dedim. Gösterdiği yöne doğru yürümeye başladım.

Bir şeyler söyledi arkamdan ama duymadım. Siyasî bir değerlendirme yapmıştı belki.

Buradaki kaldırımlara dokunulmamıştı. Hızlı hızlı yürüyen insanların arasından ilerledim. Gözlerimle binaların üst katlarını tarıyordum. Önce bir kadına, sonra omzunda belki yirmi kadın çantası taşıyan bir adama çarptım. Kadından özür diledim. Çok etkili olmadı. Adam "Oha!" diye bağırdı arkamdan. Cevap vermedim.

Muazzez Güler'in kocasının partisinin Beşiktaş ilçe örgütü yeni inşa edilmiş bir apartmanın iki katını birden işgal ediyordu. Binanın cephesini boydan boya kaplayan kocaman bir tabelası vardı. Binanın girişi mermerle kaplıydı. Sütuna benzer iki çıkıntının arasında koyu renkli camlar takılmış bir döner kapı vardı. Adımlarımı yavaşlatarak binanın karşı kaldırımından yürüdüm. Her iki katta da ışık vardı, ama aralıklı duran jaluzilerin arkasında herhangi bir hareket algılanmıyordu. Binanın tam önündeki kaldırımda iki otomobillik yer, polislerin çevirmelerde kullandığı kırmızı konilerle rezerve edilmişti.

Durdum.

Içeri girmenin anlamlı olup olamayacağını düşündüm bir an.

Sonra vazgeçtim.

Beşiktaş İlçe Başkanı Sayın Kadir Güler'e başsağlığına geldim demenin anlamı olmayacaktı.

Saatime baktım.

Biraz hesap yaptım.

Geri döndüm sonra

Çarşı'nın içinden yürüdüm. Kaldırım inşaatının içinden paçalarımı çamur etmeden geçmeyi başardım. Kızarmış tavuklara ikinci kez bakmadım. Barbaros Bulvarı'nın sol yakasından yukarı doğru çıkmaya başladım.

Soğuk iyice içime işlemeye başlamıştı. Isınmak için derin nefesler aldım.

Ağır, ama tempolu yürüyordum.

Hi-Mem'in sokağına gelince sola baktım. Polis otomobillerinin ya da ambulansın ışıkları görülmüyordu ilerden. Buna şaşırdım. Sokaktan içeri girip bir göz atma duygumu frenledim. Boyum fazla uzun, paltom kolay hatırlanacak türdendi. Televizyon kameralarının oynak ışıklarından da görmedim hiç.

Aşağıya doğru ağır ağır inen trafiğin içinden kolayca karşıya geçtim sonra Yine de bir iki küfür işittim sanıyorum. Arkama bakmadım. Yolun kenarında dikildiğimi gören bir taksi, aniden yavaşladı, iki şerit birden sağa kayıp az ilerimde durdu.

Bir alay korna sesinin eşliğinde attım kendimi taksiden içeriye.

"Patlamadınız ya lan eşşoğlu eşekler!" dedi taksi sürücüsü arkaya doğru, otomobilini kaldırırken.

Yorum yapmadım.

"Ne hıyarlar var yahu!" dedi ikinci vitese geçtiğinde. Şahin'in sürücü koltuğu benimkinden daha geniş omuzlarının altında küçücük kalmıştı. İki günlük sakalı vardı .

"Karşıya gitmem bak abi" dedi üçüncü vitese taktığında "Çekemem bu trafikte." Cevap vermedim.

"Keyfin yok galiba abi" dedi sonra geriye dönüp. "Nereye gidiyoruz onu söyle bari."

"Kusura bakma, cenazemiz vardı" dedim. Bir an düşündüm. "Profilo'ya gidelim" diye ekledim sonra iki günlük sakallı şoför, cenaze evinden çıktıktan sonra alışveriş merkezinde ne işim olduğuna şaştıysa da bir şey söylemedi. Bir daha ağzını açmadı zaten.

Boş zamanlarımda seyrettiğimden çok daha salak bir film seyrettim Profilo'da.

Ama yine de kalabalıktı sinema. Koltuğumda kollarımı kavuşturarak oturduğumdan, içi dolu zarf battı durdu kalbimin üstüne doğru.

Zeytinoğlu Caddesi'nde geceyarısına kadar açık olan Tekel bayiinin önünde indim Profilo'da bindiğim taksiden. Bir karton sigaranın parasını ödemek için, en ucuzundan şarap alan iki kız ile bir oğlanın arkasında sıramı

bekledim. Kızın yüzü tanıdık geldi, bizim sitedendi galiba içten içe sırıtarak başını indirdi göz göze gelince.

Sigara kartonunu paltomun iç taraftaki kocaman ceplerinden soldakine indirdim, dışarıya çıktım. Dükkânda biraz ısınmış gibiydim, ama yine de caddenin kenarından hızla yürüdüm. Ortalıkta kimseler yoktu. Havada yoğun bir yanmış kömür kokusu vardı. Bu işin sonu kar dedim kendi kendime. Daha hızlı yürümeye başladım. Ardımdan gelen iki otomobil buralarda rastlanmayan bir hızla geçti. Rüzgârları yüzümü üşüttü. •

Sitenin önündeki otoparka inen yokuş yolda yavaşladım. Yerinde mi diye otomobilimi aradım. Ye rindeydi. Üstünde bir karış tozla. Otopark tıklım tıkış doluydu.

Oturduğum apartmana giden otuz metrelik yaya yoluna bir otomobil park etmişti. Elimde torbalarla alışverişten gelen bir ev babası olsam küfrederdim. Bu yola park edilmemesi için defalarca apartman içi genelge yayımlayan emekli asker yöneticimiz görse daha ağır küfrederdi.

Ama küfretmedim. Adımlarımı ağırlaştırdım yalnızca

Motoru çalışıyordu otomobilin. Egzozundan fışkıran buhardan anlamıştım bunu. İçindeki adanı sigara içiyordu. Bu soğukta açık pencereden dışarı fırlamış deri ceketli dirsekten anlamıştım bunu. iyice yavaşladım.

Bu otomobil beni bekliyordu. Markasından anlamıştım bunu. Başka, hor kullanılmış otomobillerin beklemesindense, bu otomobilin beklemesi daha iyiydi.

Ben olsam gelenleri görmek için ters yönde park ederdim diye düşündüm. Birden hızlandım. Opel Corsa'nın sağından ilerledim. Yolcu kapısının hizasına gelince birden açtım, hızla girip oturdum içeri.

"Beni mi bekliyordun" dedim gözleri apartmanın kapısında sigara içen adama "Allah!" diye sıçradı deri ceketli şoför koltuğunda Elini vitese attı ne işe yarayacaksa Yüzünün bembeyaz olduğunu o karanlıkta görebiliyordum. Yüzüme baktı. Birden ağlamaya başladı ne gördüyse.

İki eli direksiyonun iki yanında, başını direksiyonun göbeğine yaslamış, hüngür hüngür ağlıyordu şimdi. Kendini tutmak istedikçe ağlaması artıyor, üst üste hıçkırıklarla sırtının titrediğini görüyordum. Sanki konuşmak istemiyor gibi çenesi kasılmıştı, dişlerinin arasından fırlıyordu hıçkırıklar.

Ne diyeceğimi bilemedim önce.

"Sakin ol" dedim. "Korkuttum seni galiba Yok bir şey. Sakin ol."

Kendini toparlamaya çalışarak bana baktı. Eliyle akan burnunu sildi. Ehliyetini dün almaya hak kazanmış yaştaydı. Kısa kesilmiş saçlarını jöleyle dik dik geriye taramıştı. Kocaman bir burnu, basık bir çenesi vardı. Deri montunun fermuarını en yukarıya kadar çekmişti. Bacağında bir blucin vardı. Ayakkabılarını göremedim. Direksiyonu tutan elleri acayip titriyordu.

"Sakin ol oğlum" dedim yeniden.

Torpido gözünün üstündeki araç mendili kutusundan birkaç parça mendil çektim uzattım.

"Sil gözlerini hadi" dedim. "Sakin ol, bir şey yok."

Mendilleri kullanarak burnunu sildi. Gözlerini de silmesi için iki üç mendil daha çekip uzattım kutudan. Kullandığı mendilleri avucunda biriktirmişti.

"Remzi Abi... Remzi Ünal Abi sen misin abi?" dedi bu kez gözlerini eliyle sildikten sonra "Kusura bakma, sinirlerim bozuk. Birden korktum girince arabaya" "Benim" dedim.

"Kadir Abi yolladı beni" dedi. "Seninle acilen görüşmesi gerekiyormuş. Bir saattir bekliyorum bura da Sinirlerim bozuldu valla düşüne düşüne."

İnsanın cevabını bildiği soruları sorması kadar güzel bir şey yoktur. Tadını çıkaramayacağımı bile bile sordum.

"Kadir Abi kim?" dedim.

"Kadir Abi işte..." dedi deri ceketli oğlan. "Bugün buraya geldiğimiz Muazzez Abla'nın kocası."

Sustum. Yeniden ağlama nöbeti gelecekmiş gibi duruyordu. Acıdım çocuğa, ama her ihtimale karşın sormam gerekiyordu.

"Ne işi varmış Kadir Abinin benimle?" dedim.

"Bilmiyor musun abi ?" dedi gözlerimin içine bakarak. Kendi gözleri hâlâ yaş doluydu.

Dayan Remzi Ünal dedim kendi kendime.

"Neyi bilmiyor muyum ?" diye sordum.

"Bugün çok boktan bir iş oldu bizim orada" dedi. İçinden yükselen hıçkırıkları bastırmaya çalıştığını görüyordum konuşurken. "Muazzez Abla... Bugün görüşmüştünüz." Dudakları titredi. "Muazzez Abla'yı öldürdüler."

Bu fazla geldi. Yeniden direksiyona kapanıp daha yüksek sesle hıçkırmaya başladı.

Belki yarın gazeteleri içim rahat okuyabilirim umuduyla birkaç yaprak mendil daha uzattım delikanlıya. Bir yandan da komşulardan hıçkırıkları duyan oldu mu diye düşünüyordum. Gece sessiz, otomobilin penceresi açıktı.

"Ne diyorsun sen yahu. Ne zaman ?" dedim dizime vurarak. "Ne öldürmesi? Kim öldürmüş? Yakaladılar mı?"

"Kim bilir hangi orospu çocuğu kıydı abi" dedi yeniden yükselen hıçkırıkların arasında. "Yer gök polis doluydu demin bizim orada Kadir Abi perişan. Aldılar götürdüler. Sorgu sual. Kim bilir hangi orospu çocuğu..."

Yediğim kızarmış tavuğu hatırladım.

"Seni de sorguladılar mı ?" dedim.

"Düşmanı var mıydı falan diye sordular bir şeyler işte."

"Buraya geldiğinizi söyledin mi ?"

"Yok abi" dedi. "Ne karıştıracağım ? Şuraya gittik. Buraya gittik. Zaten aklım başımda değil."

İçim rahatladı birden.

"Sonra?" dedim. "Kadir Abin beni mi çağırdı?"

"Kadir Abi giderken, geç vakit bırakırlar bunlar beni dedi. Muazzez Abla'yla bugün buraya geldiğimi biliyormuş. Bul şu adamı, getir bana dedi. Gerekirse sabaha kadar bekle dedi. Geldim bekledim burada abi."

Burnunu çekti. Birazcık toparlanıyordu galiba "Niye telefon etmedi bana?" dedim bir başka umutla

"Ne bileyim ?" dedi. "Numaran Muazzez Abla'nın çantasındaydı herhalde. Çantayı mantayı cesedi aldıklarında götürdüler emniyete."

Kendi kendine son darbeyi vurmuş oldu "ceset" sözcüğüyle. "Öögggh !" diye bir ses yükseldi gırtlağından. Otomobilin içine kusmamak için kapıyı açmaya çalıştı. Tam yetişemedi ama Midesindekilerin birazını pantolonuna,

birazını apartmanın yaya yoluna çıkardı. Yarı sindirilmiş midye tavayla karışık bira kokusu geldi burnuma o taraftan.

"Ha siktir!" dedim içimden. Apartmanın önündeki kusmuk neyse de, Muazzez Güler numaramı cep telefonuna kaydetmemiştir umarım diye düşündüm. Eğer öyleyse bilgisayar falan alan müşterilerin arasında sıyırtma imkânım olurdu.

"Tamam, tamam" dedim olabildiğince sakin bir sesle. Elimi attığım mendil kutusunda mendil, benim de çarem kalmamıştı. "Toparlan hadi. Yukarı çıkalım, elini yüzünü yıka bir. Şunu da halledelim."

Elindeki kullanılmış mendillerle dudağının kenarındaki kusmukları silmeye çalıştı. Çok başarılı olamadı elbette. Kapısını dikkatle açtı, yerdeki marifetine basmamak için özenle uzattı bacağını. Ben de indim.

Opel Corsa'yı daha makul bir yere çekmesini söyleyip söylememeyi düşündüm bir an. Sonra vazgeçtim. Birinin arabasına geçirir, şenliği büyütür dedim içimden. "Kilitle arabayı" dedim sadece.

Çocuk yeniden otomobilin içine uzanıp kontak anahtarını alırken, ben de apartmanların pencerelerini gözden geçirdim. Beline kadar sarkıp bizi seyreden kimse yoktu.

"Çabuk" dedim kapıları kilitlediğini görünce. Kolundan tuttum. Neredeyse sürükleyerek yukarı çıktık. Midye tava ile biranın kokusu bizimle birlikte geliyordu. Allah'tan merdivenlerden inen çıkan birisiyle karşılaşmadık.

Eve girince önce telesekreterin ışığına baktım kim se not bırakmamıştı. Delikanlıya banyoyu gösterdim.

"İyice yıka yüzünü gözünü" dedim. "Ben sana bir şey getiririm giyecek. Sonra konuşuruz."

Paltomu ve ayakkabılarımı çıkardım yalnız kalınca. Paltonun cebindeki sigara kartonunu çıkardım, telefonun yanma bıraktım. Zarfı sonraya bıraktım. Yatak odasına gidip çoktandır giymediğim bir pantolon arandım gardıropta Elimde pantolon, buzdolabına gidip kocaman bir bardak su içtim, iyi geldi. Bir bardak daha içtim. Bardağı tekrar doldurup banyonun önünde bekledim.

Suyun şapırtısı kesildi banyoda Bir havlumu kaybettim dedim kendi kendime kapıyı aralayıp pantolonu içeri uzatırken.

"Küvetin içine bırak pantolonunu" dedim aralıktan.

Cevap vermedi.

Sonra çıktı banyodan. Pantolonum biraz büyük gelmişti. Biraz toparlanmışa benziyordu. Ama gözlerinde hâlâ aşağıdaki hıçkırıkların izleri vardı.

Bardağı uzattım. Hafif yan dönerek hızla içti.

"Teşekkür ederim abi" dedi eliyle ağzını sildikten sonra. "İyiyim ben. Gidelim mi?"

"Dur bakalım" dedim kontrolü kaybetmemek için kararlı bir sesle. Bardağı elinden aldım. Koluna hafifçe dokunarak salona sürükledim.

"Toparlandınsa konuşalım biraz" dedim.

"Toparlandım abi, iyiyim" dedi ürkek ürkek bakan oğlan. "Kusura bakma, hiç olmazdı ya, oldu işte."

"Önemli değil" dedim. "Olur böyle şeyler. Otur biraz."

Gündüz Muazzez Güler'in oturduğu koltuğu gösterdim. İtiraz etmeden oturdu. Ben de bana kalan yere geçtim. Televizyon kapalıyken konuşmak tuhafıma gitti ama, bıraktım öyle kalsın.

"Siz buradan ayrıldıktan sonra doğrudan işyerine mi gittiniz ?" dedim bardağı masanın üstüne koyduktan sonra

"Yok" dedi deri montlu oğlan. Yere bakarak konuşuyordu. "Önce Çarşı'nın içinde bıraktım onu. Park edecek yer yoktu. Bana sen eve git artık, ben yürüyerek dönerim dedi. Ben cepten bir iki arkadaşı aradım. Önce biraz bilardo oynadık. Biracıdayken telefonla çağırdı Kadir Abi."

Kadının çek yazmasına itiraz edişime bir kere daha sevindim. Öteki soruya geçtim sonra

"İşyerinde mi saldırmışlar?" dedim. "Kimse görmemiş mi?"

"Kimse görmemiş abi" dedi. Belli ki konuyu daha önce rahatça kimseyle konuşamamıştı. Ağlama krizi muhtemelen konuşup boşalamadığı içindi. Kalçasını geriye çekip doğruldu koltuğunda. Beni hemen götürmesi gerektiğini unutmuş gibi başladı konuşmaya "Teknisyen çocuklar, çıkmışlar mesai bitiminde. Koray Bey dışarıdaydı zaten tahsilat için... "

Aramızdaki sehpada duran paketi elime aldım İki tane vardı içinde. Birini misafirime tuttum. Ötekini kendim aldım.

"Koray Bey kim ?" dedim sigarasını yakarken.

"Bizim muhasebeci" dedi ilk nefesini saldıktan sonra. "Muazzez Abla çoğu zaman akşamları öyle yalnız çalışırdı. Gündüz gelen giden çok oluyor. Hesap kitap işlerini salim kafayla yapayım diye."

Kendi sigaramı da yaktım.

"Kimse görmemiş yani ?" dedim.

"Görmemiş abi" dedi bir nefes daha çektikten sonra. "Bir müşteri gelmiş, durumu görmüş, polise haber vermiş telefonla. Doluşmuşlar. Ondan sonra Kadir Abi'yi falan aramışlar."

Yanında kızı vardı mutlaka adamın dedim içimden.

"Allah Allah!" dedim devam etsin diye. Sigaramdan derin bir nefes de ben aldım. "Yandığım şu abi" dedi sesinde yeni bir heyecanla. "Arabaya yer bulmuş olsak ben de giderdim yanında. Bir şey olmazdı o zaman. Korurdum. Bir şey yapamazlardı..." "Kader..." dedim.

"Muazzez Abla odasındaymış bulduklarında duyduğum" dedi oğlan. "İtiş kakış filan olmamış diyorlar. Hani kapıya falan geldiler desem hırsızlık için, en azından bağırırdı Muazzez Abla"

"Allah Allah" dedim yeniden.

"Öyle kuru gürültüye pabuç bırakan biri değildi Muazzez Abla Bir seferinde çantasını almaya çalıştılardı sokakta, bir bağırmış, dünya yıkılıyormuş. Kadir Abi 'Hükümet gibi kadınsın' dediydi."

Birden hatırladı görevini. Aceleyle ayağa kalktı.

"Abi gidelim" dedi. "Perişan zaten Kadir Abi. Bir de biz üzmeyelim."

Bir an düşündüm. Karar vermeye çalışıyordum. Polisin çalışma hızına güvenmeye karar verdim. Önce telesekreterinde mesaj olmadığına sevindiğim telefonuma yönelir gibi yaptım, sonra vazgeçtim.

"Dur bir dakika" dedim. "Cep telefonun yanında mı?"

"Yanımda abi."

"Ara bakalım bir, bırakmışlar mı Kadir Abini, anlayalım."

Elini montunun iç cebine attı. Cep telefonunu çıkardı. Gözlerine iyice yaklaştırarak birtakım tuşlara bastı. sonra kulağına yaklaştırdı cihazı. Dinledi. "Cebi kapalı" dedi.

"Evini dene" dedim.

Yorulmuş gibi oturdu koltuğa yeniden. Bir kere daha uğraştı tuşlarla Bir kere daha dinledi.

"Alo" dedi bir süre sonra. "Kadir Abi geldi mi Hatice Abla? Ben Cenk."

Hatice Abla'nın söylediklerini gözleri bana takılı dinledi. Kaşları çatıldı duydukları yüzünden.

"Yapma yahu" dedi sonra "Kalabalık mı orası?"

Biraz daha dinledi.

"Tamam Hatice Abla" dedi. "Geliyorum ben de." Telefonunda bir tuşa bastı. Avucunda sıkıca tutuyordu telefonu. Kısa bir ıslık çaldı kafasını sallayıp.

"Ne zaman bırakacakları belli olmaz" dedim, ayaktaydım, ona tepeden bakıyordum. "Dinle şimdi. Benim bu gece bir işim var. Numarasını söyle Kadir Abinin, sabah erkenden ararım. Bir de evini tarif et bana"

İkna olacak gibiydi. Son şansını denedi.

"Gidip evde beklesek?"

"Sen git bekle" dedim pencereye doğru yürüyerek. Aşağıda durum sakindi. "Köşeye çekip durumu anlat geldiğinde. Sabah hâlâ benimle konuşmak istiyorsa, ilk iş ona geleceğim."

"Peki abi" dedi.

Yine yere bakarak Muazzez ve Kadir Güler'in evlerini tarif etti. Maçka Telarik'in biraz altındaydı ev. Ardından ülkenin iki numaralı GSM şebekesine ait bir cep telefonu numarası verdi önce, sonra yedi haneli başka bir numara.

Söylediği hiçbir şeyi bir yere yazmadığımı fark etmedi.

"Tamam Cenk" dedim. "Soyadın ne senin ?"

"Bozer" dedi artık iyice yorgun bir sesle. Ayağa kalktı.

Arkasından kapıyı kapar kapamaz paltomun iç cebindeki zarfı çıkardım. Masanın üstüne koydum. Önüne arkasına baktım. Sonra dikkatlice açtım. Zaten yapıştırılmamıştı. Tam konuştuğumuz miktar vardı zarfın içinde. Paraların üstünde bir döviz bürosunun makbuzu duruyordu. Döviz bozduranın ismi yazılmamıştı. Miktar, tarih, saat vardı çok gerekliymiş gibi.

Zarfı olduğu gibi yatak odasına götürdüm. Çekmeceden temiz bir don çektim, zarfı sarıp yatağımın ayak ucunun altına bıraktım. Vicdanımı yokladım doğrulduğumda iyi ki o telefonu etmişim dedim kendi kendime. Malum, iki dakikada bir resim yaptığınızda, iki dakika artı şu kadar yıllık ömür boyu çalışmış sayılırdınız.

Kendime bir kahve yapmak için mutfağa doğru yürürken, açık kalan banyo kapısından gelen kekremsi kokuyu duyunca küfrettim. Kıyakçılığın sonu ayakçılıktır Remzi Ünal dedim kendi kendime. İçeriye girdim. Kusmuklu pantolon uzanmış yatıyordu küvetin içinde. Kendi midemden gelen öğürtüleri bastırmaya çalışarak elime aldım. Sonra tekrar yerine bıraktım. Çamaşır makinesine gidip içindekileri boşalttım banyonun ortasına. Kusmuk kokusuna beklemiş ıslak çamaşır kokusu da karıştı. Sonra yeniden elime aldım pantolonu, makineye zarar verecek bir şeyler var mı diye ceplerini karıştırdım.

Cenk Bozer'in tek kötü alışkanlığı sigara değildi anlaşılan.

Mereti nerede görsem tanırım. Cebinden çıkardığım küçük şeffaf poşetle birlikte yarısı tırtıklanmış ufak bir parça esrar düşmüştü elime. Sarıldığı kâğıt parçasından düşmüştü. Kâğıt, katlandıktan sonra açılmasın diye çevresine sarılan plastik kaplı yassı tel parçasının arasından sıyrılmıştı çünkü. İyi sıkıştıramamıştı çift kâğıtlıyı sardıktan sonra anlaşılan.

İyi ki babası değilim dedim kendi kendime.

Ganimeti götürüp çöp tenekesine attım poşetiyle birlikte. Sonra banyoya döndüm. Pantolonu çamaşır makinesine attım. Makineyi en sıcak suda, en çok deterjanla, en çok kere yıkayan programa getirdim Düğmesine bastım.

Kusmuk kokusunun daha hızlı çıkması için uzandım, banyonun köşesindeki küçük havalandırma deliğinin kapağını açtım.

Parayı don kasasına sakladıktan yarım saat sonra, üst üste iki kahve içmiş, televizyondaki bütün haber kanallarını dolaşmış, mutfaktaki rezaleti asgarî düzeye indirmiş, Flight Simulator'da gönlü olmayan, her an çalabilir gibi

duran telefona bakmaktan sıkılmış biri olarak yeniden apartmanımın kapısından çıkıyordum. Belki biraz düşünmeye ihtiyacım vardı. Kusmuk kalıntılarının yanından geçerken durdum. Hızla bir karar verdim ve bahçeden birkaç avuç toprak alıp, Cenk Bozer'in marifetinin üstünü kamufle ettim. Ne de olsa ben de burada oturuyordum.

O soğukta yürüyerek kendimi Akmerkez'in bir sokak altında yeni açılmış bir bara attım. Biraz düşünmeye gayret ettim kahvemi içerken. Pek işe yaramadı. Eve döndüğümde telesekreterde not olmadığını sevinerek gördüm. Biraz kitap okudum. Malta Şahini'ni bir kere daha. Brigid O'Shaughnessy'nin gözlerindeki huzursuzluk, boynuna mouse kordonu, dolanmış Muazzez Güler'in görüntüsünü sildi attı kafamdan. Gece Sam Spade rüyama girdi. Öldürülen ortağının adını bürolarının kapısındaki camdan sildiriyordu. Daha çok kitap okumalıyım dedim kendi kendime uykumun arasında.

Bölüm 5

Bakkalın çırağının gazeteler ile ekmeğimi getirme saatinden çok önce uyandım. Pislik bir hava vardı dışarıda. İşim olmasa da evde oturup tembellik etsem dedirten bir hava. Ama benim işim vardı.

O yüzden don gömlek ısınma hareketlerine giriştim tuvaletten çıkar çıkmaz. Evin içi sıcaktı nasıl olsa Bir seriyi tamamladım, hızımı alamadım, baştan aldım hareketleri. Derimde, saçlarımın dibinde, apış aramda hakiki bir ter tabakası oluşunca banyoya girdim. Çok önceleri okuduğum başka bir kitabın kahramanı gibi önce sıcak, sonra soğuk suyla sıkı bir duş aldım.

Kahve suyumun kaynamasını beklerken pencereden dışarıyı seyrettim bacağımı sıcacık yanan kalorifer peteğine yaslayarak, işsiz güçsüz günlerimde kahvemi de burada oturarak içerdim. Bu kez çalıştım kahvemi yudumlarken. Koltuğuma oturup tele vizyonların sabah haberlerine, gazetelerin birinci sayfalarını okudukları programlara baktım. Muazzez Güler'le ilgili tek söz yoktu. İnsanlar başka şeylerle meşguldüler.

Kahvem bitince derin derin nefesler alarak mutfağa götürdüm kupamı. Dün akşamki toparlama faaliyetim pek üstünkörü olmuştu. Temizlikçi kadını mutlaka çağırmam gerek diye düşündüm. Döndüğümde telefonun başına çöktüm.

Kadir Güler'in cep telefonunda denedim önce şansımı. Bilgisayarın görüşüne bakılırsa kendisine şu an ulaşamıyordum. Pekâlâ dedim içimden. Hiç ara vermeden yedi haneli ev telefonunu tuşladım.

Telefon üç kere çaldıktan sonra açıldı.

"Buyruuun..." dedi yorgun bir kadın sesi.

"Kadir Bey'le görüşebilir miyim ?" dedim.

"Kim arıyor?" diye yapıştırdı kadın hemen.

"Remzi Ünal" dedim. "Adım Remzi Ünal."

"Remzi Ünal..." diye tekrarladı kadın. "Tamam. Remzi Ünal. Arayacak dediydi Kadirim."

"Bir not bıraktı mı?" dedim.

Derin bir nefes daha alarak bekledim.

"Bıraktı" dedi kadın." 'Dedeman'ın havuzuna gelsin' dedi. 'Dün geceye benzetmesin' dedi."

Yeni bir müşteri buldun galiba oğlum Remzi Ünal dedim kendi kendime.

"Anladım Hatice Hanım" dedim sonra "Sabah erken mi çıktı?"

"Sen nereden?.." dedi kadın, "... biliyorsun benim adımı ? Tövbe tövbe. Bir tuhaf işleriniz var vallahi. Bir saat önce geldi Kadirim, turladı evin içinde deli danalar gibi. Ağzına bir lokma koymadan çıktı gitti."

"Teşekkür ederim" dedim, kapadım telefonu. Canım bir kahve daha istiyordu ama boş verdim. Yatak odasına gidip giyindim. Derinlerde bir yerdeki torbanın içinde, uçakları adam gibi indirdiğim, indirdikten sonra hosteslerle yüzmeye gittiğim günlerden kalma mayomu buldum. Elimle çekiştirerek denedim lastiğini. Zımba gibiydi. Mayo elimde çıktım. Paltomun sportif yüzünü ortaya çıkardım kolları çekiştirip tersyüz ederek. Trençkota benziyordu böyle biraz ama düğümlenerek belimi sıkıştıracak kemeri yoktu. Mayoyu cebime tıkıştırdım. Televizyonu kapadım sonra Aynada kendimi incelemeden kapıyı çektim, çıktım evden.

Pencereden dışarı bakınca yanılıyordu insan. Pislikten de öteydi hava Soğuktu, çok soğuk. Dünden daha soğuk. İnsanın yüzüne yağmayan bir yağmurun atomize edilmiş damlacıkları vuruyordu sanki. Otomobilime bir göz attım durduğu yerde. Servise götürmem, sağma soluna baktırmam lazımdı. Ama beklemeliydi şimdilik. Caddeye doğru yürüdüm.

Okula geç kalmış lise öğrencisi kılıklı bir kız gelen taksiye el etti benden önce. Taksi onu geçip benim önümde durdu. Hayat böyle dedim içimden, kız nasıl olsa geç kalmıştı, biraz daha geç kalabilirdi.

"Dedeman Oteli'ne çek" dedim şoföre içeri girer girmez. "Ama önce doğru git, bakkaldan gazetemizi alalım."

Bakkal, çırağının çoktan çıktığını söyledi, gazetelerim ve ekmeğimi yollamıştı.

Yüzüme baktı kızgın mıyım diye. Kızgın değildim. Birgazete daha aldım hiç yorum yapmadan. Hızlı adımlarla döndüm taksiye ve Dedeman Oteli'ne varana kadar sayfaları karıştırmakla meşgul oldum.

Çok şey kazanmadın,,Muazzez Güler haberi, sabah televizyonlarda gösterilmeyen "Üçüncü" sayfa haberlerinde de yoktu. Saati uygundu oysa. Daha uygunsuz saatlerde üç kişi öldürülmüştü' biri Kocaeli'nde. Üçünde de ağır tahrik vardı, yatmazlardı. Krizden çıkışın belirtilerinin gözüktüğü yolundaki köşe yazılarını ilk paragraflarından sonra okumadım.

"Gazeteler sende kalsın" dedim Şoföre otelin önünde ücretini ödedikten sonra inerken. Doorman afili bir selam verdi kapıdan geçeken. Aynı ciddiyette aldım. İçerdeki metal detektörlü kapıdan bir tarafım biplemeden geçtim.

Lobideki işaretlere uyarak aşağıya indim. Havuz bölgesine girince ağır klor kokulu bir hamam havası karşıladı beni. Nazik bir delikanlıya giriş ücretini ödedim, kılavuzluğunda soyunma odasını buldum. Ustümdekileri çıkarıp mayomu giydikten sonra hayıflandım terlik getirmeyi akıl edemediğime. Oğlanın elime tutuşturduğu havluyu alıp havuza doğru yürüdüm. Etrafıma bakıyordum, yürürken üçü kadın, ikisi erkek japon havuzun yanındaki bir masada, mayolarıylıa karşılıklı oturmuş portakal sularını içiyordu. Bikini giymekte ısrar etmeseler daha iyi olacak orta yaşlı iki kadın "İyi ki geldin " bakışlarıyla birbirlerinin vücudunu inceliyordu çaktırmadan. Havuzun biraz gerisindeki amerikan bara benzeyen köşede, uzun sandalyelere elbiseleriyle tünemiş yapılı iki adamın önünde hiçbir şey yoktu. Tam karşıda, dışarının ölgün ışıklarını içeri taşımaya çabalayan kocaman camların önünde, iki çıplak adam bacaklarını suya sallandırmış duruyordu iki metre arayla. İkisinin de tepesi açıktı. İkisinin de göbeği taşıyordu mayolarının üstünden, ikisinin de göğsü acayip kıllıydı.

Tam karşılarında ayakta dikildim. Havlumu ayaklarımın dibine bıraktım.

Start vermişim gibi, birer saniye arayla suya girdi ikisi de. Bana doğru yüzmeye başladılar, ikisi de kafasını suyun içine sokmadan yüzüyordu, ikisi de, yarışın ödülü, bikinili orta yaşlı kadınları alıp götürmekmiş gibi hırsla yüzüyordu. Ayakta durup onları seyrettim. Ağızları sımsıkı kapalı, kavga eder gibi kulaç atışlarını izledim. Yaklaştıkça yüzleri belirginleşiyordu, ama ikisini de daha önce görmemiştim.

Başa baş bir yarıştı bu. Teknikler kötü olunca, iş kuvvete kalıyordu. Yine de neredeyse aynı anda eriştiler ayaklarımın birer metreyle sağına ve soluna havuzdan dışarı sular sıçradı.

Bir adım sola kaydım. Biraz daha şişman olan yüzücünün önünde bir kulvar hakemi gibi eğildim elinin havuza değdiği noktaya doğru.

"Siz kazandınız Kadir Bey" dedim. "Taze bir havlum var, ister misiniz ?"

Bir eliyle yüzündeki suları sildi yarışın birincisi olarak ilan ettiğim adam. Gözlerini kısmıştı bana bakarken.

"Benim havlum var Remzi Bey" dedi. Biraz soluk soluğaydı bitirdiği küçük yarış sonrasında.

Kendi kendimi tebrik ettim.

Sağdaki adam havuzdan çıktı. "Getiririm adamı yanınıza Kadir Bey, görüşürüz" dedi, küçük bir el hareketiyle beni havuza davet eden adama Cevabım beklemeden yürüdü gitti soyunma odalarına doğru.

Beni çağıran adam, Kadir Güler, boğazına kadar suyun içinde, aşağıdan bana bakıyordu. Gördüğünü beğenmiş gibi sırıttı.

"Başınız sağ olsun" dedim.

"Sağol" dedi.

Ayaklarından güç alıp, kollarıyla çekti koca gövdesini havuzdan dışarı. Bu son hareketin de katkısıyla soluk soluğa kalmıştı iyice. Oturup ayaklarını salladı suya Bir kere daha sildi yüzünü.

"Neden gelmedin dün akşam?" dedi koca göbeğinin inip çıkma hareketleri yavaşlayınca.

"Misafirliğe gitmiştiniz" dedim.

"Olsun. Beklerdiniz. Ben çağırınca gelinsin isterim" dedi. Yüzünü üçüncü kez sıvazladı.

"Kusura bakmayın" dedim aynı ses tonuyla "İşim vardı."

Yeni açılan barın kahvesini beğenmediğimi söylemedim.

Yeniden sırıttı.

"Siktir et" dedi.

"Olur" dedim.

İki tarafta birer tutam kalmış saçları tuhaf bir biçimde yapışmıştı kafasına. Geniş bir alnı vardı. Gözleri kocamandı, biraz kızarmıştı ama bunun eşine ağlamaktan çok klorla temastan ileri geldiğine emindim. Küt burnunun altındaki üstdudağı, sanki yarım saat önce tıraş olmuş bıyıkların gölgesinden yeni çıkmış gibi belirgindi. Belinin biraz yukarısında çoktan iyileşmiş bir yara izi vardı. Uzunca bir yara

"Nasıl geçti misafirliğiniz ?" dedim.

"Siktir et" dedi yeniden. Sonra göbeğini sıvazladı bu kez elleriyle iki yandan. "Gel karşıya gidelim" dedi sonra "Bu salak karılar duymasın konuştuklarımızı." Havuza bıraktı kendini. Benim izleyip izlemediğime bakmadan deminki güçlü, ama kötü kulaçlarla yüzmeye başladı.

Biraz ilerlesin diye bekledim. Suya girdim sonra Çoktandır unuttuğum bir duygu kapladı bedenimi. Bunu daha sık yapmalıydım belki. Suyun içinde kımıldamadan durup keyfini sürdüm biraz. Kadınlar boğulursam kurtarmaya hazırlarmış gibi bakıyorlardı bana Karşıya doğru nizamî kulaçlarla yüzmeye başladım sonra. Bisiklete binmek gibiydi, insan unutmuyordu.

Havuzdan çıkmış beni bekliyordu Kadir Güler. Slipti mayosu. Göbeğinin altındaki üçgen apaçık müstehcendi. Bacakları gövdesine göre daha normal bir kalınlıktaydı.

"İyi yüzüyorsun" dedi ben de kendimi dışarı çekerken.

"Eskiden iyi yüzerdim" dedim.

"Spor yapıyor musun ?" dedi.

Aikido hakkında sohbet etmeye niyetim yoktu. Başımı olumsuz anlamda salladım. "Spor yapmalı" dedi göbeğini yeniden sıvazlayarak. "Sporu ihmal etmemeli. Ben her kafam bozulduğunda buraya gelirim."

Yavaş yavaş sadede gelecek diye sevindim içimden. Kadir Güler yarı olimpik havuzun tavanını tutan kalın sütunların birinin arkasından yürüdü, portakal rengi plastik bir şezlongun üstündeki havluya kurulamaya başladı yüzünü gözünü. Şezlongun altında deri bir çanta vardı. Hemen solundaki san renkli şezlonga yanlamasına oturdum.

"Kafanız çok bozuk olmalı" dedim.

"Bozuk" dedi. "Kafam çok bozuk."

"Sizin için ne yapabilirim ?" dedim.

"Bul o pezevengi bana" dedi yüzüme bakmadan. Havluyla bacaklarının iç yanını kuruladı. İyi ki uzaktayız kadınlardan diye düşündüm içimden.

"Hangi pezevengi?" dedim.

"Sinan pezevengini" dedi.

Burada sigara içilmiyordu herhalde. İçilse de yanımda yoktu. Hayıflandım. Bulunduğumuz köşeden amerikan bardaki adamlar görünmüyordu. Onlar da içemiyorlardır dedim içimden.

"Paranın kafanızı bu kadar bozmasma şaşırdım" dedim. "Böyle bir zamanda."

"Ne parası ?" dedi.

Aynı Sinan'dan bahsetmiyor muyuz yoksa diye telaşlandım birden.

"Sinan Bozacıoğlu" dedim. "SinanComp. Hani üstüne yatılan borç."

Kadir Güler ne kadar da safsın der gibi yüzüme baktı.

"Borcu götüne girsin Sinan'ın" dedi. "Derdim üç kuruş değil benim."

Derdinin ne olduğunu söylemesi için sesimi çıkarmadan bekledim. Kadir Güler havluyu şezlongunun ayak ucuna doğru fırlattı öfkeyle. Havlunun ucu havuzun içine doğru sallandı. Islanıp ıslanmadığını göremiyordum oturduğum yerden. "Muazzez'in intikamını almam lazım orospu çocuğundan" dedi Kadir Güler. "Derdim bu."

"Bilmediğim bir şey mi var?" dedim.

Yüzüme bakmadı bu kez.

"Muazzez'in boynuna o şeyi kim doladı sanıyorsun?" dedi.

"Kim doladı?" dedim.

"Sinan!" dedi.

Bir sigara çok iyi gidecekti gerçekten.

"Neden?" dedim.

"Senin yüzünden" dedi.

Allah Allah dedim içimden. Allah Allah ve de yeniden Allah Allah! Şaşkınlığım yüzüme fazla vurmasa bari diye düşündüm. Kendimi kontrol etmeye çalıştım.

"Benim yüzümden mi?" dedim.

"Senin yüzünden tabiî" dedi Kadir Güler. "Biri üfürmüş peşine özel detektif taktığını Muazzez'in. Çıktı geldi akşam. Tartıştılar biraz. Sinirlerine hâkim olamadı Muazzez, ileri geri konuştu. Orospu çocuğu da baktı olmayacak..."

"Siz orada mıydınız bunlar olduğunda?" diye sözünü kestim.

"Saçmalama" dedi.

"Nereden biliyorsunuz o zaman ?" dedim.

"Başka ne olabilir ki ?" dedi.

"Doğru" dedim. "Başka ne olabilir."

İkimiz de susup havuza baktık. İçinde kimse olmadığı için durulmuştu sular. Tavandaki ışıkların sudaki yansımaları hafif hafif titreşiyordu. Dışarısı çok soğuk olmalıydı, ılıktı burası. Çıplaktık ve üşümüyorduk. Burnumuzdan içeri klor oranı yüksek buharlar giriyordu.

"Anlayabildik mi birbirimizi ?" dedi Kadir Güler sonra "Anlamadığım bazı şeyler var tabiî" dedim.

"Ne mesela?" dedi Kadir Güler.

"Karınızı Sinan Bozacıoğlu'nun öldürdüğünden bu kadar emin olabilirsiniz" dedim. "Orası beni ilgilendirmez. Merak ettiğim şu..."

Neyi merak ettiğimi çok da merak etmeden yüzüme baktı Kadir Güler. Devam ettim. "Benim bildiğim" dedim, "polisler adama önce kimden şüphe ettiğini sorarlar böyle durumlarda Size sormadılar mı ?"

"Sordular" dedi.

"Onlara söylemediniz ama" dedim. "Niye?"

Bacağını büküp, sağ ayağını kucağına aldı Kadir Güler. Topuğundaki nasırı incelemeye koyuldu. Sesi mi çıkarmadan bekledim. Sonra çevresine

baktı. Japonlara, orta yaşlı kadınlara, onlara bir şeyler getiren beyaz giysili garsona Barda oturan giyinik adamlara bakmadı. Sonunda bana döndü. Yüzünde belden aşağı bir fıkra anlatacak gibi bir ifade vardı. Daha önceden duymuş olsam da olmasam da gülmek zorunda olacağım bir fıkra.

"Onlara söylesem ne olacağı belli" dedi. "Biraz uğraşıp bulurlar serseriyi saklandığı delikte. Temiz bir sopa atıp alırlar ifadesini. Sonra doğru içeriye. Aylar geçer. İşin yoksa bekle delil yetersizliğinden tahliyesini. Karakolda doğru söyler, mahkemede şaşar hikâyesi."

Burada "oysa" demenin tam zamanıydı.

"Oysa?" dedim.

"Oysa" dedi Kadir Güler, "Sen bulup getirirsen bana.. "

Etrafına baktı. Uzanıp deri çantayı çekti önüne, içinden kapkara bir tabanca çıkardı. Kocaman tabancanın çeliğinde yansıdı tavandaki ışıklar. Birbirine yaklaştırdığı iki bacağımın arasında yere doğru tuttu silahı, ikinci bir erkeklik organı gibi salladı. "... Tenha bir köşede şunu ağzının içine rahatlıkla sıkabilirim mesela."

Demek ki bazı metaller, bazı metal detektörlü kapılardan geçerken biplemiyordu. Koca havuzda küçük şıpırtılardan başka ses çıkmadığına göre, Japonlar da, orta yaşlı kadınlar da Kadir Güler'in küçük gösterisini izlememiş olmalıydı.

"O kadar eminsiniz onun yaptığından..." dedim.

"O kadar eminim" dedi.

Tabancanın beni etkilememesine canının sıkıldığını sandım. Oysa o, yüzünde demin bir ara beliren gülümsemeye benzer bir gülümsemeyle çantanın içine yerleştirdi yeniden tabancayı.

Topuğumda nasır olsa inceleme sırası bana gelirdi şimdi. Yoktu oysa Onun yerine önüme çektiğim bacaklarımı kollarımla sardım, tavandaki ışıklara baktım uzun uzun.

"Ne diyorsun?" dedi Kadir Güler.

"Düşünüyorum" dedim.

Düşünüyordum.

Sonra yeniden Kadir Güler'e doğru döndüm bacaklarımı serbest bırakarak. Yanımda sigaram olsa yakardım konuşmadan önce. Ama yoktu. Telefon numaralarımın Muazzez Güler'in bir yerlerinde yazılı olmasaydı hiç konuşmazdım belki, ama konuştum. Muazzez Güler ölmüştü, ben yaşıyordum. Biraz spekülasyonun zar an olmazdı.

"Belki de yanılıyorsunuz" dedim. "Belki akşamın bir vakti, tineri fazla çekmiş serserinin biri geldi Hi-Mem'e. Baktı karınız yalnız. Para istedi ya da başka bir şey. Karınız yanaşmadı. Kolay pes edecek biri gibi gelmemişti bana zaten. Iş çığırından çıktı... "

"Fazla belki var anlattıklarında" dedi Kadir Güler. "Tutturamadın." Gülümsemiyordu, ama sesinde eğleniyormuş gibi bir hava vardı.

"Tutturamadım" dedim. Tutturamadığımı biliyordum, ama bunun nedenini bana o söylesin diye bekledim.

"Tutturamadın" dedi Kadir Güler. "Dediğin gibi olsa, ne işi vardı masasında, bilgisayarının başında. Tanıdığı biri olmalı. İçeri aldığı, odasında konuştuğu biri."

"Doğru" dedim.

Bir teori daha uydurdum oturduğum yerden. Kafanızdaki bitleri ayıklarken, kepekleri de temizlerdiniz.

"Çalışan çocuklardan biri..." dedim. "Ücret, prim, işe geç gelme ya da ne bileyim, başka bir meseleden dolayı gıcıklık vardı aralarında. Masasında çalışıyor gibi bekledi herkesin gitmesini. Karınız çalışıyordu odasında. İçeri girdi. Konuyu açtı. Tartıştılar. Oğlanın başka boklukları döküldü ortaya. Malzeme araklama falan. İş çığırından çıktı..."

Kadir Güler baldırının iç tarafındaki bir yağ noktacığıyla meşguldü şimdi. Olanca ciddiyetiyle tırnaklıyordu noktacığı.

"O çocukların hepsini tanırım ben" dedi. "Paçaları sıkmaz adam öldürmeye, hele kadın hiç. Boğarak hiç kere hiç. İnternet bebesi hepsi, polisleri görünce zebella gibi karşılarında, on dakikada çözülürlerdi."

En parlak çözümümü en sona saklamıştım. » "Tamam..." dedim. "Sizin muhasebeci. Zimmetine Para falan geçiriyordu. Muhasebeciler hep yapar. Karınız odasına çağırdı onu. Hazır kimse yokken, bak ne halt ettiğini biliyorum, vazgeç demeye... "

Sustum sonra

"Tutturamadın" dedi Kadir Güler. "Yine tutturamadın. Sana on tane neden sayabilirim iki dakikada Her biri birbirinden geçerli. İnan bana tutturamadın."

Şansımı deneyeyim dedim içimden.

"Bir tanesini söyleyin."

Yüzüme baktı. Gülecekmiş gibi yaptı ama gülmedi.

"Koray, Muazzez'in kardeşidir" dedi. "Yoksa çoktan kovdururdum onu oradan."

"Demek Sinan Bozacıoğlu" dedim.

"Sinan Bozacıoğlu" dedi Kadir Güler.

"Sıra sizde" dedim.

Eğlenmeye niyeti yoktu Kadir Güler'in.

"O pezevenk korkudan altına doldurmuş, bir delikte saklanıyordur şimdi. Sen onu bulursun. Getirirsin ya da yerini söylersin. Ben de onunla işimi hallederim. Hepsi bu."

"Bana bu kadar güveniyorsunuz demek ki" dedim.

Hangi konuda güvendiğini düşündüğümü sormadı Kadir Güler. O konudan emindi.

"Az istemişsin Muazzez'den" dedi.

"Eşiniz de benden az şey istemeye razı olmuştu" dedim.

"Ondan istediğinin on mislini isteyebilirsin benden" dedi.

Zarfı polisler aldı diye düşünüyordur inşallah dedim içimden.

"Sizden çok daha fazlasını isteyeceğim" dedim.

Kadir Güler kaşlarını çatıp baktı yüzüme. Konuşmamızın başından beri ilk kaş çatışıydı bu.

"Ne kadar?" dedi.

Gözlerinin içine bakarak konuştum. "Sinan Bozacıoğlu'nu bulurum" dedim. "Ama size vermem. Eğer gerçekten karınızı öldürmüşse bir yolunu

bulur polise teslim olmasını sağlarım. Siz de sizinle konuştuğumuzu ve konuştuklarımızı tümden unutursunuz."

"Paragöz değilsin yani ?" dedi Kadir Güler. Söylediklerimi duymamış gibiydi. "Önümden geçerken yere bir zarf düşürürseniz itiraz etmem" dedim.

Gülmeye başladı Kadir Güler. Kahkahalarla güldü. Yüzümde hafif bir gülümsemeyle gülüşüne katılarak izledim onu. Gülüşünde Cengiz Han'ı hatırlatan bir yan vardı. Belki biraz Mussolini. Bir filmde görmüştüm.

"Olmadı" dedi. "Olmadı."

Gülmesi birden kesilmişti. Dikkatle yüzüme bakmaya başladı ilk kez görüyormuş gibi.

"Olmadı" dedi yeniden. "Bak bir kere daha öneriyorum: parayı al, Sinan'ı ver. Gerisine karışma"

Başımı salladım.

"Muazzez'den istediğinin on misli" dedi Kadir Güler.

Yine salladım başımı.

"Yirmi misli" dedi.

Çok paraydı. Kriz zamanıydı. Bankaya her gittiğimde çekiyordum arada sırada yatırmak yerine. Apartmanın aidatını bile aylardır ödememiştim. Çok paraydı söylediği.

"Bir koşulla düşünebilirim" dedim.

"Söyle" dedi paranın herkesi satın alabildiğini bir kez daha görmenin verdiği belirgin mutlulukla.

Ah bir sigara olsa, bir sigara olsa dedim içimden "Koşulum işin asimi anlatmanız" dedim.

Bütün müşterilerim birbirine benzerdi, işin aslını anlatmazlardı bana. İşin aslı sonradan ortaya çıkardı. Kadir Güler de bir müşteriydi işte. Ama diğer müşterilerime benzediğini kendisine söylemeye niyetim yoktu.

"Ne?" dedi. "Neyin aslını anlatmamı?"

Beni ciddiye almaya başladığım hissettim. O tabanca numarasını yaptığı adamdan çok daha ciddiye aldığını.

"Kadir Bey" dedim. "Çok şey istiyorsunuz benden. Tehlikeli de. Tehlike denen şeyi tanırım. Her şeyin bir bedeli olduğunu da bilirim. Ama teklifinize evet diyeceksem işin aslını bilmem gerekir. Ayağımı yere sağlam basmak için."

"Ayağını yere sağlam basmak için" diye tekrarladı lafımı.

"Ayrıca" dedim, "Sizin boktan bir intikam için para saçacak kadar Muazzez Hanım'a âşık olduğunuzu da sanmıyorum."

Heykel gibi baktı yüzüme. Demek ki Kadir Güler, karar verme anı geldiğinde heykel gibi bakıyordu dünyaya Herkesin tutumu farklı olurdu böylesi anlarda. Kimileri ağlardı, kimileri kafama doğru bir şey fırlatırdı. Kadir Güler heykel gibi bakıyordu insana.

"İşin aslı ağır bir yük getirebilir insana" dedi. "Taşıyabilir misin ?"

"Denerim" dedim.

Bakışları gözlerimde yoğunlaştı. Gözkapaklarını beklediğimden daha az kırpıştırarak uzun uzun baktl gözlerime. Yalnızca dudakları oynayarak konuştu.

"Bana bir katil gerek" dedi. "Muazzez'i ben öldürdüm."

Bölüm 6

"Bana bir katil gerek" dedi Kadir Güler heykel bakışlarıyla "Muazzez'i ben öldürdüm."

"Ciddi misiniz ?" dedim.

"Son derece" dedi.

"Neden öldürdünüz ?" dedim.

"Sorma" dedi. "Aile arasında."

"Sormam o zaman" dedim.

Havuza aniden atladı Kadir Güler. İtirafının ateşini suda söndürmek ister gibi. İşe yaradı mı bilmiyorum. Koca gövdesinin sıçrattığı suların birkaç damlası ayaklarıma geldi. Kafası suyun üstünde durdu bir süre. Sonra derin bir nefes alıp daldı. Bir süre çıkmadı yüzeye. Çok derinde olmadığından gölgesini görebiliyordum suyun içinde. Sonra havuzun ortalarında bir yerde çıktı dışarıya. Bana baktı. Bıraktığı gibi duruyordum. Kötü kulaçlarıyla havuzun uzak kenarına doğru gitti.

Canım çok sigara istiyordu.

Bikini giymiş orta yaşlı kadınlardan biri de atladı suya. Duyamadığım bir şeyler söyleyerek arkadaşını çağırdı. Onun girmesini beklemeden yüzmeye başladı. Kadir Güler'e doğru. Konuştuklarımızı duymadığından emin oldum böylece.

Bacaklarımı yeniden kollarımın arasında topladım.

Kadir Güler kendisine doğru gelen kadını gördü. Yeniden daldı suya. Kadının ötesinde çıktı. Köpeklemeyle geldi bana doğru. Havuzun kenarına tutundu.

"O zaman intikam değil" dedim. Sesimi biraz yükseltmiştim duysun diye.

"Kendi kendimden intikamımı sonra alırım" dedi bir eliyle yüzündeki

suları temizlerken. Sonra tek bir hamleyle havuzdan çıktı. Demin fırlattığı havluyu aldı düştüğü yerden, sağını solunu kurulayarak yanıma geldi. Tek başına havuzun kenarına tutunan kadına baktı. Sonra oturdu.

"Şu sıralar tutuklanmasam iyi olur" dedi havluyu şezlongun arkalığına bıraktıktan sonra "Yapmanı gereken çok iş var."

"Çok soğukkanlısınız" dedim. Canım hâlâ çok sigara istiyordu.

"Ne yani" dedi. "Evde oturup ağlasam daha mı inandırıcı olurum ? İnsan yediği haltı temizlemeli. Ama sen beni cenazede gör. Nasıl rol keseceğim. Çiçeklerin miçeklerin ortasında Buradan üç dört ilçe başkanı taşınır ta Tekirdağ'a"

"Dün akşam da bu kadar soğukkanlı mıydınız ?" dedim. "Misafirlikte."

"Görmeliydin" dedi.

"Renk vermediğinize emin misiniz ?" dedim.

"Kimse emin olamaz. Tamam, bir iki telefon geldi amirlerine, çok üstüme

gelmediler dün akşam ama bakışlarından hoşlanmadım" dedi. "Senin dediğin gibi polisler önce kimden şüpheleniyorsun diye sorarlar, doğru. Ama kendileri en çok ellerindeki kocadan şüphelenirler. Dün akşamki bakışlarından hiç hoşlanmadım."

"Kim olsa hoşlanmaz o bakışlardan" dedim.

Bikini giymiş orta yaşlı kadınlar ayaktaydı. Havlularını, çantalarını koltukaltlarına almışlardı. Biraz da yukarda çay içeceklerdi belki. Japon grup aynı yerde duruyordu. Hallerinden memnundular. Ayasofya'yı, Yerebatan'ı dün gezmişlerdi, Kapalıçarşı da yarına kalabilirdi artık.

"O yüzden hızla bulmalısın Sinan'ı" dedi Kadir Güler. "Ben biraz hırpalarım, sonra veririz polise. Daha inandırıcı olur. O sorguda ne gevelerse gevelesin, biraz zaman kazanırım. Şimdi içeri girmenin sırası değil. Bir iki şeyi ayarlamam lazım. Sonra söz vermeyeyim ama, belki paşa paşa giderim polise. Sen de paranın keyfini çıkarırsın."

Ağzına kurşun sıkılmasından biraz hırpalanmaya terfi edivermişti Sinan Bozacıoğlu bir anda Onun adına sevindim.

"Hi-Mem'de sizi hemen işaret edecek bir şey yok mu?" dedim.

"Olsa dün akşam bulurlardı" dedi Kadir Güler. "Politika denen bok çuvalında boşuna debelenmedim ben bunca yıldır."

"Benim için hâlâ çok riskli bu iş" dedim. "Sevmedim. Her iki durumda da sizinle işbirliği etmiş oluyorum. Başım çifte belaya girer. Sevmedim."

"Demin söylediklerini şakaydı canım" dedi Kadir Güler. Parmaklarını tabancaya benzeterek ağzına doğru bir kurşun salladı.

Ayağa kalktım. Tepeden bakıyordum şimdi Kadir Güler'e. Kafasının açık yeri, oturunca katlanan göbeğinin yuvarlağına çok benziyordu bu açıdan.

"O zarfı polislerden birine vermeyi deneyin" dedim. "Bu iş beni sarmadı."

Kadir Güler dudaklarını büzdü. Cengiz Han hoşuna gitmeyen bir şey duyunca dudaklarını böyle büzer miydi, bilmiyordum.

"Dur yahu!" dedi. "Kırk yılın başında bir havuza girdik, iki satır konuşuyoruz, hemen kaçıyorsun. Üzülürüm hemen gidersen."

Gözleri amerikan barın tarafına doğru kaydı. Haklı sayılabilirdi, benim giyinmem zaman alacaktı soyunma odasında, adamlar giyinikti. Kımıldamadan durdum iki ayağımın üstünde.

"Bak şimdiii..." dedi aklına yeni bir şey gelmiş gibi. Büzülen dudaklan gevşedi-"Aklıma başka bir formül geldi, bana Sinan'ı bulmayı reddettiğine göre ."

İyi dedim içimden. Bakalım. Yerimden kıpırdamadım. Aklına gelen formülün hoşuma gitmeyeceğini adım gibi biliyordum.

"Belki de başka bir katil adayı gerekir polislere" dedi kendi kendine yüksek sesle konuşuyor gibi.

"Kalanı tamam. Bu da iyi. Deminki kadar iyi değil belki ama yine de iyi..." Kendi kendine konuşmuyordu ama.

Bekledim devamı gelsin diye. Giyinik olsam beklemezdim belki. Kadir Güler bana bakıyordu.

"Seni niye vermeyelim polislere ?" dedi. "Ne dersin? Üstüne atlarlar vali a. Gazetelerin de hoşuna gider." Eliyle gazete manşeti çeker gibi bir işaret yaptı. "'Özel detektif katil çıktı!' Bak bak bak! Bu bana epeyi zaman kazandırır. Ne dersin?"

Önerdiği başlıktan daha iyisini bulabilirlerdi gazeteciler. Bunu ona söylemeye gerek duymadım.

"En akılsız polis bile inanmaz buna" dedim. "Durduk yere."

"Durduk yere olur mu ?" dedi Kadir Güler. "Dün akşam sen oradaydın."

Ayağa kalktı. Amerikan bara doğru eliyle bir işaret yaptı.

"Ne kadar ilginç" dedim. "Sıra sizde dediğimde anlatmalıydınız bunları. Yine de dinlerim."

"Dinle, dinle..." dedi. Döndü, tam karşıma oturdu. Benim ondan yüksek bir konumda duruyor olmamdan hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu.

"Bak, dinle... Çok eğlenceli" dedi sakin bir sesle. "Kanınla senin evde buluştunuz. Cenk şahit buna istediğin parayı vermek için süre istedi. Akşam gel, veririm dedi. Beşiktaş'a gelince önce bankaya gitti parayı çekmek için. Sonra işyerine geldi. Sen gelene kadar faturalarla boğuştu. Sen geldiğinde kimse yoktu."

Burada araya girme gereği duydum.

"O saatte gelmeyi ben mi istedim, karınız mı?" dedim. Dönüp arkama baktım sonra. Adamlar bize doğru geliyorlardı. Kollan iki yana doğru kabarıktı.

Yüzüme baktı Kadir Güler. Neyi kastettiğimi anlamamıştı. Ya da anlamamış göründü.

"Fark etmez" dedi. "Geldiğinde yalnızdı. Biraz konuştunuz. Sonra sen niyeti bozdun."

"Nasıl yani?" dedim. Yüzümde konunun gerektirdiği yırtık bir gülümseme yoktu ama.

"Edepsizleşme, aramızda konuşuyoruz" dedi Kadir Güler kafasını kaldırıp yukarı doğru bakarak. "Muazzez'in yatakta çıplakken bile kimseye çekici gelmeyeceğini ben biliyorum. Polisler nereden bilsin? Laf buraya geldiğinde dişlerimi sıkarım öfkeyle. Bir iki küfrederim. Neyse, sen Muazzez'e sulandın. Abazandın epeydir. Haddini bildirdi sana. Erkekliğine falan laf etti. Sen de dayanamadın... Nasıl?" Arkama bir kere daha baktım. Adamlar beş metre arkamızda bekliyorlardı. Ellerini önlerinde kavuşturmuşlardı şimdi. Birinin boyu benim kadar vardı. Öteki daha kısaydı, ama yere sağlam basıyordu.

"Fena değil" dedim. "Oradaymış gibi anlattınız."

"Değil mi ?" dedi. Eğleniyordu bayağı.

O kadar eğlenmesine dayanamadım.

"Sizden başka bilen var mı oraya geldiğimi ?" dedim. "Girerken filan biri görmüş mü ?"

"Yoo..." dedi Kadir Güler. "Akşam geleceğinden haberim vardı."

"Güzel" dedim. "Yine de bir şeylere dokunmuş falan olmalıyım orada olduğuma göre."

"Orası kolay koçum" dedi. Göbeği hopladı bu kez güldüğünde. Cengiz Han geri geldi. Ardından Mussolini- Arkamdaki adamlara baktı başımın üzerinden.

"Orası kolay" dedi yeniden. "Şimdi bizim çocuklarla atlar gideriz. Daha erken, kimse gelmemiştir. Dün akşam pudra sürmedikleri yerlere dokunursun güzelce.

Belki kullandığın bir mendili falan da bırakırız bir köşeye. Ne dersin ?" "Şahane" dedim. "Ama yine de hoşlanmadım."

"Eh, normal" dedi Kadir Güler. "Kudret ile kardeşi ikna eder seni arabada giderken olmazsa. Ne dersin? Ya sen ya Sinan."

Adam ciddiydi. Cengiz Han ile Mussolini de ciddilerdi muhtemelen, ama onlar ölüp gitmişti. Kadir Güler karşımda oturuyordu. Kudret ile kardeşi üç beş adım arkamda

Tam karşısına oturdum.

"Biraz düşüneyim" dedim. "Sigaranız da var mı o çantada?"

"Puro var" dedi hafif gülümseyerek.

Puro daha iyiydi.

"Fazla düşkün değilimdir ama idare eder" dedim. "Rica edeyim."

Çantasına doğru uzandı. Kendisine doğru çekti. Açtı. Derinlere daldırdı elini. Tabancaya dokundu mu parmakları bilmiyorum. Kulüp başkanlarının şeref tribününde içtikleri türden kaim bir puro çıkardı. Uzattı. Ardından da bir çakmak.

"Teşekkür ederim" dedim.

"Bir şey değil" dedi.

Puronun selofanını çıkardım. Hemen yaktım. iki üç kere çektim iyice yanması için. Havaya kocaman bir duman bulutu saldım. Puro kokusu klor kokusuna karıştı. Ağzıma keskin bir nikotin tadı geldi.

"İyi geldi" dedim.

Çakmağı geri verdim.

"Ben masajdan sonraya saklıyorum" dedi Kadir Güler.

Çakmağı çantanın içine attı.

Arka arkaya birkaç nefes daha çektim. Çaktırmadan Japonların tarafına baktım. Kadınların biri beni gösteriyordu gruptakilere.

"Masajdan hoşlanmam" dedim.

"Yazık" dedi Kadir Güler, "İlik gibi yapıyor insanı. Hele saunadan sonra"

Cevap vermedim. Puromu çekmeye devam ettim. Kapalı yüzme havuzunun durgun atmosferinde bir duman bulutu birikmeye başlamıştı kafamın üstünde.

"Karara varabildin mi ?" dedi K. Güler. "Seni mi veriyoruz, Sinan'ı mı?"

"Durun hele" dedim. Bir nefes daha çektim. "Henüz erken."

Kadir Güler arkamdaki adamlara bir kez daha baktı. Memnun olmuş gibi kafasını salladı .

"Ben bir batıp çıkayım o zaman" dedi. Çantasına doğru baktı. "Aklından bir şey geçirme, ikisinde de var" dedi.

"Puronun keyfini çıkarıyorum" dedim.

Kadir Güler ayağa kalktı. Gördüğüm en kötü balıklama atlayışların biriyle kendini fırlattı havuza. Bir dolu su fışkırttı dört yana. Bana doğru gelen damlalardan puromu korudum öteki elimle. Daha gerekliydi bana.

Japonlara doğru baktım. Üç kişi kalmışlardı.

Bir bulut daha saldım havaya. Ağzım acımaya başlamıştı. İnatla birkaç nefes daha çektim.

Kadir Güler'in kafası suyun üstünde göründü. Karşı kıyıya doğru yüzmeye başladı. Onu seyrettim.

Beyaz gömlek, beyaz pantolon, beyaz ayakkabılı genç bir garsonun bana doğru geldiğini gördüm gözümün ucuyla Bir nefes daha saldım.

Çok terbiyeliydi oğlan. Yüzünde bir gülümsemeyle yaklaştı bana Profesyonel bir gülümseme. Kudret ile kardeşinin biraz uzağından geçmişti.

"Havuzda sigara içmek yasak beyefendi" dedi hafifçe eğilerek. "Söndürseniz..." "Sigara içmiyorum" dedim.

Kadir Güler bizim tarafa doğru yüzmeye başladı. Kudret ile kardeşi dikkatle bizi izliyorlardı.

"Puro da yasak beyefendi" dedi garson.

Kadir Güler havuzun ortasına gelmişti. İşleri biraz hızlandırmaya karar verdim, i "Söndürmezsem ne yaparsın?" dedim beyazlı garsona.

Yüzündeki gülümseme silinmedi. Gömlek cebindeki telsizi eline aldı yalnızca "Güvenlik" dedi alete. "Güvenlik kapalı havuza." Bir an dinledi. Çatırtılar arasında kendisine bir cevap verildi.

"Hemen!" dedi garson. Arkasına baktı. Telsizi hâlâ elinde tutuyordu.

Kadir Güler havuzun kenarına erişti. Bir hamlede çıktı dışarıya. Yerleri ıslatarak yanımıza geldi.

"Ne oluyor?" dedi.

"Beyefendi..." diye başladı beyazlı garson beni göstererek telsizli eliyle. Sözünü kestim.

"Puronun markasını beğenmedi" dedim. "Daha pahalı bir puro olsaydı belki sesini çıkarmazdı."

"Eşşoğlu eşek!" dedi Kadir Güler bana. Sakindi ama Garsona döndü.

"Sen git koçum, ben hallederim" dedi.

Japon grup ayağa kalkmış bize doğru bakıyordu. Bir duman bulutu daha saldım havaya Ardından bir daha. Biraz daha zamana ihtiyacım vardı herhalde.

"Söndür şunu da gidelim" dedi bana Eliyle kolumu tutmak ister gibi bir

hareket yaptı. Kudret ile kardeşi bir adım attılar öne doğru. Öteki eliyle onlara dur işareti yaptı Kadir Güler.

Kolumu elinden kurtardım.

"Siz verdiniz bunu bana" dedim. "Ha masajdan önce, ha masajdan sonra Bir tane de siz yakın."

Ne yapmaya çalıştığımı anladı mı bilmiyorum Ama gözünde öfkeli bir şimşek çaktı. "Kudret!" dedi iki adamdan kısa boylu olanına. Sonra soyunma odalarına doğru baktı ve sustu. İyi haber dedim içimden, ben de o tarafa döndüm.

Gri takım elbise giymiş iki adam bize doğru geliyordu. İkisinin de kafası tıraşlıydı. Birinin bıyıklan çenesinin altına doğru uzuyordu. Kudret ile kardeşinden kalıplıydı ikisi de. Arkalarından bize doğru bakan iki tane daha beyazlı garson gördüm.

Artık havaya duman salmama gerek yoktu. Ama iki parmağımın arasında tutmaya devam ettim puroyu.

"Günaydın Kadir Bey" dedi bıyıkları uzun olan. "Sorun nedir?"

Eli telsizli garson Kadir Güler'den önce atıldı.

"Uyardım beyefendiyi ama.." dedi beni göstererek.

"Arkadaşınız mı?"

Soru Kadir Güler içindi.

Kadir Güler önce bana baktı. Sonra gri takım elbiseli güvenlikçilere. Kendi adamlarına En son tekrar bana. Gülümsedi, içten bir gülümseyişti bu. Omuzlarını silkti.

"Daha önce hiç görmedim" dedi. Kaldırıp kendisini havuza attı yeniden. Bu kez balıklaması daha ustacaydı. Sular sıçradı ama yine de. Altımız birden birer adım geriye sıçradık sulardan korunmak için.

Uzun bıyıklı bana döndü.

"Beyefendi" dedi. "Konuklarımızı rahatsız ediyorsunuz. Lütfen burayı terk eder misiniz ?"

Bir şey söylemeden ayağa kalktım. Uzun bıyıklı yana çekildi geçmem için. Puro elimde yürüdüm. Kudret'in önünde durdum.

Puroyu eline doğru uzattım. Şaşkınlıkla aldı.

"Şunu söndür bir tarafta" dedim. "Kötü kokuyor."

Kardeşine döndüm sonra

"Patronuna aynen söyle" dedim. "Vefa'dan dönünce ararım kendisini." Sonra ekledim:

"Mereti kendi bildiğim gibi içmeyi tercih ederim hep" dedim. "Üstüne tarçın marçın ekmeden."

Sonra terlik getirmeyi akü etmediğim için kendime bir kere daha kızarak soyunma odalarına doğru yürüdüm. Güvenlikçiler arkamdan geldiler. Teşekkür ederim Alfred Amca dedim kendi kendime puroyla karışık klor kokulu havuz bölgesini terk ederken. Geç vakit yayınlanan filmleri seyretmenin böyle yararlan vardı.

Gri takım elbiseli güvenlikçiler hiç seslerini çıkarmadan giyinmemi beklediler soyunma odalarının kapısında. Beşiktaş İlçe Başkanı Kadir Güler'le aramızda bir tür ilişki olduğunu sezmişlerdi herhalde, nazik ama kararlı gülümsemelerden öteye gitmediler. İyice kurulandım. sonra yavaş yavaş giyindim. Islak mayomu soyunma odasına bakan adamdan istediğim poşete tıkıştırıp paltomun iç tarafındaki kocaman ceplerden birine koydum. Yukarı doğru yöneldiğimde güvenlikçiler önce peşimden geldiler, ama lobi katma çıkmamı beklemeden bir koridorun köşesinde yok oluverdiler.

Kapıdaki doorman yeniden selamladı beni.

Kapının önünde durdum. Hava hâlâ pislik gibiydi Otelin önündeki taksilerin başındaki şoför, ön camın arkasından gözleriyle davet etti beni arabasına. Başımla hayır dedim. Cebimi karıştırdım düşünürken. Paketimi çıkardım, doğru dürüst bir sigara yaktım vızır vızır işleyen caddeye doğru. Purodan çektiğim onca nefesin ardından hiç keyifli gelmedi. Fırlattım kaldırıma. Bu havada vapura binmek içimi açmayacaktı. Kararımı verdim.

Hayır dediğim taksiye doğru ilerledim. Arka kapıyı açıp girdim. Şoför dönüp bana baktı.

"Vefa'ya" dedim. Sonra düzelttim kendimi. "Vefa da nereden çıktı yahu, Kadıköy'e gidiyoruz."

"Köprü parası size ait abi" dedi şoför. "Baştan söyleyeyim de..."

Bölüm 7

Kadıköy Meydanı'nda, Haldun Taner Sahnesi'nin önünde indim taksiden.

Cadde vızır vızırdı. Otobüsler, otomobiller, taksiler bağırıyordu. Arka tarafta balıkçılar bağırıyordu. İlerde minibüsçüler bağırıyordu. Simit, ayran, lahmacun ve otobüs bileti satanlar bağırıyordu.

Kendime bir trafik ışığı aradım karşıya geçmek için. Bulunca o yana yürüdüm.

Postanenin önünde bağırışlar daha da arttı. Herkes bir şey satıyordu. Yerlerde korsan kitaplar yığılıydı. Korsan kitap satıcıları sessizdi. Fiyatlar konuşuyordu onların yerine. Gümüş takı, geçici dövme ve dinlenmekten bıkılmış CD satanlar müşteri beklemekten çok daha başka şeylerle meşgulmüş gibi duruyorlardı. Eski okul kitabı satanlar daha hevesliydi satış yapmaya Kalabalığın arasından sağa sola bakarak ilerledim. Akmar Pasajı'na gelince içeri girdim. Sağa sola bakarak yürüdüm. Ben pasajın içinde ilerledikçe benimle birlikte tedirgin bir sessizlik peşim sıra geliyordu. Allah'tan tenhaydı ortalık. Gözünün kenarına piercing yaptırmış bir delikanlıya gülümsedim. Asık suratı daha da asıldı oğlanın.

Pasajın öbür yanından bir alt sokağa çıktım. Burası daha sakindi. Muazzez Güler'in evimden çıkmadan önce yazdığı kâğıttaki adres bu sokağın ortalarında bir yerde olmalıydı. İkinci katta

Çift numaraların olduğu tarafa bakarak yürüdüm. Beş kapı ilerde tespit ettim aradığım binayı. Omuzlarımı dikleştirdim.

Oğlunun SinanComp'tan aldığı bilgisayardaki ekran kartının çalışmadığı biriydim belki. Uzun süren vızıltılarına dayanamayıp işi yerinde çözmeye geliyordum sabah sabah. Belki başka bir alacaklının avukatıydım. Belki Sinan Bozacıoğlu'nun evlenme vaadiyle kandırdığı bir kızın babası.

Bir yandan yürürken bir yandan hızla kestim binayı.

Dar, ince uzun, Kadıköy'ün Kadıköy olduğu zamanlardan kalmışa benzer

bir yapıydı. Dışarıdan anladığıma göre dört katlıydı. Girişin bir yanında çok sonradan eklenmiş, müze vitrinlerine benzeyen bir vitrin vardı. Bir sürü bilgisayar oyununun posteri, bilgisayar parçası kutuları, iki joy stick vardı vitrinde. Vitrinin tabanında serili iki parça bilgisayar çıktısı, bir araya gelip SinanComp'un ikinci katta olduğunu müjdeliyordu. Girişin öbür yanında daha sahibinin gelip açmadığı bir sahaf dükkânı vardı.

Binanın tam karşısındaki nispeten yeni yapının alt katındaki rakip sahaf dükkânı açılmıştı oysa. Küçük vitrinin ön tarafını üstü kesilmiş, içi tıklım tıkış eski kitaplarla dolu koliler kaplamıştı. Bir üst kattaki turizm acentesi tabelasında THY yetkili satıcısı olduğunu ilan ediyordu gururla.

Nedenini tam olarak kestiremediğim bir iç çekip dikkatimi yeniden ilk yapıya çevirdim.

Kapıda iki hasır tabure duruyordu. Taburelerin birinin üstünde incecik bir adam oturuyordu. Ayaklarında terlikler vardı. Terliğin içinde yeşil çoraplar. Bol bir pantolon, yıpranmış bir kısa ceket giymişti. Ceketin altında Ecevit mavisi bir gömlek görülüyordu. ikinci hasır tabureyi önüne çekmişti. Dikdörtgen biçiminde dikkatle kesilmiş bir gazete parçasının üstünde dörtte üçü yenmiş bir açma duruyordu. Yanında ince belli bir bardak çay. Çay yanlanmıştı.

Adama hiç bakmadan girişten içeri daldım. Çoktandır deterjanlı bez yüzü görmemiş dar merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım. Yukarılardan bir yerden gelen ışık yolumu aydınlatıyordu, ikinci kat, bir parça daha aydınlıktı. Yine de duvardaki elektrik düğmesine basma gereğini duydum. SinanComp demir parmaklıklı ikinci bir kapı tarafından korunuyordu hırsızlara karşı. Parmaklıkların arkasındaki asıl kapının üzerinde, içerde birilerinin olduğu zamanlarda ışıklandırıldığı anlaşılan pleksiglas bir levha vardı. Elektrik kablosu kapının üst köşesindeki bir delikten içeri giriyordu.

Yere, kapının dibine bırakılmış posta cinsinden bir şeyler var mı diye baktım. Hiçbir şey yoktu. Bazen olurdu. Demir parmaklıklar ile asıl kapının arasına da bir şey atılmamıştı. Kocaman bir asma kilit asılıydı demir parmaklıklarda Elimle yokladım demir yuvarlağı. Bir işe yaramadı elbette.

Ne yapacağıma karar vermeye çalışırken merdivende ayak sesleri duydum. Bir ayak sanki zemine iki kez vuruyormuş gibi lap lap sesler. Geri döndüm.

Kapıdaki adam bana bakarak merdivenleri çıkıyordu. Yardımsever bir

ifade vardı suratında Gülümsedim ben de adama.

"Merhaba" dedim.

"Kime bakmıştın bey?" dedi adam ağzının içindeki son açma kalıntılarını diliyle temizlediğini sandığım bir hareketle.

"Kapalı galiba?" dedim. "Sinan Bey'e bakmıştım."

Adam baştan ayağa iyice bir gözden geçirdi beni. Bir temizlik harekâtı daha yaptı ağzının içinde. Bir kere daha gülümsedim. Otopark kâhyalarını bile etkilemeyen paltom işe yarasa bari dedim içimden.

Yaradı galiba Hem de hiç beklemediğim bir şekilde.

"Siz 'O' musunuz?" dedi adam gözlerime bakarak.

Bilmem dedim içimden. İkinci tekil şahıstan çoğula geçmesi iyiye alametti ama Şansımı denedim-Elimi uzattım adama "Nasılsınız ?" dedim.

"İyiyim, iyiyim" dedi adam elimi sıkarak. Hâlâ karar verememişti belki. Ona yardım etmeye çalıştım.

"Kaçırdım anlaşılan" dedim. "Halbuki..."

Lafın sonunu bilerek havada bıraktım.

İşe yaradı.

"Kaçırmasına kaçırdınız köftehoru" dedi adam. "Ama dert değil. Geleceğinizi söylemişti. Hoş geldiniz."

"Burada mıydı?" dedim. "Yani bugün?"

Geleceğimi söylemiş olmasını kurcalamayı sonraya bıraktım.

"Yarım saat önce" dedi adam bunda şaşılacak ne var dercesine. "Geldi gitti. Acelesi vardı. Hoş, içerden gelen tıkırtıları duymasam ben de kaçıracaktım ya." Eliyle yukarısını işaret etti. "Bir üstte oturuyorum ben."

"Gördünüz mü ?" dedim ben de. "Keşke biraz daha erken gelseydim."

"Dert değil canım" dedi adam. "Anahtarlar bende. Geleceksiniz diye bıraktı. Bu arada.. Hayırlı olur inşallah." Kılığıma baştan aşağı daha bir değerbilirlikle baktı.

"İnşallah" dedim.

"Laf aramızda ben de sevindim kurtulacağıma köftehordan" dedi. Ceketinin cebinden, ucunda Fenerbahçe amblemi sallanan bir anahtarlık çıkardı. Biri büyük, biri küçük iki anahtar vardı.

"Eh, zor tabiî" dedim.

"Dükkânı devredeceğini söyleyince şaşırmadım" dedi adam demir parmaklıklı kapıdaki asma kilide saldırırken. "Epeydir gönülsüz açıyordu. On iki olur, bir olur bu gelmez. Ekmek kapısı. Sabahleyin besmeleyle açmazsan aç kalırsın."

Metalin metale değmesinden oluşan takırtılarla kurtardı kapıyı asma kilitten. Dikkatle kenara çekti. Menteşeler gıcırdadı. Demir kapıyı duvara yasladı. Küçük anahtarla esas kapıya girişti.

Yeni kimliğimi hemen benimsedim.

"Kötü müydü işler?" dedim. "Herkes bir türlü konuşuyor."

Dönüp bana baktı. Eli hâlâ kapıdaydı.

"Yok beyim" dedi. "Kötü diyen yalan konuşur. Özellikle hafta sonları kıyamet gibiydi burası. Giren çıkan. Çoğu genç. İyiydi işleri gördüğüm kadarıyla.

İnsanda heves olmayınca çalışmaya... "

"Kaç kişi çalışıyor?"

"Bir Sinan. Bir de bir kız. Selma. Esas Selma duruyor dükkânda Sinan gelir gider. Üç gün, dört gün gelmediği olur bunun. Sonra bereket bekle dükkândan..." Demek Selma'yla konuştum dün dedim içimden.

Kapıyı kolaylıkla açtı terlikli adam.

"Buyrun" dedi sonra Rahatça girmeme izin vermek istermiş gibi kenara çekildi. İçeri girdim.

İnce uzun bir dükkândı SinanComp. Girişten sola doğru genişleyen eski oturma odası, duvarda raflar ve ortada, üstünde kutular duran iki masayla küçük bir show room gibi düzenlenmişti. Pencerenin duvarla bitiştiği köşede bir bilgisayar duruyordu. Bilgisayarın önünde direksiyon, yerde pedallar vardı. Üst üste CD kutuları yığılmıştı direksiyonun yanma Duvarlarda oyunların, bilgisayar parçalarının afişleri asıldı. Yerler çıplak tahtaydı.

Odanın girişinde çelik bir masa vardı. Üstünde bir elektronik kasa, telefon, fihrist, hesap makinesi ve bir bankanın promosyonu kalemlik duruyordu. Masanın arkasındaki çelik dolabın metalik boyası dökülmüştü.

Arka tarafta bir oda daha olmalıydı. Bir tuvalet

"Arkada ne var?" dedim. "Depo mu?" "Depo" dedi terlikli adam.

"Fena değil" dedim.

Masalar ile rafların arasından pencereye doğru ilerledim. Peşimden geldi adam. "Siz..." dedim.

Pencerelerin altındaki eski model kalorifer peteklerine dokundum elimle. Algıladığım tek şey toz oldu. Adama baktım.

"Emre Bey'in bu civardaki mülklerine ben bakarım" dedi adam. "Mal sahibi kendisi. Kiracılarla ben ilgilenirim. Vergisiyle mergisiyle. Kapıcı ile yönetici arası bir şey. Yukarda kalıyorum, idare edip gidiyoruz işte. Koca binada bir tek ben kalıyorum diye Emre Bey yaktırmıyor kaloriferi. Elektrik sobasıyla artık ısındığımız kadar... "

"Çoluk çocuk?"

"Köydeler" dedi.

Pencereye gidip açtı. Kafasını uzatıp bağırdı aşağıda bir yerlere. Açık pencereden içeri sokağın keskin soğuğu girdi bir anda.

"İsmeeet! Ismeet!" dedi. Biraz bekledi. "İsmeeet!" dedi yeniden. "Yukarıya iki çay oğlum. Demli olsun."

Hemen kapadı pencereyi. Sonra bana döndü.

"Sabah tıkırtıyı duyunca indim aşağıya. Hırsız girdi sandım Allah una. Baktım bu. N'oluyo lan oğlum Sinan, sabah sabah dedim. Sen gelmezdin böyle sabahın köründe. Ağababa' dedi. Buralardakiler hep Ağababa der bana. 'Ağababa' dedi, 'meraklanma Devrettim dükkânı. Borcu alacağı...' Kime lan? dedim, iyiydi işlerin. 'Yok Ağababa' dedi. 'Büyük oynayacağım. Adam gelecek bakmaya bugün. Benim biraz işim var. Artık hiç gelmem belki de. Al şu anahtarları. Gezdir adamı. Görürüm sonra ben seni.' Lan bu oğlanın işlerine akıl sır ermez demeye sen geldin."

"Görürüm seni ben" lafına bir mim koymam gerektiğini düşündüm. Sonra ama. Böyle giderse.

"Borcu falan var mı çok?" dedim. "Kira mira? Gerçi biz konuştuk biraz ama.." "Kira borcu yok" dedi adam. "Benim bildiğim sağa sola da borcu yok. Bakkala çakkala, çaycıya maycıya.. Başkalarına varsa bilmem. Borcu olmaz mı işleyen dükkânın? Bilmem ama, sen artık ince ince konuşursun."

Adamın yanına pencereye gittim. Dışarıya baktım. ismet ortalarda gözükmüyordu.

Geriye döndüm, sırtımı duvara yaslayıp SinanComp'u gözlerimle taramaya başladım. Durduğum açıdan her şey normal gözüküyordu. Evine toplama bilgisayar almak isteyen birinin kendisini rahat hissedeceği, ikinci sınıf bir bilgisayarcıydı burası. Önce bilgisayarı alırdın, sonra kurulumu izleyen günlerde çıkan sorunları halletmek için aşındırırdın, derken o program, bu program, yeni oyun, eski oyun gider gelirdin. Ortalık sigara kokardı, küf kokardı. Seninle aynı tür oyunlardan hoşlanan birileriyle arkadaşlık kurardın.

SinanComp'un sağına soluna şöyle bir baksam iyi olur diye düşündüm. Raflarda, masanın üstünde, kapalı bilgisayarda işime yarayacak bir şey bulma olasılığını zayıftı. Yazar kasanın durduğu çelik masa ve ardındaki dolap çekiciydi birçok açıdan, onu da adamın yanında karıştırmaya başlamasam iyi olur diye düşündüm. Üstelik...

Üstelik işime yarayacak bir şey bulmaktan çok, işime yarayacak eksik ne var bu dükkânda ona bakmalı diye düşünüyordum.

Milyonlarca şey olabilirdi.

"Nerede kaldı bu oğlan ?" dedi kapıcılık ile yöneticilik arasında idare edip giden adam.

Yeni bir konuşmaya davetti bu.

"Ben de şöyle bir bakayım dediydim" dedim. "Üstünden bir bakayım. Hesap kitap işlerini bizim çocuklar kurcalayacak sonra"

"Kurcalasınlar tabiî, kurcalasınlar... Balıklama atlanır mı bu işlere? Bana da soracakları bir şey olursa, çekinmesinler, sorsunlar. Ben aşağıdayım hep. Gelen giden önümden geçer" dedi adam bilmiş bilmiş. Bir şey bekliyormuş gibi sustu.

Bir denemekte zarar yoktu. Elimi cüzdanıma attım. İçinden tedavüldeki paraların en yükseğini bulup, banknot çıkardım. Adam elime bakıyordu. Son anda bir tane daha ekledim.

"Unutmadan" dedim paraları adama uzatırken, "şunlar sende kalsın şimdilik. Lazım mazım olur dükkânla ilgili..."

Kaşla göz arasında kayboldu paralar.

"Sağol beyim."

Yavaş yavaş odanın girişindeki çelik masaya doğru yürüdüm. Adam arkamdan geldi. Gözlerimi etrafta gezdirirken konuştum.

"Bakarsın başkaları falan gelir görmeye dükkânı" dedim. "Biz karar vermeden bir numara olmasın."

"Deli misin beyim ?" dedi adam. "Deli misin ? Hiç meraklanma sen. Ben Emre Bey'i de alıştırırım hafiften. Sen şu cep numaranı ver, haber uçururum sana gelip giden olursa alımkâr suratlı."

Masanın üstündeki kalemlikten bir kalem aldım. Yanındaki notluğu masanın ortasına doğru sürdüm.

"Yaz" dedim adama

Yüzüme baktı kalemi eline alıp.

Evin telefon numarasını söyledim tane tane. Bir şeyler yazdı kâğıdın üstüne. Kargacık burgacıktı yazısı. Doğru yazmıştır inşallah dedim kendi kendime.

"İyi düşündün" dedim. "Sende bulunsun. Bir durum olursa haber verirsin."

"Merak etme sen beyim" dedi adam. Not kâğıdı paraların yanındaki yerini aldı deminki kadar hızlı olmayan bir hareketle.

Etrafıma baktım. Çelik masanın bir ucundan öteki ucuna sürdüm parmağımı yapacak bir şey bulamamış gibi. Sonra ucunda biriken toza baktım. Yüzümü buruşturdum. Fihristi karıştırdım hızlı hızlı sanki bir şey ararmışım gibi. Tesadüfen S harfinde durdum. Selma adına bir telefon numarası yoktu. Sayfa tümüyle boştu zaten. Fihristi ittim dokunduğuma pişman olmuş gibi. Parmaklarımı silmek için bir bez arar gibi yaptım çevreme bakarak. Bulamayınca birbirlerine silerek temizledim.

"Bir kadın bulursun artık" dedim. "Leş gibi ortalık."

"Meraklanma beyim" dedi adam. "Hele sen bir anlaş hayırlısıyla. Kadından bol ne var?" Sanki o an aklıma gelmiş gibi konuştum.

"Bu kız" dedim. "Adı neydi?"

"Selma" diye cevapladı adam.

"Hah, Selma" dedim. "Bu Selma ne zaman gelir? Hani düzgün bir kızsa bir konuşalım diyordum. İşi de biliyor madem."

"Valla onım da normal zamanlarda on birden önce geldiğini hiç görmedim" dedi adam. "Ama artık gelir mi bilmem. Şu aşağıda bir kafe var, gençlerin gittiği, oraya takılırdı işten çıktığında Bakarsın afyonunu patlatmak için yine oradadır."

"Bakarız olmazsa" dedim.

Kapı çalındı. Kimsenin gel demesi beklenmeden açıldı sonra İki çay taşıyan bir çay askısı girdi içeri. Ardından İsmet. üşümüşe benziyordu. "Nerede kaldın yahu ?" dedi bizimki. "İdare et Ağababa" dedi çaycı. "Yeni çıktı."

"Koy masaya" dedi Ağababa "Soğuttun daha getirmeden."

ismet yüzüme bile bakmadan çayları çelik masaya bıraktı. İnce belli, yaldızı silinmiş bardaklardaydı çay. Sonra ikimizin de yüzüne bakmadan kapıyı ardından çekip çıktı.

"İyi oğlandır" dedi Ağababa. Masaya doğru yaklaştı.

Cebimden sigara paketini çıkardım. İçinde iki üç tane daha kalmış olmalıydı. Avucumda buruşturdum paketi.

"Tüh" dedim. "Kalmamış meret." SinanComp'un bir yerlerinde unutulmuş bir sigara paketi bulabilecekmiş gibi etrafıma baktım. Buruşturduğum paketi paltomun cebine bıraktım usulca "Ben gidip alırım beyim bir koşu" dedi Ağababa Ama yerinden kımıldamadı. Cüzdanımı yeniden çıkardım. En pahalı sigaradan iki paket alacak, üstüne de ucuz bir viski sıkıştıracak bir banknot daha çıkardım cüzdanımdan. Ağababa'ya uzattım.

"Çok makbule geçer valla" dedim. "Çayın da soğuyacak ya"

"Ne önemi var beyim" dedi Ağababa, "İçmediği şey mi çay? Hangisinden alayım?" İlk gireceği Tekel bayiinde bulamayacağını umduğum bir marka söyledim. Hani kaçakçıların arada sırada getirdiği, ince uzun paketlerden.

"Sen ne içiyorsan bir de ondan al" diye ekledim Parayı bu kez elinde

tutarak iki adımda kayboldu sokak kapısının ardından. Hafif aralık bırakmıştı, ilk iş gidip kapadım. Sonra saatime baktım. Daha çok yelkovana Sonra hiç vakit kaybetmeden çelik masanın arkasına geçtim.

Yaptığını en hızlı aramalardan biri oldu bu. Çekmecelere saldırdım önce. Üstteki bütünüyle boştu. Elimi daha da kirletmeye niyetli bir toz tabakasından başka bir şey yoktu, ikincide bir kutu ingiliz Aspirini, dört kalem pil, bir delici zımba, çakmak doldurmak için gaz ve çekmecenin zeminine yayılmış onlarca ataş vardı. Çekmeceyi itip doğruldum. Masanın üstündeki bardaklardan daha temiz görünenini seçtim, bir yudum çay içtim. Arkadaki çelik dolaba geçtim sonra. iki kanatlıydı dolap. Soldakini açtım. Üç tane kalın siyah klasör vardı bu kanatta Birincisini çekip baktım. Faturalar istiflenmişti bunda. Hızla çevirdim birbirinden farklı boyutta, delinip demirlere geçirilmiş kâğıt parçalarını. Birbirini tekrar edip duruyorlardı. Hi-Mem antetli olanlarına sıkça rastlanıyordu. Hi-Mem'in faturalarının altındaki imza, tasarlanmak için çokça düşünülmüşe benzer, ayrıntılı, bol kıvrımlı, görkemli bir imzaydı. Okunmuyordu ama. Bildiğim bilmediğim bilgisayar parçası markaları peş peşe geliyordu öteki faturalarda Dikkatimi çeken başka bir şey olmadı. Sonuncusunun tarihi bir hafta öncesine denk geliyordu.

İkinci klasör ödeme makbuzlarını toparlıyordu. Yine bir dolu isim, yine bolca Hi-Mem. Yine aynı imzalananlar gitgide büyüyordu. Son makbuzun tarihine baktım hemen. Üç hafta olmuştu SinanComp'un kasasından son para çıkalı. Hi-Mem'e değildi.

Üçüncü klasör matbu mektuplara ayrılmıştı. Fiyat listeleri, genel çalışma ilkeleri, yeni ürün tanıtımları, kampanya vaatleri.

İkinci kanada geçtim sonra.

Kocaman bir bilgisayar ve program kullanım kılavuzu kütüphanesi vardı burada. Kalın ciltli kitaplar üst üste yığılmıştı. Kitapların üstünde açılmamış bir A4 kâğıt paketi duruyordu. Tozun miktarından kitaplara epeyi uzun bir süredir el sürülmediği apaçık belli oluyordu.

Yeniden saatime baktım. Yelkovan çok az ilerlemişti. Hızlı adımlarla arkadaki depoya yürüdüm. İki kapı vardı burada. Soldakinin üstünde klozete işeyen bacaksızın çıkartması vardı. Sağdaki kapıyı açtım. Evet, bir tür depoydu burası ve karanlıktı. Elimi kapının yanında olması gereken düğmeye attım. Buldum. İşe yaramadı. Salondan gelen ışığın önünden çekilip

inceledim odayı.

Çok uzun zaman önce, kim bilir hangi saygın Kadıköylünün yatak odası olan mekân, kendi saygınlığını yine uzun bir süre önce kaybetmişti. Her yanda karmakarışık kutular vardı. Markalı kutular, markasız kutular. Üstleri bir karış toz kaplıydı. Bir köşede üst üste yığılmış bilgisayar dergileri duruyordu.

Pencereler boydan boya muşamba bir pankartla kaplıydı. Pankartta isteyen herkesi yeni bir bilgisayar sahibi yapacak koşulların müjdesi veriliyordu. Bir köşesi yırtıktı pankartın, ama arkadaki pencerelere denk etmiyordu. Bir bilgisayar da burada vardı. Kapının yanındaki duvar benden bile uzun bir çelik dolap tarafından işgal ediliyordu. Bilgisayarın önünde durması gereken amortisörlü, tekerlekli çalışma sandalyesi dolabın önünde duruyordu.

Yere bir Carrefour torbası atılmıştı. Sandalyeyi kenara çekip dolabı açtım. Dolabın içi kopya bilgisayar programı satmaya yüz kere tövbe etmiş bir sokak satıcısını yemininden döndürmeye yetecek kadar çok CD doluydu. Aynı programın kopyaları, onarlık desteler halinde lastiklerle tutturulmuştu. En aşağı yirmi beş oyun saydım kabataslak. Her birinden belki yüzer kopya vardır.

Elimi daldırıp Carrefour'un fırsat sepetindeki CD'leri karıştırıyormuş gibi deştim yığını.

Eski bir dostla karşılaştım sonra Daha doğrusu yeni versiyonuyla

Onlarca MS Flight Simulator 2002 Professional Edition CD'si, renkli fotokopiyle çoğaltılmış kapakları biraz soluk da olsa, yepyeni vaatleriyle elimin altındaydı, Bir an duraladım.

Kimse saymazdı herhalde kaç kopya CD olduğunu bundan sonra. Bir tane eksik olsa kimse fark etmezdi.

El Belki yeniden New York. Yeniden La Guardia. Yeniden Kennedy International.

MS Flight Simulator 2002 Professional Edition CD'lerinden birini tutturulduğu lastiklerden ayırdım, paltomun iç tarafındaki kocaman ceplerden birine yerleştirdim.

Derin bir nefes saldım sonra. Bu kadar havayı ne zaman içime çektiğimin farkına varmadığımı fark ettim üstüne.

Dolabı kapadım. Tekerlekli sandalyeyi yeniden çektim önüne. Bir elimle dolaba tutunup üzerine çıktım. Altımda yer değiştirmeye eğilimliydi sandalye. Acemi bir cambaz gibi durmayı başardım üstünde. Dolabın tepesi göz hizama ancak geldi.

Bir şey alınmamış, bir şeyler konulmuştu buraya

Benim diyen içicinin bir yılda tüketemeyeceği kadar yabancı sigara, battal boy kapkara bir çöp poşetinin içinde yatıyordu karton karton. Poşet ağzına kadar doldurulduğu için kapanmamıştı. Arkaya doğru iyice itilmişti, yerden görülmüyordu. Kartonların kenarlarında ortalıkta sık görülmeyen markaların adı yazılıydı.

Dolaba tutunarak indim tekerlekli sandalyenin tepesinden. Derin bir nefes alma isteğimi odanın havası engelledi. Yerdeki Carrefour torbasına bakacakken kapının zilinin çalındığını hissettim.

Kapıyı kapatıp çıktım depodan. Üzerinde işeyen çocuğun olduğu kapıyı açtım.

Elimi uzatıp klozetin üstündeki rezervuardan sarkan ipi çektim aceleyle. Aşağıya doğru boşalan suyun gürültüsüyle hareketlenip kapıya ulaştım. Bir elim fermuarımda gibi sanki, kapıyı açtım.

Ağababa elinde iki Marlboro'yla girdi içeri. Suyun sesi azalarak gelmeye devam ediyordu içerden.

"Dediğini bulamadım bey" dedi. Sigaraların birim bana uzattr. Paranın üstüne falan hiç değinmedi.

Ötekini ceketinin cebine yerleştirdi.

Paketi hızla açtım. Gerçekten ihtiyacım vardı bir sigaraya. Kendime aldım, adama da tuttum paketi.

"Çayın da piç oldu" dedim.

"Dert değil beyim" dedi Ağababa "Maksat gönüller şen olsun. Senin sigarayı iki yere sordum valla Yok."

Önce onun sigarasını yaktım, sonra kendiminkini. İyi geldi. Elimi çelik masanın üstündeki çay bardaklarından bir yudum içilmişine dokundurdum. Soğumuştu. "Sigarasız gitmiyor meret" dedim çayın yarısının duruşunu izah etmek için. Ağababa çayın boşatmadığının farkında bile değildi. Yüzüme

bakıyordu.

"Hele bir tamamlayın şu devir işini, çok çayınızı... "

Lafını yanda kesti sanki aklına bir şey gelmiş gibi "Bakalım" dedim düşünceli görünmeye çalışarak.

"Hoşuna gitmeyen bir şey mi gördün ortalıkta bey?" dedi sigarasından bir nefes çektikten sonra

Hoşuma gitmeyen bir şey görmüştüm, ama bunu ona söylemedim.

"Burayı adam etmek kolay olur mu bilmiyorum" dedim yeniden salonun ortasına doğru yürüyerek. Artık bir yolunu bulsam da gitsem diye düşünüyordum. "Milletin ayağı kesilirse zor. Bu tarafta yüzlerce var bu türden bilgisayarcı."

Ağababa bir konuyu kafasının içinde derin derin tartışıyormuş gibi sessizliğe büründü. Pencereden dışarı bakıyordu bir yandan da Bir nefes daha aldı sigarasından. Söylediklerim kararma yardımcı olmuş gibi konuşmaya başladı sonra "Bak beyim..." dedi ağır ağır.

Bekledim konuşsun.

"Sen burayı beğenmedin" dedi. "Sıkı palavra atmış sana bizim köftehor. Dediği gibi çıkmadı. Öyle değil mi?"

"Tam belli değil" dedim. "Karar vermek zor."

"Beğenmedin, beğenmedin" dedi Ağababa. "Olabilir. Haklısındır. Eğer illa hazır iş diye tutturmadıysan sana Emre Bey'in başka yerlerinden ayarlayalım bir dükkân. Dörtyol'da, Moda'da falan. Pasaj içinde, ha?"

"Valla.." dedim.

"Avans mavans verdin mi o köftehora?" diye sordu bu sefer. "Ne kadar verdin ?" Yüzümde hiç tepki olmadan bekledim devam etsin diye.

"Vermişsindir, vermişsindir" diye bilgiççe konuştu kafasını sallayarak. "Seni sevdim" dedi sonra. "Bak, yanlış anlama. İşime gelir senin burayı devralman. Elime birkaç kuruş daha fazla geçer. Ama beni dinlersen hiç bulaşma buraya" Sigaramdan derin bir nefes çektim. Yüzüne baktım.

"Yapma yahu" dedim. "Neden?"

"Sen burayı beğenme" dedi bu sefer.

Bir kere daha sustum.

"Yumuşak adamsın sen" dedi Ağababa "Sana uymaz. İçyüzünü bilmem ama burada bir bokluklar dönüyor bence. Beni dinlersen..." "Hayırdır?" dedim.

"Valla bilmem ben" dedi Ağababa "Günahını almayayım Sinan'ın ama bu dükkân gündüzden çok geceleri para kazanıyordu zannıma göre."

"Yapma yahu!" dedim.

"Valla öyle" dedi. Sigarasını gösterdi. "Şu nimet çarpsın."

"Gözüne bir şey mi çarptı ?" dedim. "Daha ne çarpsın ?" dedi. "Daha ne çarpsın ?" Neyin çarptığını öğrenmek için bekledim. "Neyin ne olduğunu az çok bilen birine benziyorsun beyim" dedi sonra "Şu gördüğün dükkân adama bir BMW kazandırır mı dört ayda?"

Gördüğüm faturaları çarptım, böldüm zihnimde kabataslak. Kazandırmazdı.

"Sinan'ın BMW'si mi var?" dedim. "Başka yerden bulmuştur parayı. Baba maba."

"Babasında para olsa haftada bir gelip ne tırtıklarım diye dolanır mı ortada hiç ? Yok beyim. Var bir bokluk burada. Beni dinle."

Yumuşak adamlıktan fazla ödün vermemeye dikkat ederek konuştum.

"Lafı dolandırma" dedim. "Ne gördün onu söyle."

Sigarasını yere atıp ayağıyla bastırarak söndürdü. Ayağının ucuyla sağa sola ittirdi izmariti. Yüzüme bakmıyordu şimdi. Biraz daha yumuşamaya karar verdim. Cüzdanımı çıkardım. İçinden para çıkarmadım ama.

"Her cuma.." dedi sustu, tedavüldeki en yüksek banknotlardan bir tane çıkartıp uzattım. Almadı. Bir tane daha ekledim yanına Her cuma?" dedim, bunlar cuma akşamı toplanırlar buraya" dedi Ağababa banknotlara bakarak yutkundu, tane daha ekledim elimdekilere. dedim.

"Dördü" dedi Ağababa Hâlâ paralara bakıyordu. , . "Selma, iki de uzun saçlı çocuk. Ellerinde mal devam etmedi.

"Sinan" dedim paralara bir yenisini ekleyerek. Bir kere daha yutkundu ağababa sonrasını bilmiyorum" dedi. "Sabahlarlar ama gülüşmeler duyarım

yukardan. Bangır bangır müzik. Uyandığımda gitmiş olurlar."

"Sordun mu ne yapıyorsunuz diye?" dedim.

"Olur mu hiç?" dedi. Yeniden yerdeki izmarite ulaştı,

her zamankinden daha çok mu veriyordu sana cuma gece- gözlerini kaldırmadı yerden.

bir palavra daha ekledim elimdekilere. "Hepsini gördüm, oyunları kopyalıyorlarmış" dedi. "İşi sıkı tutuyorlar- Kimse duymamalıymış."

«Parayı cüzdanıma geri soktum.

"Bu bilgi on para etmez" dedim. "Ben de bir şey diyeceksin sandıydım."

Yüzüme baktı. Boyun damarlarının birinin kalınlaşıp gerildiğini gördüm. "Beyim..." dedi boğuklaşmış bir sesle.

"Çocuklar oturup biraz para kazanmaya çalışıyor şuracıkta, sen benim gözümü korkutmaya çalışıyorsun" dedim. "Deminkileri geri almadığıma şükret."

"Beyim" dedi yeniden Ağababa bu sefer tonu hafiften sertleşen bir sesle.

Cüzdanı gözlerinin önünde salladım havada

"Şunların tekini hak etmek istiyorsan Selma'nın takıldığı kafeyi tarif et de gideyim buradan" dedim. "Aklından da başka şey geçirme."

"Beyim" dedi üçüncü kez. Bu seferkinde baltayı taşa vurduk tonlaması vardı. "Kafenin tarifi gelsin" dedim. "Oyun kopyalamak büyük suç sayılmaz."

"Aşa., aşağıdaki sokakta" dedi. Elini ağzının üstünden geçirdi.

"Adı?" dedim.

"Karamsar Bar mı ne ?" dedi. "Önünde bir sürü çalı süpürgesi var."

"İyi" dedim. Cüzdanımı cebime soktum. Ağababa'ya son kez bakmadan kapıya doğru yürüdüm.

Kendisi burada ama ruhu gitmiş SinanComp'un, dedim kendi kendime sanki gerçekten devralacakmışım gibi dükkânı.

Bölüm 8

Merdivenlerden hızlı, ama koşturmadan indim. Sokağa çıkınca soğuk havayı ciğerlerime çekip yürümeye başladım duraksamadan. Acıkmıştım. İnsanoğlu acıkıyordu. Kahve ve sigara iyiydi, içki az iyiydi, insanın eli titriyordu fazla içince, yolcular çığlık çığlığa bağrışıyordu, raportörler rapor yazıyordu, insanın meslektaşları kötü kötü bakıyordu yüzüne.

Cebimdeki disk kutusuna dokundum paltomun dışından.

Aklıma gelen kötü düşünceleri kovdum. İş üstündeydim. Müşterim öldürülmüştü, niye öldürüldüğünü bilmiyordum. Ama iş üstündeydim. Müşterimin kocasıyla hiçbir müşterimle etmediğim kadar uzun bir pazarlık etmiştim, fiyat tam olarak belirlenmemişti ama iş üstündeydim.

İş üstündeydim ve acıkmıştım.

Hızlı hızlı yürüdüm SinanComp'tan biraz daha uzaklaşmak için. Sağdaki soldaki dükkânlar yavaş yavaş hareketlenmeye başlamıştı. Kendime bir dönerci seçtim. Kıyak bir dönerci büfesi.

Dönercinin kıyaklığı dönerinin olmasındaydı. Et çevirmeye bu kadar erken başlamalarının nedenini sormadım Diyarbakırlı ustaya. Bir buçuk porsiyon ve kola istedim sadece. Verdi. İkimiz de yorum yapmadık.

Döneri belirgin bir iştahla, kopya MS Flight Simulator 2002 Professional Edition'ın fotokopiyle çoğaltılmış kapağını okuyarak yedim. Kolam erken bitti. Bir tane daha istedim.

İnsanlar böyleydi işte. As real as it gets istiyorlardı. As real as it gets. Gerçeğinde de, kopyasında da. Eğer iyi kopyalanmışsa, gerçeği ile kopyası fark etmiyordu. Bilgisayara ilk yüklendiğinde çalışıyorsa mesele yoktu. 11 Eylül'ün sikip attığı bir New York silueti üzerinde uçup dururdunuz, gerçeğe bu kadar yalan olur diye kendinizi kandırarak. Çalışmıyorsa talihinize küserdiniz. Verdiğiniz parayı, eğer para verdiyseniz, daha önce çalışan onlarca kopya programınıza sayıp yürür giderdiniz.

Dönerimi, ikinci kolamı bitirdim. Masanın üstündeki küçük küçük kesilmiş yağlı kâğıtların ikisini kullanarak ağzımı sildim. Kalkmadan bir sigara yaktım hayli pahalıya gelen Marlboro paketimden. Diyarbakırlı ustaya uzaktan afili bir selam vererek kalktım. Yine yorum yapmadı.

Dışarı çıkar çıkmaz rastladığım ilk çöp kutusunun içine fırlattım kopya CD kutusunu. Karamsar Bar'ın kapısını bulana kadar başka bir şey düşünmedim. Karamsar Bar'ın kapısı siyahtı. Yalnız kapısı değil, bütün ön cephesi kapkara boyanmıştı. Binayı çevreleyen alçak duvar, orta yerindeki boşluğun iki yanından birleşen siyaha boyanmış sopalı süpürgelerle buyur ediyordu insanı. Esas kapı kovboy filmlerinde ileri geri sallanan yarım kapılardandı. Bu havada ısıyı içerde nasıl tutuyorlar diye merak ettim kapının bir kanadını itip içeri girerken. İçeri girdiğimde kimse dönüp bana bakmadı. Nerede olduğunu kestiremediğim bir yerlerdeki hoparlörlerden B. B. King'in sesi geliyordu ama bar değildi burası. Bir kafe de değildi. Burası apaçık bir bilardo salonuydu. Evet, bir amerikan bar vardı caddeyi gören köşeye mevzilenmiş. Evet, kapının öteki yanında cam önüne dizilmiş dört masa vardı. Ama burası bir bar ya da kafe değildi.

Ultralight uçak hangarı büyüklüğünde bir alana yayılmış bir düzine kadar bilardo masası vardı burada. insan siyah olmalarını bekliyordu ama siyah değilerdi. Tepelerinde kocaman tencere kapakları sallanıyordu hepsinin. Yalnız bir kapak aydınlatıyordu altındaki masayı. Masayı kullanan üç kişi vardı, ikisi oynuyor, biri seyrediyordu. Seyredenin yerlere kadar uzanan deri paltosu vardı.

Karamsar Bar'daki tek kız uzun barın iç tarafına oturmuş, barın pencereye yalan ucuna dirseklerini dayamış dışarıyı seyreden kızdı. Onun Selma olduğundan kuşkuluydum. Yine de o yana doğru yürüdüm. Paltomun önünü açmıştım.

Yanındaki uzun bar iskemlesine oturdum. Dirseklerimi dayadım tezgâha. Biraz arkamda açık hava ısıtmasında kullanılan dev mantara benzer tüp gazlı soba harıl harıl yanıyordu. Buradan dışarısını seyretmek keyifli olabilirdi. Başka zaman belki.

Kız varlığımı fark etsin diye öksürdüm.

Döndü yüzünde şaşkın bir bakışla "Günaydın" dedim tüm sevimliliğimle.

"Günaydın" dedi.

Uykulu bakışları vardı. Saçlarını arkadan bağlayıp ucuna kırmızı bir bez bağlamayı başarmıştı ama Burnunun ucu kalkıktı. Boğazlı bir kazak ve elbette blucin giymişti. Kazağı göğüslerini saklamayı başarıyordu.

"Dışarısı çok soğuk" dedim.

"Birazdan ısınırsınız" dedi.

"Bir kahve yardım ederdi ısınmama" dedim.

"Sizi bir yerden tanıyor muyum ?" dedi kız mahmur gözlerini kısarak. "Bir diziden falan."

"Sanmam" dedim.

"Sanki tanıyor gibiyim" dedi barın alt tarafına doğru eğilirken. "Süt ister misiniz kahvenize ?"

"Hayır" dedim.

Kız kahvemi hazırlarken iskemlenin üzerinde yüz seksen derece dönüp bilardo masasının başındakilere baktım. Devam ediyorlardı. Bana bakan yoktu.

İyi bir yerdi burası. Akşama doğru kalabalıklaştığında daha keyifli olurdu mutlaka

Ama iş üstündeydim.

Kız kahvemi önüme bıraktı. Döndüm. Siyah bir fincandaydı kahve. Sonra yüzüme baktı. Kahvenin dumanları tütüyordu. Burnumu dumanlara doğru tuttum.

"Teşekkür ederim" dedim.

Kız yüzüme bakmaya devam ediyordu.

"Başak'sınız siz!" dedi birden.

Kahvemden bir yudum aldım. Bolca koymuştu kahveyi. İyiye işaretti bu.

"Evet" dedim.

"Ne iş yapıyorsunuz ?" dedi.

"Emekli pilotum" dedim. Bu daha iyi işaretti. Eski mesleğim sohbetleri geliştirirdi hep.

"Yok canım..." dedi. "Olur mu hiç!"

"Olmayan ne ?" dedim. Kahvemden bir yudum daha aldım. Haklıydı kız, ısınmaya başlamıştım.

"Ya pilot değilsiniz ya Başak" dedi.

"Çok zaman önceydi" dedim.

"Değişmişimdir."

"Siz" dedi kız ders verir gibi, "düzen tertibe çok önem veren biri olmalısınız. Muhasebeci falan..."

"Uçmak tahmin edilenden çok düzen ve tertip ister" dedim. "Çoğu kimse bilmez bunu ama"

"Ama daha çok teknik bir iş değil mi pilotluk ?" dedi kız. "Yok, siz mesela araştırmacı falan olmalısınız. Üniversitede. Ha?"

"Olur" dedim.

Güldü kız. Gözlerindeki mahmurluğun arkasından güldü. Fırsatı kaçırmayayım dedim kendi kendime.

"O zaman biraz araştırmacılık yapmama izin verirsiniz değil mi?" Yüzü gerildi birden.

"Ne araştırması ?" dedi.

"Selma'ya bakmıştım" dedim gayet sakin bir sesle. "Buraya takıldığını söylediler bana."

Kız bir adım geriledi barın arkasında. Bakışları arkamdaki bilardoculara gitti geldi.

"Hangi Selma?" dedi. Bir kere daha baktı bilardo oynayanlara

"Selma... Selma.." dedim. "Bilgisayarcıda çalışıyormuş, üstteki sokakta"

"Ne yapacaksınız bulursanız ?" dedi kız.

"Sen de Başak'sın galiba" dedim.

Gülmedi kız.

"Ne yapacaksınız Selma'yı?" dedi yeniden. Dudağının kenarını ısırdı.

"İş teklif edeceğim" dedim.

"Ne tür bir iş?" dedi kız.

"Bir anket çalışması" dedim. "Krizin kapattığı işyerleriyle ilgili bir anket yapacağız."

"Atıyorsunuz" dedi.

"Selma'ya zarar verecek birine mi benziyorum" dedim.

"Buna ben karar verememem" dedi kız. "Beyler versin."

Boynunu uzattı arkada bilardo oynayanlara seslenmek için. Onun bakışlarıyla birlikte ben de döndüm.

"Baksanıza beyler!" dedi. "Bir baksanıza.."

Yerlere kadar uzayan deri palto giymiş delikanlı baktı ilk önce. Sonra ayakta sırasını bekleyen. En son, vuruşunu yapmaya hazırlanan pilot montlu bak tı. Hiçbir şey söylemeden yalnızca baktılar. Baştan ayağa incelendiğimi hissettim.

"Selma'yı arayan biri var burada" diye bağırdı kız.

Delikanlıların üçüne birden gülümsedim. Hiçbiri geri yollamadı gülümsememi.

Pilot montlu doğruldu.

"Siz mi arıyorsunuz Selma'yı?" dedi yüksek sesle bizim tarafa doğru.

Başka kim olabilir anlamında bir hareket yaptım elimdeki fincanı düzgün tutmaya gayret ederek, incelemesinden ne sonuç çıkarttığını kestirememiştim.

"Bugün uğramadı" dedi sesini biraz alçaltarak, işi bitmiş, oyununa devam etmek istiyormuş gibi önüne döndü. Beğenmedi beni herhalde dedim içimden. Elimdeki fincanı barın üstüne bıraktım. Uzun iskemleden aşağı indim. Boyumu gösterdim yani. sonra üçüne doğru yürüdüm. "Bulsam iyi olurdu" dedim.

"Ben de bulsam iyi olurdu" dedi uzun deri palto giymiş olan. Eliyle öteki arkadaşının atkuyruğuna vurdu alttan konuşurken. Ötekiler ortada çok komik bir şey varmış gibi kıkırdadılar.

Bir iki adım daha attım. Tam karşısındaydım şimdi uzun paltolunun.

"Bulsam gerçekten iyi olurdu" dedim, arada sırada kullandığım bir ses tonuyla. Pilot montlu bir adım attı, arkadaşının yarıma geldi. istekası elinde duruyordu. Sıkı tutmuyordu ama Uzun sopayı. Tam gerektiği gibi, ne sıkı ne gevşek. Birbirlerine baktılar.

Hep böyle olurdu. Sorduğum birisinin konuma melekleri çıkıp gelirdi bir yerlerden. Kanatlı ya da istekalı.

"Heyecanlanmayın çocuklar" dedim. Elimi evrensel banş işaretine benzer bir biçimde öne doğru uzattım.

"Heyecanlansak ne olur ?" dedi pilot montlu. Üçüncü delikanlı da arkadaşlarının omzunun yanına yerleştirdi omzunu. Atkuyruklunun kulağında küçük dairevî bir küpe vardı. O da istekasını yanına almıştı. Avucunun içine vurup duruyordu.

"Bir şey olmaz" dedim. İki elim yana açıktı şimdi. "Bir şey olmaz. Medenice bir şey sordum. Cevap vermek istemiyorsanız, giderim."

Bokken çalışmazsan böyle olur dedim içimden. Üstelik üç kişiye karşı. İşin zor. Ellerimi yanıma indirdim.

"Ya biz sana bir iki şey soracak olursak?" dedi pilot montlu olanı.

"Soruya bakar" dedim.

"Amcam ukala..." dedi atkuyruklu.

"Eh biraz" dedi uzun paltolu arkadaşına. "Dur bir anlayalım neden arıyormuş Selma'yı."

Ağababa'nın kendi kendini kandırdığı yalanın, bu çocuklan da kandırmaması için bir sebep yoktu. Omuzlarımı silkerek konuştum.

"Çalıştığı bilgisayarcıyı devralıyorum" dedim-"Orada çalışıyormuş önceden, hani isterse yeniden başlayabilir diyecektim."

Bu söylediğimde kızacak ne vardı bilmiyorum.

Kızdırmak için söylememiştim. Sonuç istediğim gibi olmadı. Bir gerilim bekliyordum ancak hemen değil. Ama uzun paltolu çok kızdı. Denetleyemediği bir öfkeyle yakama sarıldı. Bir kafa attı.

Birisi size kafa attığında şu kadar zamandır aikido çalışıyor olsanız da olmasanız da fark etmez. Size kafa atacak kadar yalana gelmesine izin

verdiğiniz için baştan kaybetmişsinizdir bile denebilir.

Kafayı alnımın ortasına yiyince feleğim şaştı. Geriye doğru sarsıldım. Duyduğum büyük acıya karşın ellerimi yüzüme götürmemeyi başardım özel iradî bir çabayla. Ardından gelecek olanı gözlemeye çalıştım.

Ardından sağ gözümün üstüne doğru bir yumruk hareketlendi. Yok, buna hazırlıklıydım. Hazırlıklı olmalıydım, bunu yersem ikincisi yoldaydı.

Her zamanki tenkan'ı yaptım. Kendime aferin dedim hızımdan dolayı. Yumruğu sağ elimle engelledim önce, tuttum bileğini delikanlının, ileri doğru gitmesine izin verdim. Sol elimi açık tutarak dirseğinin iç kısmına bir darbe indirdim aşağıya doğru çekerek. işe yaradı.

Paltosunun etekleri Matrix filmindeki adamların paltolarının salınışına benzer bir biçimde salınarak açıldı, blucinli bacakları savrularak devrildi yere. Düştüğü yerde bir kere daha döndü kendi çevresinde.

Öteki ikisi şaşkınlıkla bana bakıyordu. Atkuyruklu istekayı eline vurmayı bile unutmuştu.

"Ne bakıyorsunuz lan öyle!" diye bağırdı uzun Paltolu yerden doğrulmaya çalışarak. Sesinde utanç ve öfke karışıktı.

Ok yaydan çıkmıştı. Ama hazırdım gelecek olana.

Pilot montlu delikanlı, elindeki istekayı kafama doğru salladı avazı çıktığı kadar bağırarak. Koca salon çın çın öttü. Bir şey bildiğinden değil, karate filmlerinde öyle gördüğü için bağırmıştı yalnızca Doğrusu beni korkutmadı.

Biri yerde, biri ayakta, öteki ikisi ne olacak bakalım diye beklediler.

Çok özel bir şey olmadı.

Yıllardır antrenman yapmanın bedenime yüklediği alarm duygusunun tetiklediği neredeyse hayvanı bir dürtüyle geri çekildim. Başka bir şey yapamazdım.

Saldırgan uzağımdaydı, elim boştu.

İsteka kafamın on santim uzağından geçti. Havayı yararken çıkardığı sesi duydum. Sonra gürültüyle masaya çarptı. Tek eliyle savurduğu için sekti, elinden fırladı delikanlının. Ayaklarımın dibine düştü.

Bir tekme attım istekaya iki masa öteye gitti yuvarlanarak.

"Manyamayın lan!" dedim üçüne birden.

Atkuyruklu sıranın kendisine geldiğini düşündü. Denemezse ayıp olacaktı arkadaşlarına karşı. Yüzünden anladım bunu. istekasını sol eliyle yönlendirerek, ucunu karnıma doğru dürttü.

Bu hatalıydı bence. Hafif yana döndüm, hara'mı kurtardım istekanın ucundan. Sağ elimle kavradım, sol elimin desteğiyle tutarak sağa geriye bir yarım dönüş yaptım. Bıraksa daha iyi olurdu, akıl edemedi, sıkıca tuttuğu istekanın peşinden o da geldi, hareketin hızıyla dışarı doğru savruldu. Yere düştü.

Gittiği yerde bir tekme attım böğrüne sol ayağımla. Ayakkabım karaciğerinin biraz üstüne gömüldü. Nefesinin kesildiğini ben bile görebiliyordum. Ama görmediğim şeyler de vardı.

Sıra yeniden uzun deri paltoluya gelmişti anlaşılan. Çoktan ayağa kalkmıştı. Atkuyruklunun düşürdüğü istekayı aldı yerden. Ben o sırada pilot montluyu kontrol etme hatasını yapmakla meşguldüm. Uzun paltolu, sopasını ilk arkadaşının savurduğu gibi yukardan aşağı değil, soldan sağa doğru savurdu. Hızlıydı da. Kaçamadım bu sefer. Darbe sol kolumun üstüne geldi.

"Ahh!" diye bağırdım.

Pilot montlu kendisini toparlamıştı herhalde bu arada. İki koluyla birden sarılarak atıldı üzerime. Bir anlık duraksamamı iyi değerlendirmişti. ikimiz birden masanın altma doğru yıkıldık. Havadayken dönmeye çalıştım. Yarım dönebildim ancak. Ama hiçbir şey yapamadım altıma almaya çalıştığım oğlana. Atkuyruklu çocuk geleneksel bir saldırıda daha başarılı olabileceğini düşünmüştü. Haklıydı da Tekmesi böbreklerimin üstüne geldi. Sonra bir tekme daha Pilot montluyu bıraktım. Kendi çevremde üst üste dönüşler yaparak uzaklaşmaya çalıştım tekmelerden. Devam ediyordu hâlâ. Çok başarılı olmadı bu manevra Ama en azından atkuyruklunun yeni tekmelerini engelledi. Arkadaşı aramıza girmişti çünkü. Bense rahatlıkla ayağa kalkabileceğim bir alan kazanana kadar dönmeye devam etme niyetindeydim.

Gözüme yerde yatan isteka çarptı birden.

İki kolumla birden uzandım bilardo masasının tekinin ayağına takılıp kalmış cilalı sopayı yakalamak için. İki elimle yaktılar yakalamaz, yattığım yerden bana en yakın ayağa doğru salladım. Atkuyruklu "Allah !" diye bağırarak çöktü dizinin üstüne.

Bununla yetinmedim. İsteka ikinci hamlemde uzun paltolunun dizini buldu. Kemiğe değmiş gibi bir ses çıktı oğlanın dizinden.

"Ananı .....!" dedi. "Ananı ....." Yere çökmedi ama Darbeyi almış ayağının üstünde sekti iki kere. Yüzü her türlü sağduyusunu kaybettirecek boyutta bir acıyla buruşmuştu sanki. Elini paltosunun içine soktu, belinin arkasına götürdü. İş ciddileşiyor dedim yattığım yerden.

Göbeğime doğru gelecek bir kurşunu atlatacak bir aikido tekniği öğretilmemişti bana. Öğretecek sensei de yoktu dünya yüzünde bana kalırsa. Bir şeyler düşünmeliydim. Nanosaniyeler içinde düşündüm.

Aklıma ilk gelen burada alenen bana ateş etmeyeceği oldu. İyimser bir düşünceydi bu ama, sarılacak başka şey gelmedi aklıma Bence tabancayı kafama doğru tutacak, elimdeki istekayı atmamı, sonra siktirip gitmemi söyleyecekti. İkiletmezdim. Siktirip giderdim.

Ya da öyle olmazdı. Basardı tetiğe. Üst üste basardı. Önce kulaklarım delinirdi. Ortalığı bayram günlerinden kalma bir barut kokusu kaplardı. Tenkan men kan çare etmezdi üst üste gelen kurşunlara siktirip bu dünyadan giderdim. Vakit erkendi, ertesi günün gazetelerinde yeterince yer bulurdu haber. Ben iyimser düşünceye sarıldım. Epeyi verimli çalıştığımız istekaya, bir ihtiyar bastonu muamelesi çekerek doğruldum. Belimi hafif bükük tutmaya özen gösteriyordum. Gözüm gözlerindeydi. Bir elimi dur, yapma der gibi uzattım uzun paltoluya Arkadaşları bir ona, bir bana bakıyordu. Bir an kocaman bir sessizlik oldu bilardo salonunun içinde. Kimse bir şey söylemedi. Birilerinin konuşması gerekiyordu oysa. Birileri birilerini tehdit etmeli, birileri tamam, sakin ol demeliydi birilerine.

Neden kimsenin konuşmadığını, uzun paltolunun ¡özlerinde ani bir kısılmayla arkamda bir noktaya baktığını algıladığımda anlar gibi oldum. Elini belinden çekince tam olarak anladım. Dönüp baktım. Derin bir oh çekmemek için soluğumu tuttum gördüğüm şey karşısında

İçeriye iki polis giriyordu. Önce şişman olanı geçti içeri doğru açılan yarım bar kapısından. Kışın açık havada çalışmaya karşı donanımlı, çizmesi, rüzgârlıklı pantolonu, montu ve koluna taktığı kaskıyla belki de olduğundan daha heybetli görünen bir motosikletli trafik polisi, motosikletini dışarı park etmişti elbette. Belindeki kayışta kocaman bir tabanca sallanıyordu. Bize bakmadı bile. Hafifçe sallanarak bara doğru yürüdü. Hemen ardından girdi

arkadaşı. Kılık aynı, kalıp daha inceydi. O, arkadaşının nereye yöneldiğinden emin, bizi denetledi göz ucuyla Biz bu havada dışarı da salak sürenlerle uğraşırken, siz ne güzel eğleniyorsunuz gülümsemesiyle arkadaşının peşinden yürüdü.

Uzun paltolu delikanlıya baktım. Gülümsedim, istekamı bilardocular gibi tutup, salonun aydınlatılmış tek masasına doğru ilerledim. Masanın köşesinde duran tebeşiri sürmeye başladım uzun sopanın ucuna. Soluğumu denetlemeye çalışıyordum bir yandan da.

Uzun paltolu başını salladı. Hafif sektiğini çaktırmadan yürüdü, masanın başına, karşıma geçti.

Fildişi toplar da hazırdı zaten.

Kısa bantlı bir vuruşa hazırlanırken, göz ucuyla bara baktım. Şişman polis ortalarda yoktu. Öteki kızla konuşuyordu, önünde bir bardak su vardı.

Vuruşumu yapılın.

Kötü bir vuruş oldu. Ama çuhayı yırtmadım en azından. Sıra sende anlamında doğruldum. Atkuyruklu ve pilot montlu bizi seyrediyordu.

Uzun paltoluyla ciddi bir maç yapsak kesin kaybederdim. Sıkı bir vuruş yaptı. Toplar birbirine kendi başlarına karar veriyorlarmış gibi tokuştular. Sonra bir daha, bir daha.

Sıra uzun süre bana gelmeyecekti." Polisler gidince ne olacağma ilişkin düşünecek epeyi zamanım vardı. Kafamı çalıştırmaya çalıştım

Şişman polis salonun arkalarından bir yerden, kostak yürüyüşünde hiçbir şey eksilmemiş olarak göründü. Bir eli fermuarındaydı. Elini yıkadığından emin değildim. Doğrudan kapıya, yöneldi Ark adaşı, kıza eliyle teşekkür edip onu izledi. Şişman polis, kapıya bir adım kala durdu. Bize döndü.

"Sonra görüşürüz Sinancıgım dedi.

Bölüm 9

"Sinancığım" polislerin arkasından baktı istekası elinde, sonra arkadaşlarına döndü, en son bana Eli kemerinin arkasına gitmedi ama Ne yapacağı konusunda kararsız gibiydi.

Elimdeki istekayı masanın üzerine bıraktım. Soluğum düzene girmişti biraz.

Sağımı solumu çekiştirdim. Üçü de beni izliyordu.

Vaktim azdı. Çok azdı. Momenti kaçırmadan söyleyecek akıllıca bir şey bulmam gerekiyordu. Kafamı hızla çalıştırdım. Aklıma bir şey gelmedi.

"Siktir git hadi!" dedi Sinan Bozacıoğlu sonra. Sinan Bozacıoğlu olmalıydı. Başka bir Sinan büyük tesadüf olurdu. Hayatta bu kadar büyük tesadüflere yer yoktu. Bende hareket görmeyince yeniden konuştu. "Bir daha görmeyelim seni burada Tamam mı ?"

İki elim yana açık, yaklaştım.

"Gelme lan üstüme" dedi bir adım gerileyerek "Bak fena olacak!"

Zihnim açıldı birden.

"Kadir karar vermeden biraz konuşmalıyız" dedim.

Durdu. Doğru anladığından emin olmak istiyordu.

"Ne Kadir'i?" dedi. "Ne kararı?"

"Bok çukuruna hangimizi iteceği konusunda" dedim.

"Ne diyor lan bu ?" dedi pilot montlu.

"Dur biraz" dedi ona Sinan Bozacıoğlu. Bana döndü.

"Ne diyorsun sen ?" dedi.

"Kapıdan içeri giren polisler hep trafikçiler olmayabilir" dedim. "Burasını bulmak kolay."

"Uzayın siz biraz" dedi Sinan Bozacıoğlu pilot montlu ile atkuyrukluya "Emin misin Sinan?" dedi pilot montlu. "Herif iyi mala benzemiyor."

Yüzünde ciddi bir ifade vardı, ama mavrayı kaçıracağı için üzüldüğüne emindim. "Uzayın siz dediim... "

Cebimden sigaramı çıkardım. Sinan Bozacıoğlu'na tuttum.

"Sonra belki" dedi. "Gel şöyle oturalım"

Dördümüz birden kapıya doğru ilerledik. Biz kapının hemen yanındaki masanın önünde durduk. Diğer ikisi sallanan kapıyı bir kez daha sallandırdılar.

"Otur abi" dedi Sinan Bozacıoğlu.

"Abi"ye terfi ettik hemen dedim içimden. Bu tür dereceye'de kolay terfi ediliyordu.

Oturduğum yerden pilot montlu ile atkuyruklunun caddenin aşağısına doğru gittiklerini görebiliyordum. Red Kit hikâyelerinin salonlarındaki sandalyelerden karşımdakine Sinan Bozacıoğlu oturmuştu. Onun açısından ne görünüyordu anlayamadım. Sigaramı yakmamıştım.

"Bir şey içer misin ?" dedi sonra

Kendi evindeymiş gibi rahat oturuyordu karşımda. Uzun deri paltosunun altına boğazlı siyah bir kazak giymişti. Yeni bırakılmaya başlamış gibi gözüken bir sakalı vardı. Kumral saçları kısaydı, kafasına doğru basılmış kulakları vardı. Gözlerinde sert bakışlarla bastırılmaya çalışan bir saflık okudum.

"Kahvem yarım kaldı" dedim.

Sinan Bozacıoğlu arkasını dönüp bardaki kıza bağırdı.

"Bir kahve! Bir bira!"

Bana doğru eğildi sonra

"Ne ayak?" dedi.

"Eğer salak değilsen çok cesursun anlaşılan" dedim.

Salak lafına alınmadı. Cesur olduğuna inanmasını doğal karşıladım. Yüzündeki soru ifadesi silinmedi ama.

"Dünya âlem seni arıyor" dedim. "Daha da arayacak. Belki polisler de. Sen ortalıktasın." Güldü. Kendinden emin bir gülüştü bu. "İnsan en iyi ilk aranacağı yerde saklanır" dedi. "Bir filmde vardı."

"O filmi ben de gördüm" dedim. "Her zaman çalışmaz."

Kendimi gösteren bir hareket yaptım elimle.

Kafasını salladı, ikna olmamıştı belki.

"Sen aslında Selma'yı arıyordun" dedi.

"Seni bulmak için arıyordum" dedim.

"Neden?" dedi.

Arkasından uykulu bakışlı kızın elinde bir tepsiyle geldiğini gördüm. Sustum. Sigaramı ağzıma götürdüm. Kız kahvemi ve birayı masaya bıraktı. Dünyada hiçbir şey onu şaşırtamazmış havalarıyla gitti.

Sigaramı yaktım.

"Neden ?" dedi Sinan Bozacıoğlu yeniden. Bir yudum bira çekti sonra.

"Paçamı kurtarmak için" dedim. "Belki de seninkini."

"Ne gibi?" dedi.

Giriş cümlelerinin hiçbirini kullanmamaya karar verdim birden.

"Kadir Güler" dedim, "Önce karısını senin öldürdüğünü düşünüyordu. Bir ara kendisinin öldürdüğünü söyledi. Ayrıldığımızda benim öldürdüğüme karar vermişti. Şu anda hangimizi seçtiğini bilmiyorum."

Kocaman, gerçek bir ıslık çaldı Sinan Bozacıoğlu. Lafım bitince kahvemden bir yudum almıştım, iyi geldi. Antrenmanlardan sonraki kahve gibi.

"Yapma yahu" dedi. "Peki kim öldürdü esas ?"

"Bilmiyorum" dedim.

"Polis?" dedi Sinan Bozacıoğlu.

"Onlar da bilmiyorlar bence" dedim, "İşin içinden çıksalaıdı gazetelere yansırdı."

Birasından bir yudum daha çekti Sinan Bozacıoğlu. Aklına yeni gelmiş

gibi sordu.

"Bu arada sen kim oluyorsun ?"

Tahminimden daha akıllı olduğuna karar verdim.

"Muazzez Hanım seninle konuşmam için tutmuştu beni" dedim.

Bir ıslık daha çaldı.

"Çok karışık yahu" dedi.

"Öyle" dedim.

"Özel detektif misin sen ?" dedi.

"Evet" dedim.

Mesleğim üzerine yorum yapmadı.

"Şimdi ne olacak?" dedi.

"Biraz konuşacağız" dedim. "İkimiz için de iyi olur bu."

"Muazzez Abla'yı ben öldürmedim" dedi. "Aklına bir şey gelmesin, tamam mı? Tırnağım kadar sevmezdim kadını, ama niye öldürecekmişim ? Manyak mıyım ben, başıma iş açacağım."

"Kadir Güler'e bakarsan" dedim, "beni tuttuğu için çok kızmışsın. Muazzez Güler de ileri geri konuşunca, kendini kaybetmişsin. Öyle söyledi. Belki de haklı adam. Çabuk parlıyorsun." , Elimle bilardo masalarının tarafını gösterdim.

"O manyağın söylediklerine kargalar bile güler" dedi Sinan Bozacıoğlu. "Deminki patırtı başka. Ayrıca anlatırım."

"Karga değilim ama, ben de gülebilirdim" dedim, daha sonrası hiç komik değildi sana söyleyeyim."

Gülmeye hiç niyeti yoktu yüzüme bakarken.

"Seni bulmam için büyük para teklif etti" dedim "Bulunca ağzına sıkacağı tabancayı da gösterdi bana"

"Ha siktir" dedi Sinan Bozacıoğlu.

"Bence de" dedim.

Masada bir sessizlik oldu. Bir yudum kahve ve bir nefes sigara için yararlandım bu sessizlikten. Yarı açık kapıdan gelen soğuk paltoma işlemiyordu, ama yüzümde hissediyordum esintiyi.

"Muazzez Abla ne konuşmanı istiyormuş benimle ?" dedi sonra Sinan Bozacıoğlu. Bunu bilmemesine şaşırdım.

"Seni borcunu ödemeye ikna etmemi" dedim.

"Ne borcu ?" dedi Sinan Bozacıoğlu.

Buna bir kez daha şaşırdım.

"Hi-Mem'den aldığın bilgisayar ya da her neyse onların parası" dedim.

"Kim söyledi bunu sana?"

"Kendisi. Borcunu ödememişsin. Kocası aramış seni, oralı olmamışsın. Kadın da beni tuttu son çare olarak."

"Borcumu ödememişim ha?" dedi Sinan Bozacıoğlu biraz da kendi kendine.

"Hatta" dedim, "Seni bulduğumda biraz da sıkıştırmamı istedi benden. Hani aklın başına gelsin diye."

Bu ihtimal hoşuna gitmiş gibi gülümsedi Sinan Bozacıoğlu.

"Sen ne dedin?"

"İyi bilardo oynayamam dedim."

"Güzel" dedi Sinan Bozacıoğlu. Kesik kesik güldü sonra. Çok eğleniyor gibi bir hali yoktu oysa.

"Bu işte bir bokluk var" dedi gülmesini aniden kesip.

"Hangi işte yok ki ?" dedim.

"Bokluk şurada" dedi. "Benim Hi-Mem'e ya da Muazzez Abla'ya tek kuruş borcum yok. Seni kandırmış."

"O zaman niye aratıyordu seni?" dedim.

"Bilmem" dedi düşünceli düşünceli.

Kahvem bitmişti. Sigaramı söndürdüm.

"Kadir Güler neden bulmak istiyor seni?" dedim.

"Onu biliyorum galiba" dedi Sinan Bozacıoğlu. Deminki gibi kesik kesik güldü. Deminki gibi hiç ama hiç eğlenmediğini anladım. Bir şansım olabilir diye düşündüm.

"Ben de bilirsem paçayı kurtarma şansımız olabilir" dedim.

Sinan Bozacıoğlu yüzüme baktı.

"Siktir et" dedi. "Daha adını bile bilmiyorum. Sana neden güveneyim?"

"Adım Remzi Ünal" dedim. "Çok güven verici bir adın var" dedi. "Babama söylerim" dedim. "Yine başlamayalım" dedi. "Başlamayalım" dedim. "Bir kahve daha?" dedi. "Ben içeceğim." Başımı salladım cevap yerine. Olumsuz anlamda. Sinan Bozacıoğlu arkasını dönüp elini kaldırdı, bardaki kızın dikkatini çekmeye çalıştı. Önündeki dağı işaret etti sonra

Pencereden dışarı bakıyordu şimdi. Onunla aynı yöne baktım, insanlar gelip geçiyordu. Sıradan insanlar. Sıradan dertleri olan insanlar. Bizse burada keyfimize bakıyorduk dışardan göz atıldığında.

Şansımı bir daha denemeye karar verdim.

"Dükkânı kime devrediyorsun?" dedim.

"Nereden biliyorsun?" dedi başını çevirmeden.

"Ağababa'yla konuştum" dedim.

Hâlâ dışarı bakıyordu. Benim görmediğim ne gördüğünü merak ettim. Uykulu gözlü kız tepsisiz getirdi bu sefer bira bardağını. Masanın ortasına bıraktı. Boşları alırken bana baktı tembel tembel. Bir "İşler yolunda" selamı çaktım gözümü kırparak. Sinan Bozacıoğlu kızın gelip gittiğinin farkında değilmiş gibi yaptı.

"Salağın tekine..." dedi kendi kendine konuştu gibi. "Bu krizde dükkân devralıyor. Askerden yeni dönmüş, babası evini satıyor iş güç sahibi olsun diye."

Ağababa'yla konuşmuş olmamı sanki sonradan algıladı. Kafasını sertçe çevirdi bana doğru.

"Dur ulan" dedi. "Ne zaman gördün sen Ağababa'yı?"

Güldü kendi söylediğine. Sonra zorla topladı kendini. Yüzüme baktı. Hiç

alınmamıştım.

"Sen uğradıktan biraz sonra" dedim. "Güzel dükkân. Geniş."

"İçeri de mi girdin ?" dedi.

"Ağababa beni senin o salak sandı" dedim.

"Yahu" dedi Sinan Bozacıoğlu. "Sen bu özel hafiyelik işini bayağı ciddiye alryorsun be... Para da vermişsindir o açgözlüye."

"Sonra geri aldım" dedim.

Dudaklarını gererek güldü. Dişlerinin bakıma ihtiyacı olduğunu fark ettim o gülerken. Yeniden dışarı baktı.

"Seni sevdim biliyor musun Remzi Ünal" dedi. "Dur bir çişe gideyim."

Kişiliğimle ilgili kuşkulara kapılmaya başlayarak şişman polisin gittiği yöne doğru yürümesini seyrettim Sinan Bozacıoğlu'nun. Herkes sevmeye başlamıştı beni. Herkes seviyordu, ama doğru dürüst bir şey anlatmıyordu. Belki biraz daha az sevmelerinde yarar vardı. Bunu aklının bir köşesine yazdım. Sinan Bozacıoğlu'nun tuvalete gitmek için yola çıkıp arkalarda bir kapıdan dönmemek üzere uzaklaşma ihtimalini de düşündüm. Ama yerimde oturdum. Benden öğrenmesi gereken şeyler vardı daha. Eh, benim de ondan öğrenmem gereken şeyler olduğuna göre ben de ön kapıdan çekip gitmiyordum. Paltoma biraz daha sarıldım.

Bir kahve daha isteyebilirdim uykulu kızdan. Vazgeçtim.

Bir sigara daha yakabilirdim. Vazgeçtim.

Sokağa bakmaktan da vazgeçtim. Bakmaya değecek iki tip girmişti içeri.

Sinan Bozacıoğlu'nun "İnsan en iyi ilk aranacağı yerde saklanır" teorisinin yerle bir olduğunu anladım herifleri görünce, insan kaderini filmlere bağlamamalıydı her zaman.

Tiplerin kocaman olanı Mr. T'ye benziyordu. Belki biraz daha büyük. Böyle tipler kof olur genellikle, Ama niyet belirtir. Bizimkinin niyetinin iyice bozuk olduğu giydiği kolsuz anoraktan belli oluyordu. Anorağın dolgu maddesiyle artırılmış kalınlığı, adamın olduğundan daha heybetli görünmesine neden oluyordu. içine boğazlı bir kazak giymişti. Bacakları blucininin dikişlerini neredeyse patlatacaktı. Neyse ki saçlarını Mr. T gibi

kestirmeye cesaret etmemişti. Ensesi neredeyse yoktu. ikincisi tam bir yılandı.

Bir yılan nasıl tarif edilir?

Charles Bronson'un gözlerini alın; Prens Charles'ın yüz yapısına yerleştirin; Oliver Kahn'ın dudaklarını, Saddam Hüseyin'in çenesini, Nihat Kahveci'nin kulaklarını ve Mike Tyson'ın burnunu bu yüzde bir araya getirin; Yeni Karamürsel'deki en süslü damat elbisesini giydirin incelikten kopacak gibi duran gövdesine: işte yılanınız.

Yılan, içeri girer girmez gözlerini benim üzerimden geçirip boş salonu hızla taradı. Madonna konserine karaborsa bilet satmaya çalışan birinin tavırlarıyla bara doğru yürüdü. Mr. T kapının yanında duruyordu. Kollarını gereğinden çok kabartmıştı. Bana bakmıyordu.

Uykulu kızın yerinde olsam çoktan uyanırdım.

O da öyle yaptı mecburen. Oturduğum yerden yüzünde müthiş bir korku ifadesi gördüm. Bence haklıydı korkmakta. Konuşurlarken gözü çok kısa bir an tuvalet yönüne doğru kaydı. Ama başını salladı cevap yerine. Sinan Bozacıoğlu'nun birasını elime alıp ağzıma götürdüm. Acı geldi. Nasıl içerler bu mereti dedim kendi kendime.

Yılan tezgâhın arkasındaki şişeleri göstererek bir şey istedi kızdan. Kız arkasını döndü hazırlamaya koyuldu. Ben bir sigara yaktım. Yılan sırtını bara vermiş, boş salonu seyrediyordu. Göz göze gelmedik.

Sigaramı masadaki kül tablasına yanar biçimde bıraktım. Ayağa kalktım. Alımdaki sandalye zeminde kayınca gürültüyle gıcırcadı. Mr. T kafasını çevirdi. Yılan oralı olmadı. Yere bakarak tuvaletlerin olması gereken yöne doğru ağır adımlarla yürüdüm. Önünden geçerken Yılan'ın bana baktığını hissettim. Ben ona bakmadım ama.

Karamsar Bar'ın tuvaletleri, yine yarım kapılarla girilen bir koridorun sonundaki iki kapının ardındaydı. Koridorun bir duvarı, üst üste konulmuş içecek kasalarıyla doluydu. Sağdaki kapının üzerinde toplu, uzun namlulu bir tabanca, soldakinde jartiyerli bir kadın bacağı resmi vardı. Tabancalı kapıyı ittim. Ortalıkta kimse görünmüyordu.

Birinin üzerinde "bozuk" yazılı bir karton olan dört pisuvarın karşısındaki üç kabinin de kapısı aralıktı. Teker teker kafamı uzattım içerilerine. Burnuma

gelen kokulardan başka bir şey elde edemedim. Gelmişken, deyip pisuvarın lavabolara en yalan olanının önünde vaziyet aldım.

Elimi yıkarken Mr. T girdi içeriye.

Klozetlerin içindeki suda yüzüyor olmam gerekirken, dışarıda geziyormuşum gibi baktı bana Sonra benim yaptığımı yaptı. Yüzünü buruşturarak çekti kafasını son kabinin kapısından. Yüzünü buruşturması kokudan değildi ama

Ellerimi kurulamak için etrafıma baktım. Kâğıt havluların olması gereken kutu boştu. Saçlarımı sıvazladım ıslak ellerimle. Mr. T benden önce çıkmak için hareketlendi. Ona yol verdim.

Mr. T tabancalı kapıdan çıkar çıkmaz, hiç tereddüt etmeden jartiyerli kapıya girdi.

Acaba, dedim içimden.

Koridorun sonundaki sallanan yarım kapıya doğru bir iki adım attım.

Bir gürültü geldi jartiyerli kapının arkasından. Bir tokat sesi. Ardından bir çığlık.

Salak, dedim içimden.

Salak.

Geri dönmeyi aklımdan geçirdim bir an. Vazgeçtim sonra. Fiyatın biraz yükselmesini beklemeye karar verdim. Bir iki tokattan bir şey çıkmazdı.

Bilardo salonuna girdim. Yılan aynı noktadaydı. Elinde uzun bir bardakta, renkli bir içki vardı. Kız barın arkasında, Yılan'la arasına üç metre koymuş, bir şeyler yıkıyordu. Masama doğru yürüdüm. Yerime oturdum. Bıraktığım sigaranın külü uzamıştı, söndürdüm. Dışarıya bakmaya başladım.

Çok beklemedik.

Mr. T ile Sinan Bozacıoğlu tuvalete açılan koridorun sallanan kapısından çıktılar.

Sanki Sinan Bozacıoğlu kapılardan daha çok sallanıyordu. Boştaki elini ağzına götürmüştü. Mr. T sıkı sıkı tutuyordu oğlanın öteki kolundan. Düşmesin diye değil ama Öteki elinde bir tabanca vardı, iğrenmiş gibi namlusundan taşıyordu.

İkili Yılan'ın önüne kadar geldi. Mr. T bir şeyler söyledi Yılan'a, duyamadım.

Sinan Bozacıoğlu'nu adamın önüne doğru itti. Oğlan bana baktı düştü düşecek iki adım atarken. Gözlerinde korku vardı. Fiyat arttı dedim içimden. Bakalım ne kadar artmıştı.

Yılan Mr. T'ye bir şeyler söyledi. Mr. T tabancayı barın üstüne bıraktı, sonra bana doğru yürüdü. Gözlerini hiç üzerimden ayırmadan önüme geldi. Sinan Bozacıoğlu bırakıldığı yerde kalmıştı. Yere bakıyordu.

"Patron siktir olsun gitsin, diyor" dedi Mr. T. "Hesabı ödemesen de olurmuş."

Bir deneyeyim, dedim içimden.

"Patronuna söyle, üçlü bir parti çevirebiliriz isterse" dedim.

"Ha!" dedi.

"Sen git söyle..." dedim. "Üçlü daha heyecanlı olur diyor, de."

Kafasını iki yana doğru salladı. Bu konuda bir karar almaya çalıştığı yüzünden anlaşılıyordu. sonra geri döndü. Bara doğru yürüdü. Adımları gelirken attıklarından daha az kendinden emindi.

Ne konuştuklarıyla ilgilenmiyormuş gibi dışarıya baktım.

Yılan kafasını iki yana salladı, barın üstündeki tabancayı cebine koydu. Elinde uzun bardağı masama doğru yürümeye başladı. Mr. T Sinan Bozacıoğlu'nun yarım adım ötesindeydi. Benimle ilgilenmeyi Patronuna bıraktığına memnun olmuş gibi görünüyordu.

"Buyur" dedim Yılan masamın tepesine dikilince "Otur da laflayalım."

Oturmadı.

"Sen de kim oluyorsun?" dedi. "Üçlü müçlü?"

Yakından bakınca yılandan çok bir karıncayiyene benziyordu suratı.

"Kötü bir bilardo oyuncusu, iyi bir ikiyüzlü alçağım" dedim.

"İkiyüzlü alçakları severim" dedi yüzünde kıl oynamadan.

"Otur o zaman" dedim.

Oturdu. Bardakileri rahatlıkla görebilmek için sandalyesini masaya yan duracak biçimde yerleştirdi. Bakmadı o tarafa ama;

"Ne istiyorsun ?" dedi. Bakışlarıyla tartmaya çalışıyordu beni.

"Demin iki polis vardı burada" dedim. "Seninkine baktılar. Geri gelebilirler." Yalan söylemediğim için bir yerlerimin kızarmasından korkmama gerek yoktu. Elime koluma da hâkimdim.

"Polis mi?" dedi Yılan. Karıncayiyen. Adı neyse.

"Polis valla" dedim. "Herif çok popüler. Polis arıyor. Ben arıyorum. Sen arıyorsun. Sen buldun önce. Ben yanlış kenefe bakmışım."

"Sen niye arıyorsun ?" dedi.

"Belki aynı nedenle arıyoruzdur" dedim. "Güçlerimizi birleştirelim."

"Öt!" dedi.

Lafı gevelemekten başka çarem yoktu. Öyle yaptım. Gevşek bir ipin üstünde cambazlık yaptığımın farkındaydım.

"Senin arama nedenin ile benimki aynıysa, bundan ikimiz de kazançlı çıkabiliriz" dedim.

"Ee, öt o zaman" dedi. "Kafamı bozmaya başladın."

Elimdekinin değerinin ne kadar düşük olduğunu biüyordum. Bu kadar erken açamazdım elimi.

"Oğlanı çağır gelsin" dedim. "Adam gibi konuşalım üçümüz şurada"

Yılan önce bana, sonra barın önünde süklüm püklüm duran Sinan Bozacıoğlu'na baktı. Yüzünde acayip bir gülümseme belirdi. Hiçbir şey söylemeden bardağını ağzına götürüp kafasına dikti. Yüzünü buruşturdu. Bardağı masaya sertçe vurduktan sonra ayağa kalktı.

Tüh, dedim içimden. Ya yutturamadık, ya kendi başına karar alamayacağı kadar ciddi bir iş bu.

Bara doğru yürürken arkasından baktım. Yolun yarısında başıyla beni gösterdi Mr. T'ye. Mr. T bana doğru hareketlendi. Yüzünde küçümseyici bir ifade vardı. Yılan bara ulaştığında bir tane daha anlamında elini vurdu barın üstüne. Besbelli keyfini çıkarmaya niyetliydi olacakların.

Bismillah, dedim içimden. Mr. T yaylanarak geldi. İki adım ötemde durdu. Kolsuz anorağından fırlayan kollarını gururla sergiledi. Oturduğum yerden küçük bir dağ gibi gözüküyordu. Bu düşündüğümden de kof dedim içimden.

"Hadi" dedi. "Gidiyorsun."

Bir yerden başlamalıydı elbette. Ona yardım etmeye karar verdim.

"Niye?" dedim. "Birazdan arkadaşlar gelecek, bilardo oynayacağız."

Mr. T ne yapacağına karar veremedi önce. Ama başladığı işi yarım bırakamayacağını da biliyordu.

"Uzatma" dedi. "Kötü olur uzatırsan. İşimiz gücümüz var. Başka yerde oynayın." İyice yaklaştı yanıma Eliyle omzumu dürtükledi. Cüssesinin etkisinden emindi, istediği tepkiyi vermedim. Otururken karşılık vermek işime gelmiyordu.

Kavga edenleri seyretmekten hoşlanmayan bir burçta doğmuş olan uykulu kız dayanamamıştı anlaşılan artık. Koşar adımlarla yanımızdan geçip, kovboy kapılarının arasından dışarı süzüldüğünü gördüm. Yılan'a ikinci içkisini verdi mi acaba diye düşündüm.

Mr. T tepkisizliğimi yanlış yorumladı. Bir kere daha dürtükledi.

"Hadi moruk" dedi. "Belanı başka yerde ara."

Ağır ağır ayağa kalktım. Hiçbir şey yapmayacak, başını belaya sokmak istemeyen birisi kadar ağır ağır. Ne yapacağımı anlamak için dikkatle beni izleyeceğini biliyordum. Öyle yaptı.

"Hadi" dedi. "Çabuk. Oyalanma!"

Sözlerine biraz ağırlık katmak için omzumu üçüncü defa dürtükledi. Hatası da bu oldu.

Elinin dışı omzuma değer değmez sağ elimi şimşek gibi elinin üstüne getirip keskin kenarından sıkıca yakaladım. Sağa doğru çevirip büktüm. Gözlerin de ne yapıyor bu herif sorusu belirdi. Ardından direnmeye niyetlendi. Geç kalmıştı. Hiçbir uke'me uygulamadığını kadar sertçe büktüm.

Sağ ayağımla geriye doğru bir adım atarak boştaki elinden uzaklaştım.

Başım belada ifadesini gördüm gözlerinde. Erkendi ama Daha yapacaklarım vardı. Sol kolumu, sağ elimle tuttuğum elinin üzerinden aşırıp,

dirseğinin üzerine yerleştirdim. Ekleminin çaresiz olduğu noktayı bulup acımasızca bastırdım aşağıya

"Ay! Ay! Ay!" diye bağırdı. Direnirse dirseğinin tuhaf bir biçimde kırılacağını sezdi. Dizlerinin üstüne çöktü. Boştaki eliyle yerden güç almaya çalıştı. Kafasını kaldırmış, yüzüme bakıyordu.

Göz ucuyla Yılan'ın bize doğru hareketlendiğini gördüm. Elinde bir şey parlıyordu. Madem öyle, bundan sonrası kitapta yok, dedim içimden.

Geriye çektiğim sağ bacağımı, kazandığı mesafeden de yararlanarak öne doğru getirdim hızla Dizimi Mr. T'nin çenesinin tam altına gömdüm.

Beklediğimden fazla oldu darbenin etkisi. Sevimsiz bir ses duydum çene kemiklerinden. Koca gövdesi geriye doğru devrildi. Aşağı doğru bastırdığım kolunu bırakmamıştım, kendi ağırlığı binince kolundan daha da sevimsiz bir ses çıktı.

Mr. T'yi yerde kıvranmaya bıraktım. Dikkatimi yeni gelen tehdide yönelttim. Elinde bir sustalı vardı.

Neden cebindeki tabancayı kullanmaya niyetlenmediğini merak etmedim.

Dışardakı küçük tahta bıçaklara benzemiyordu elindeki. Ucu sivri, kenarı keskindi. Üstündeki olukların ne işe yaradığını iyi biliyordum.

O yüzden geriye bir adım atıp arkamdaki Red Kit sandalyesini aldım elime. Önüme tuttum.

Filmlerdeki acemi kötü adamlar gibi kolladı beni. Açığımı arıyordu. Açık vermezdim vermesine ama, sonra ne olacağını bilemiyordum. İçeri iki polis girene kadar beklemenin bir çare olmadığını düşündüm. Sonra gördüğüm şeyin yüzüme yansımamasına çalıştım.

Çare Yılan'ın arkasından geliyordu.

Sinan Bozacıoğlu, elindeki Absolut votka şişesini boynundan çekiç gibi tutmuş yaklaşıyordu. Ona hiç bakmadım. Gözlerimi Yılan'ın gözlerine diktim.

O kadar basit değildi ama işler.

Arkasından gelen tehlikeyi sezdi Yılan. Tombul şişe kafasına doğru hareketlendiğinde yana doğru sıçradı. Bıçaklı eliyle tam bir dönüş yaptı,

bıçağı Sinan Bozacıoğlu'nun böğrüne doğru salladı.

Gitti oğlan, dedim içimden.

Sol eliyle darbeyi engellemeye çalıştı Sinan Bozacıoğlu. Tam olarak engelleyemedi ama Sustalının ucunun deri paltoyu yanlamasına kesip içeriye girdiğini gördüm. Sinan Bozacıoğlu'nun yüzü acıyla buruştu. Ağzından ses çıkmadı ama Absolut yere düştü. Ama kırılmadı.

Yılan bıçağmı savurmak için bana arkasını dönmek zorunda kalmıştı. Fırsatı kaçıramazdım.

Red Kit sandalyesini olanca gücümle kafasına indirdim. Oturulan yerin kenarı ensesinin biraz üstüne geldi tam. iyi bir darbeydi. Sandalye sağlamdı, kırılmadı.

Sonra bir daha indirdim sandalyeyi kafasına Biraz yukarı bu sefer. Dizlerinin üstüne çöktü.

Sinan Bozacıoğlu iki eliyle böğrünü bastırıyordu. Yüzünde başına gelenlere inanamayan bir ifade vardı. Ölmez herhalde, dedim içimden. Önce Mr. T'ye, sonra Yılan'a baktım.

Mr. T yüzükoyun yerde yatıyordu. Sağlam eliyle yüzünü tutuyordu. Öteki kolu doğal olmayan bir pozisyondaydı. Anlamadığım birtakım sesler çıkıyordu ağzından. Herhalde küfretmeye çalışıyor dedim içimden.

Yılan bu iki saniyede kendisini toparlamaya çalıştı. Elini yerde yatan sustalısına doğru uzattı.

Bir tekme savurdum. Tekmenin yarısı eline, yarısı sustalıya geldi. Sustalı kayarak uzaklaştı. Yanına çöktüm. Sağ dizimi böğrüne dayadım. Sol bileğini sol elimle, dirseğinin hemen üstünü sağ elimle tuttum. Kolunu gövdesinden uzaklaştırıp yere bastırdım gergin kollarımla tkkyo'ydu bu kilit. Bir yerini acıtmazdı ama kıpırdayamazdı da.

Zaten Yılan direnmedi.

"Adam gibi konuşacaktık" dedim. "Neyse, başka sefere."

Sağ elimle saçlarını kavradım. Yukarıya doğru çektim kafasını. Yüzü acıyla buruştu. Ağzından ses çıkmadı ama Dudağının kenarından salyaları akıyordu.

"Şimdi seni bırakacağım" dedim. "Kıpırdarsan külahları değişiriz. Tamam mı ?" Almak istediğim cevabı yüzünü yere çarparak belirttim. Burnunun üstüne geldi. Sonra yeniden kaldırdım.

"Tamam mı?"

Tutuşumun izin verdiği kadarıyla kafasını salladı evet anlamına.

Sinan Bozacıoğlu'na baktım. Yüzünün rengi atmıştı ama ayaktaydı. Eliyle hâlâ böğrünü tutuyordu. Başımla kapıya doğru ilerlemesini işaret ettim. Yürümeye başladı. Güçsüzdü adımları ama.

"Adam yaralamak kaç yıldan başlar bilmiyorum" dedim. "Kıza miza gelip efelendiğini duyarsam öğrenirim ama. Sen de öğrenirsin. Tamam mı koçum?"

Yine salladı başını.

Sinan Bozacıoğlu kapıya ulaşmış, bana bakıyordu.

Yılan'ı bıraktım. Hiç kıpırdamadı. Tam olarak anlaştığımız konusunda kuşkuluydum. Elimle kafasına bastırıp cebindeki tabancayı aldım. Paltomun cebine koydum. Arkama doğru bakarak kapıya doğru yürüdüm. Yerde kan izleri vardı. İkisi de yerinden kıpırdamıyordu.

Birlikte dışarı çıkarken sordum.

"Araban burada mı ?"

Başıyla onayladı.

"Yan sokakta" dedi sonra

Sesini beğenmedim. Çok kan kaybettiğini sanmıyordum, belki de şoka girmişti. Sağlam tarafındaki kolunu omzuma atıp alttan destek verdim. Birbirine uyumsuz adımlarla yürümeye başladık. Allah'tan gelen giden yoktu. Bir başla barın önünden geçtik. sonra bir diğerinin. Sokakta sola kıvrıldık.

En aşağı 15 yaşında bir BMW 2002Tİİ duruyordu sokağın başında. Yakışıklı otomobildi. Ona doğru ilerledik. Sinan Bozacıoğlu cebinden anahtarını çıkardı. Elinden aldım. Yolcu tarafındaki kapıyı açtım. Koltuğu öne itip, Sinan Bozacıoğlu'nu arka koltuğa doğru yerleştirdim. İyice güçsüzleşmiş gibiydi. Ayaklarını zorla çekti içeriye. Kendisini yatar duruma getirmeye çalıştı. Kapıyı kapayıp BMW'nin çevresinden dolaştım. Direksiyona oturdum. Kontak anahtarını yerine soktum. Arkama döndüm.

Uzanıp deri paltoyu açtım. Tahmin ettiğimden çok kan vardı. Oğlan kendine bakınca daha da sarardı.

"Ne bok yiyeceğiz abi?" dedi titrek bir sesle. "Fenayım ben." Hızla düşündüm. Herhangi bir hastaneye gidemezdik. Kadir Güler kararını polislere bildirmiş olmasa bile gidemezdik. Kabak soyarken bıçağın üstüne düşmemişti Sinan Bozacıoğlu. Daha da hızla düşündüm.

"Sana bakacak biri var mı ?" dedim. "Tanıdık doktor falan?"

"Ayağını öpeyim abi" dedi. "Bırakma beni."

Bir kere daha düşündüm. Vermem gereken kararı verdim.

"Cep telefonunu ver" dedim.

Gözlerinde bir umut ışığı parladı. Gövdesini zorla kımıldatarak deri paltosunun iç cebine götürdü elini. Hareket edince can daha çok yanmış gibi yüzünü buruşturdu. Çok gelişmemiş model bir Ericsson çıkarıp uzattı bana. Kapalıydı telefon.

Açma düğmesine bastın.

"Şifreni söyle çabuk" cediım.

"On dokuz sıfır yedi" dedi.

Telefonu konuşulur hale getirdim.

Sonra Yıldız Turanlı'nın cep telefonu numarasını tuşlamaya başladım.*

(* *Bkz. Remzi Ünal'ın Bin Lotluk Ceset adlı macerası.*)

Bölüm 10

Bir yandan da dua ediyordum GSM operatörünün bant kaydı kızı cevap vermesin diye. Telefon çaldı öbür tarafta Bir daha çaldı. Yapacak bir şey yoktu, bekledim. Sinan Bozacıoğlu ağzımdan çıkacak sözcüklere sarılmaya hazır, umutsuz bakışlarla yatıyordu. BMW'nin arka koltuğunun kendi kanıyla lekelenmesini çok umursadığını sanmıyordum.

Çantasının falan içinde bir yerlerde, duymuyor, dedim içimden. Birden açıldı telefon. "Efendim?"

Yıldız Turanlı'nın sesini tanımakta güçlük çektim önce. Önüme döndüm konuşmak için. Remzi Ünal, ben" dedim bir zamanlar kullandığımı hatırlamaya çalıştığım bir ses tonuyla Aaaayy!" diye bağırdı Yıldız Turanlı.

"Nasılsın?" dedim.

"İyiyim, ben iyiyim iyi olmasına da.." dedi daha sonra söyleyeceklerini toparlamak istiyormuş gibi.

"Biliyorum" dedim. "Kabahatliyim. 'Şiddetle fazla karşılaşmanın verdiği sevgisizlik...'" diye alıntıladım hakkımda bir zamanlar öfkeyle ifade ettiği teşhisini.

Yıldız Turanlı güldü telefonda.

"Geçmişteki acı bir travmayı bastırmak için çevrenize ördüğünüz duvar yerinde maşallah Renizi Ünal Bey" dedi teşhisinin bir başka yönünü vurgulayarak.

Orada kestim klinik psikolog geyiklerini.

"Bana küs değilsin umarım" dedim. "Çünkü sana ihtiyacım var."

"Hayırdır?" dedi. "Rüyalarında görmek istemediğin şeyler mi görüyorsun?" Rüyalarımda ne gördüğümü tartışmaya hazır değildim.

"Gerçekten ihtiyacım var yardımına" dedim.

Sesi ciddileşti. Akıllı kızdı canım.

"Söyle" dedi.

"Gerçekten ihtiyacım var yardımına" diye yineledim. "Daha doğrusu bir başkasınm. Üstelik ruhu değil karnı yaralı."

"Karnı mı yaralı ?"

"Evet" dedim. "Fazla ciddi bir şey olduğunu sanmıyorum. İşin boku, şimdi anlatması uzun sürecek nedenlerden dolayı bir hastaneye falan gidemiyoruz elimizi kolumuzu sallayarak."

Yıldız Turanlı durakladı.

"Senin hiç düzgün işin olmaz mı Remzi Ünal?" dedi

Yardım edeceğini hissettim o an. "Düzgün işin tadı çıkmıyor" dedim. "Bir şeyler yapabilir misin? Bir arkadaşın falan..."

"Dur bakayım" dedi. "Bir düşüneyim." Geri dönüp kurbanlık koyun bakışlarıyla bekleyen Sinan Bozacıoğlu'na bir göz kırptım. Yüzü aydınlandı oğlanın. Yeniden önüme döndüm. Gülendam olabilir" dedi sanki kendi kendine konuşuyor gibi.

"Gülendam kim?" dedim.

"Bir arkadaşım" dedi Yıldız Turanlı. "Daha doğrusu bir arkadaşımın arkadaşı.

Yeni bitirdi. Mecburî hizmeti için tayin bekliyor evde. İnsan dikmeye meraklıdır."

"Şahane" dedim.

"Dur bakayım bir arayayım" dedi Yıldız Turanlı. "Sen neredesin şimdi ?"

"Kadıköy'de" dedim.

"Sen yola çık bir" dedi. "Ben de kızı arayayım. Okey derse bu telefonu arayayım mı ?"

"Evet" dedim.

"Hey Remzi Ünal!" dedi Yıldız Turanlı. "Sonunda kendine bir cep telefonu aldın ha" "Hayır" dedim. "Bu karnı ağrıyan arkadaşımın."

"İyi" dedi. "Hakkındaki iletişimsizlik teorilerimi gözden geçirmek zorunda kalacağım diye üzülmüştüm."

"İnsan kolay değişmiyor" dedim.

Yıldız Turanlı güldü.

"Hele sen" dedi.

"Haber bekliyorum" dedim. Sesime özel bir ton vermeye gayret ettim. "Teşekkür ederim."

"Dur bakalım" dedi. "İşi halledelim de. Üstelik kuru bir teşekkürle kurtulamayacağını biliyorsun herhalde."

"Bakarız" dedim. "Yola çıkıyorum ben."

Telefonu kapadım, yolcu koltuğunun üstüne bıraktım.

"Annen Kadir günü doğurmuş seni" dedim arkama dönüp. Sinan Bozacıoğlu'nun gözlerinde bir ışık yandı, söndü.

Önüme döndüm. BMW 2002TII'yi çalıştırdım. Tatlı bir hırlayışla cevap verdi bana motor. Bir Anadol kamyonet ile lacivert bir Renault Megane arasında sıkıştığı park yerinden çıkarmaya uğraştım.

Çıktığımızda Megane'ın ön tamponunda küçük bir çizik vardı.

Direksiyona iki elimle sarılınca daha hızlı ilerlemeye başladı BMW Kadıköy'ün kalabalık trafiğinde. Yine de dikkatli sürüyordum. Gören arka koltukta yaralı biri var demezdi.

Solumuzda deniz vardı. Peş peşe sıralanmış minibüslerden görülmüyordu ama kokusunu duyabiliyordum. Kalabalıkta ite kaka ilerliyorduk. Otomobiller, halk otobüsleri, kamyonetler, taksiler her an birbirine omuz vuracak gibiydi. BMW'ye hızla alıştım o dur kalkta Arka taraftan ses gelmiyordu.

Üst geçidin altındaki trafik ışıklarına yaklaşırken bir an tereddüt geçirdim sarı ile kırmızı dengesinde, son anda geçmemeye karar verip frene bastım. Biraz sertçe bastım anlaşılan. Arka taraftan bir "Ahh!" sesi duydum. Dönüp bakmadım.

"Biraz hızlı gidemez miyiz Remzi Abi ?" dedi Sinan Bozacıoğlu yeşilin yanmasını beklerken, Cevap vermedim. Karşımda dikilen kocaman binaya

bakıyordum şaşkınlıkla. Otoparkına, önünde açılmış yeni yollara, gelene gidene, yerinde durmayan İstanbul'a...

"Bu ne lan ?" dedim biraz kendime, biraz Sinan Bozacıoğlu'na

"Ne ne abi ?" dedi oğlan arkadan, "Bu kocaman bina yoktu burada!" dedim, Arkamdan sabırsız kornalar ötmeye başladı. Bana olduğunu anlamadım önce, hâlâ karşımda apansız beliriveren kunt yapıya bakıyordum. Arkamdakiler daha da kızdı. BMW'yi ağır ağır hareket ettirdim. Ne tarafa gideceğimden emin değildim. Kornalar azılınca sola doğru ilerledim.

"Yeni alışveriş merkezi" dedi Sinan Bozacıoğlu arkamdan. "Nautilius. Çoktandır gelmiyor musun buralara?"

"Gelmiyormuşum demek ki" dedim.

Yeni açıldığı anlaşılan çift yönlü yolda ilerlemeye başladım. Çevre yoluna ulaşmak için her zaman kullandığım cadde tarihe karışmıştı, çaresiz ileriye doğru sürdüm BMW'yi.

"Düz gidecektin Remzi Abi" dedi Sinan Bozacıoğlu. "Binanın arkasından..."

"Kaçırdık" dedim. "Gelecek sefere."

Geri dönemeyeceğimi anlayınca biraz da çaresizlikten hızlandım. Minibüsleri kollayarak ilerledim Biraz ilerde sağımda yükselen duvarların arkasındaki mezarları görünce nerede olduğumuzu anladım. Elimi cebime attım, bir sigara çıkardım.

"İster misin ?" dedim arkaya "Ne?"

"Sigara?" dedim.

"Yok be abi" dedi Sinan Bozacıoğlu. "Canımla uğraşıyorum ben burada."

Aklıma gelen şeyle kendi kendime gülümsedim. BMVV'nin çakmağını ittim yuvasına. Artık iyice alıştığım vitesi beni bile şaşırtan afili bir hareketle yükselttim. Yanı başımızdaki mezarlar alt alta, üst üsteydi. Bayram günleri İstiklal Caddesi'nden bile kalabalık gibi duruyordu.

Çakmak küçük bir sesle dışarı attı kendini. Sigaramı yaktım. Pencereyi indirdim. Sinan Bozacıoğlu'ndan ses gelmiyordu. Gelecekti. Tayinini bekleyen Gülendam evet desin gelecekti.

Karacaahmet'in giriş kapısında içeri girmek isteyen cenaze arabasına yol verdim. Arkasından gelen iki minibüs ile altı otomobile de. Ben beklerken kimse arkamdan korna çalmadı.

Bir kere daha gülümsedim aklıma gelenlere. Hızlandım iyice.

Capitol'e kadar sessizlik içinde geldik. Sigaramı atıp pencereyi kapadım. Sonra sağa yanaştım. Hızımı kesmedim ama Köprü yoluna ulanan çıkışın keskin dönüşünde lastiklerden ses geldi biraz. Aldırmadım.

Köprü trafiği iyice düşük yoğunluktaydı.

Orta şeride geçip hızımı sabitlemeye niyetlenelim. Daha üçüncü vitese geçmeden yolcu koltuğundakı telefon çaldı.

İyice yavaşlayıp uzandım telefona Açıp kulağıma götürdüm.

"Tamamdır" dedi Yıldız Turanlı. "Adresi alabilecek misin?"

"Söyle" dedim.

"Adı Gülendam" dedi. "Gülendam Şenalp. İyi kızdır. İkiletmedi. Evi Uçaksavar'da" Arkamdan gelen kamyonet selektör yaptı.

"Evet" dedim.

Bir sokak, bir apartman adı, bir daire numarası söyledi Yıldız Turanlı.

"Teşekkür ederim" dedim. "Hızlanıyorum şimdi."

"Rahatlayınca ara beni" dedi Yıldız Turanlı.

"Anlaştık" dedim. Telefonu koltuğa bıraktım yeniden.

Arkamdan gelenlere bakıp orta şeride çıktım. Oyuna başlamadan önce biraz rahatlatmalıydım Sinan Bozacıoğlu'nu.

Bir dakika kadar öyle gittik.

"Nasılsın?" dedim Sinan Bozacıoğlu'na sonra, arkamı dönmeden.

"İyiyim abi" diye cevap verdi. Sesi deminkinden daha iyiydi gerçekten. Başlayalım o zaman dedim içimden. Madem iyisin...

"Kimdi o pislik?" dedim.

Cevap gelmedi.

"Sinan!" dedim sesimde bir listelemeyle.

Cevap gelmedi.

Ayağımı gaz pedalından bir kıl kaldırdım. BMW bile şaşırdı niye yavaşladık diye. "Sinan!" dedim yeniden. "Neden peşindeydi o pislikler?"

"Remzi Abi, ahhh!" dedi Sinan Bozacıoğlu arkadan. "Remzi Abi, sırası mı bunları konuşmanın şimdi."

"Sırası" dedim. "Tam sırası. Önümüz açık, peşimizden gelen yok, manzara güzel. Ağır ağır gidiyoruz. Tam sırası."

"Ben burada canımla uğraşıyorum, sen neler diyorsun" dedi Sinan Bozacıoğlu.

"Bir şeyin yok lan" dedim.

"Ahh!" sesi geldi arkadan cevap olarak.

Ayağımı gazdan bir kıl daha çektim.

Arkadan ses gelmedi.

Niyetime biraz daha nesnellik katmak için vites küçülttüm sonra. Motor itiraz edecek gibi oldu, oralı olmadım. Otomobilin ağırlık merkezinin hafifçe öne kaymasını hissettik hep beraber.

"Ne oluyor Remzi Abi ?" dedi Sinan Bozacıoğlu arkadan.

"Kimdi o pislikler?" dedim.

Beni ikna edeceğini sandı garibim.

"Şu yaramın çaresine bir bakalım, konuşuruz sonra uzun uzun" dedi. "Gerekirse..." diye ekledi.

Biraz daha çektim ayağımı gazdan.

"Hemen cevap vermezsen bu yolculuk epeyi uzun sürecek" dedim biraz daha yüksek sesle. Ayağımı gazdan bir kıl daha çektim. Ehliyeti iki gün önce almış birinin ilk Boğaz Köprüsü gezisi hızına indik. Arkamdaki oto kurtarıcı kamyon selektör fırsatını kaçırmadı bu sefer. Hiç itiraz etmedim. Sağa sinyal verip üçüncü şeride geçtim.

"Niye yavaşladık ?" dedi Sinan Bozacıoğlu arkadan. Sesine bir ürküntü gelmiş gibiydi. Yine de tam olarak anladığını sanmıyordum.

"Son kez soruyorum" dedim. "Kimdi o adamlar ve senden ne istiyorlardı ?"

"Yapma Remzi Abi" dedi Sinan Bozacıoğlu.

"Sen bilirsin" dedim.

Daha da yavaşladım.

"Remzi Abi, yapma, kanamam var" dedi Sinan Bozacıoğlu.

İyice yavaşladım. Yeniden sağa sinyal verdim. Emniyet şeridini olur olmaz kullanmasınlar diye konulmuş plastik bariyerlerin birini geçip, durdurdum BMW'yi. Kontağı kapamadım ama flaşörleri de yakmadım.

"Bak Sinan" dedim arkaya doğru dönüp konuşarak. "Sen ötmeye karar verene kadar geçen arabaları seyredeceğim sigaramı tellendirip. Haberin olsun. Sonra bakarsın bir ekip arabası da gelip bakar ne oluyor diye..."

"Yapma abi be!" dedi yeniden. Sesinde bir hıçkırık kıvılcımı çaktı sanki. Kale düşüyordu. Kendi kendime güldüm.

Önüme döndüm. Sigara yakmadım ama "Dinliyorum" dedim. "Kimdi o adamlar?"

Hemen cevap gelmedi arkamdan. Bekledim biraz. Gelecekti.

Solumuzdan gümbürtülerle kocaman bir kamyon geçti. Ellerim direksiyonda başımı çevirdim. Arkasında "Batsın bu dünya" yazıyordu. BMW'nin radyosuna gitti gözüm, düğmelere dokunmak için elimi kıpırdatmadım ama Dinleyecek daha önemli şeyler vardı. Gelecekti.

"Kafama sıçayım" dedi Sinan Bozacıoğlu sonra arkamdan.

İyi bir başlangıçtı.

Ses çıkarmadım.

"Kafama sıçayım" dedi yeniden. "Ahh!" diye bir inleme arkasından.

Yumuşamadım.

"Dinliyorum" dedim kaskatı bir sesle.

Motoru durdurdum. BMW'in ön tarafından gelen kedi mırıldanması kesildi. Yanımızdan geçen araçların sesi çoğaldı sanki.

Arkaya döndüm.

"Bak Sinan" dedim, "kurtuluş yok bu işten. Konuşacaksın. İyisi mi başla." "Nereden başlayacağımı bilsem başlayacağım dedi döşemenin derinlerinde bir yere bakarak.

"Doğru bir cümle söyle" dedim. "Doğru bir tek cümle. Gerisi gelir."

Kafasını kaldırıp yüzüme baktı yattığı yerden gerçeğe çok yalan bir çaresizlik okudum yüzünde.

"Kadir Abi birisini öldürmüş bir yıl önce" dedi. Yüzümde tepki aradı.

Kadir Güler'den böyle bir şey beklemezmiş gibi yaptım. Konuşmadım ama Bekledim. "İş ondan sonra çığırından çıktı" dedi. "İyi gidiyorsun" dedim. "Aklıma sıçayım" dedi Sinan Bozacıoğlu. Yardım edeyim biraz diye düşündüm. "

"Bu bilgiyi paraya çevirmek iyi olur diye aklına geldi" dedim.

"Yok abi" dedi Sinan Bozacıoğlu. "Benim aklıma gelmedi inan."

Susarak sordum kimin aklına geldi diye. Oralı olmadı Sinan Bozacıoğlu. Yattığı yerden biraz doğruldu. Eli yarasındaydı. Pencereden sağa sola baktı. "Ufaktan gitmeye devam etsek Remzi Abi ?" dedi. "Bakarsın hakikaten gelir ekip mekip." Geriye döndüm. Dikiz aynasından göreceğinden çekinmesem gülecektim kendi kendime. Kontağı çevirdim. BMW kendine geldi. Sola sinyal çakıp çıktım yola "Bir de sigara lütfen."

Cebimden çıkardığım sigara paketini omzumun üstünden uzattım. Bir süre ses gelmedi arkadan. Köprünün ayakları görülmeye başladı. ikinci şeritten gidiyorduk.

"Eeee ?" dedim kafamı çevirmeden. "Bu Kadir Abi beni aradı evvelsi gün" diye başladı Sinan Bozacıoğlu. "Geçen ay Hi-Mem'in ödemelerini aksatmıştım bayağı. Sadece onların değil, herke sin. İyice kelekti işler bir ara. Keyfîmden değil..."

Arkayı dinlerken BMW kendiliğinden girdi köprüye.

"... Önce o muhasebecileri falan aradı. Oralı olmadım. İdare ettim. Ödeyeceğim, mödeyeceğim... Baktım evvelsi gün, çat, bu Kadir Güler telefonda"

"Daha önceden tanır mıydm ?"

"Yalandan. Dükkânı ilk açtığımda görmüştüm iki kere falan. Mafya bozuntusu bir herif diye hatırlıyorum. Hani politikacı ya, laf kalabalığıyla onu da idare ederim sandım. Herif ikinci dakkada ciddileşti."

Köprünün sağından görünen manzarayı çok daha yukarılardan defalarca seyretmiştim. Soluğumu kesti yine de. Çok hafifçe yavaşladım. BMW bile anlamadı yavaşladığımızı.

Sinan Bozacıoğlu devam etti. Sesi titremiyordu. Sanki anlatayım da bitsin gitsin der gibiydi.

"... Ağzı da laf yapıyor. Herif bana ayar vermek için konuşuyor olmasa otur saatlerce muhabbet et. Baktım vurdu kırdı hikâyeleri anlatmaya başladı ufaktan. Deli Yürek dizisi gibi mübarek. Elinden bir uçanla bir kaçan kurtuluyor. Derken laf geldi adam harcamaya dayandı... "

Köprünün ayaklarını geride bırakmıştık. Sinan Bozacıoğlu yaralı olduğunu bile unutmuştu bence, anlatıyordu.

"Bir an herifin bunları beni korkutmak için anlattığını filan unutmuşum, telefonun içine düşmüş dinliyorum. Sonra ayıktım. Keseden parayı ödemezsen senin de başına gelecek farklı olmaz demeye getiriyor. "

"Kimi harcamış ?" dedim.

"Partiden bir delege anladığım kadarıyla, İstanbul Kongresi'nde Kadir Abi'nin adayına bilmem şu kadar delegenin oyunu garanti etmiş. Bedava değil tabiî, kaldırım maldırım bir iş karşılığında. Kongrede sözünü tutmamış herif. Sen misin tutmayan ?"

"Evet?" dedim.

"Herifi temize havale etmiş!"

"Nasıl yapmış bunu?"

Sinan Bozacıoğlu bir an durakladı arkamda Geri dönüp bakmadım. Sigarasından kocaman bir nefes çekmişti belki.

"Bunları neden soruyorsun Remzi Abi ?" dedi sonra.

"Kıçımızı kurtarmak için" dedim. "Öncelik seninkin de ama"

"Kadir Abi deminki hıyarlara benzemez, hani söylemesi benden" dedi. Hafifçe kıkırdadı. "Herifleri de iyi yamulttun orası başka"

"O heriflere de geleceğiz" dedim. "Kadir Abin o partiliyi nasıl havale etmiş temize ?"

Beşiktaş çıkışını geride bırakmıştık. Biraz hızlandım. Buzdolabı taşıyan bir kamyonet ile belediye otobüsünün arasındaki boşluktan geçip sağa yanaştım.

Sinan Bozacıoğlu bir kere daha kıkırdadı konuşmaya başlamadan önce.

"Bir araba geçmiş üstünden" dedi. "Gece karanlıkta. Gören duyan olmamış."

Levent çıkışına giden şeride girmiştim iyice.

"Devam et" dedim.

"Yani ödemeni yapmazsan benzeri senin de başı na gelir demeye getirdi lafı. Korktum açıkçası. Vallahi korktum."

"Sonra" dedim.

"Sonra.." dedi Sinan Bozacıoğlu. "Sonra paralarını ödedim."

"Kime?"

"Hi-Mem'e. Bankadaki hesaplarına yani. Her zamanki ödemeler gibi."

"Borcun kalmadı yani ?"

"Remzi Abi" dedi Sinan Bozacıoğlu. "Esnaflıkta borcun kalır devamlı. Açık hesap. Azalır çoğalır. Ama ödemeleri çok uzun boylu aksatmadım hiç. Buldum buluşturdum. Bu sonuncusu epeyi gecikmişti, ayrı hikâye."

Levent çıkışına girmiştik. Hızımı iyice yavaşlattım. Büyükdere Caddesi'yle buluşma noktasında tıkanıktı yol.

"Sonra?" dedim.

"Sonra kafama sıçayım" dedi Sinan Bozacıoğlu.

"Yani?" dedim.

"Gevezelik ettim galiba"

Otomobiller, otobüsler, minibüsler, kamyonetler ite kaka yol bulmaya çalışıyorlardı kendilerine. Sinyaller yanıyordu, sinyaller yanmıyordu, kornalar çalıyordu. Benim kulağım arkadaydı.

"Kiminle?" dedim.

"Remzi Abi" dedi kendine acındırmaya çalışan bir sesle. "Yolumuz çok mu daha senin şu doktora ılık ılık iniyor aşağıya kanlar."

Demir tavında dövülürdü.

"Kiminle gevezelik ettin?" dedim arkaya doğru.

Önce inledi. "Dükkânda..." dedi sonra. "Selma falan..."

"Gevezelik olsun diye?"

"Canım, iş güç olmadığı zaman insan konuşur. İyi geyikti. Adam öldürmüş falan... "

"Sonra?"

"Sonra iş boka sardı."

"Devam" dedim.

"O akşam geyik yapıyoruz dükkânda Ağababa yanaştı bir ara. 'Bu davadan para kazanabiliriz' dedi."

Sanki bu haber beni şaşırtmış gibi yaptım.

"Ağababa mı ?" dedim. "Ne yapacakmışsınız para kazanmak için ?"

"Tanıdığı birileri varmış. Onlar da particiymiş. Aynı partiden. Bizimkinin marifetini kanıtlayacak bir şeyler bulabilirsek, iyi para verirlermiş. Bölüşürmüşüz..."

Levent çıkışına dar attık kendimizi. Metre metre ilerliyorduk. İlerideki trafik ışıkları sürekli kırmızıdaydı sanki.

"Kim olduklarını bilmiyorsun?" dedim.

"Bilmiyorum" dedi Sinan Bozacıoğlu. "Ben şaşırdım tabiî. Olmaz dedim Ağababa'ya Korkarım dedim. Bu heriflerin araşma girilmez dedim. Adamı yerler bitirirler valla dedim."

Işık yeşile döndü. Yeniden ilerlemeye başladık.

"Az kaldı" dedim. "Devam et!"

"Bu kadar" dedi Sinan Bozacıoğlu.

Bozacıoğlu ilkokul öğrencisi bakışlarıyla baktı yüzüme. Acıdım oğlana.

"Takma kafana" dedim. "Paltonla iyice ört önünü. Hallederiz."

Bir doktordan çok iç çamaşırı satan birilerine ihtiyacı var gibiydi Sinan Bozacıoğlu'nun ilk bakışta. Bir pantolon da uydururduk nasıl olsa Alışmıştık.

Bölüm 11

Gülendam Şenalp apartmanın zemin katında oturuyordu, çok debelenmedik kapısmı bulmak için. Komşularına da rezil olmadık. Dış kapıdaki zilde yalnızca G ve Ş harfleri vardı. Doktor moktor yazmıyordu herhangi bir yerde.

Uzun deri paltosuna sarınmış olan Sinan Bozacıoğlu duvara yaslanmıştı benim zili çalmamı beklerken. Yüzünde kendinden geçmiş bir ifade vardı. Eliyle yarasını bastırıyordu.

Zile basmadan önce içime çektiğim soluğu boşalttım.

Kapı daha altıya kadar sayamadan açıldı. Bekleniyorduk galiba.

"Girsenize" dedi kapıyı açan genç kadın. Hızla dönüp, girmemizi istediği odaya doğru önümüzden ilerledi, arkasından gördüm ilk gördüklerimi.

Blucin kumaşından askılı bir bahçıvan pantolon vardı üstünde. Yanlış tercihti bence, çok uzun olmayan boyunu, kocaman kalçalarını daha çok vurguluyordu. Siyah saçları uzundu, geniş omuzlarını aşıp beline kadar geliyordu. İki yana sallanarak acele acele yürüyüşünü izledik arkasından. Sonra onu takip ettik.

Diğer iki odaya doğrudan açılan kapıların olduğu kare, küçük bir salondaydık. Toplama eşyalarla oluşturulmuş bir öğrenci evinden biraz halliceydi salon. Birbirinden farklı iki koltuk kalın ciltli kitapların sıralandığı siyah bir kitaplığın iki yanında yüz yüze duruyordu. Sırtı pencereye dönük duran koltuğun oturma yeri daha çok kullanılmış gibi göçüktü. En az on yaşında bir televizyon, Kapalıçarşı'dan alınmışa benzer bir çeyiz sandığının üstündeydi. Çeyiz sandığının önünden Behramkale işine benzeyen bir örtü sarkıyordu aşağıya doğru. Dışarıya bakan iki pencerenin arasındaki yüksek taburenin üstünde yeterince gelişmemiş bir benjamin duruyordu. Salonun kesintisiz tek duvarının önü kol koyacak yerleri olmayan, kolayca yatağa dönüşebilen bir divan tarafından işgal edilmişti. Yerde sıradan bir kilim vardı.

Sinan Bozacıoğlu paltosunun kanatlarını sıkı sıkı önünde birleştirmiş ayakta bekliyordu.

Ev sahibimiz bana döndü.

"Remzi Ünal, galiba?" dedi.

Başımı salladım.

Gövdesine oranla küçük bir yüzü vardı. Hani bebek gibi dediklerinden. Sıkı bir rejime girse sinemada kariyer yapabilirdi. Yaşını hiç belli etmiyordu ve bir on yıl daha belli etmeyecekmiş gibi duruyordu, kalın bir gövdesi vardı, ama göbeği gözü rahatsız etmiyordu.

"Yıldızı çok etkilemişsiniz" dedi.

Yine başımı salladım. Sonra bir kafa hareketiyle ilgisini Sinan Bozacıoğlu'na çekmeye çalıştım. Gülendam Şenalp bakışlarımı izledi.

"Hayırdır ?" dedi bir doktora yakışmayan bir ses tonuyla.

"Arkadaş elma keserken bıçağın üstüne düştü" dedim son derece ciddi bir suratla Gülendam Şenalp gülmedi. Espri anlayışım hakkında uzun bir konuşma yaptıklarını düşündüm Yıldız Turanlı'yla. Bir eliyle Sinan Bozacıoğlu'nun omzuna dokunup öteki eliyle divanı gösterdi.

"Bir bakalım" dedi. "Şöyle uzansanıza.. İsterseniz paltoyu çıkaralım önce." Sinan Bozacıoğlu kararsız bir ifadeyle bana baktı. "Hadi" dedim. "Utanma Hanım doktor. Olan oldu." Sinan Bozacıoğlu duvara bakarak paltosunu çıkardı, divana çarşaf gibi yaydı. Pantolonunun önü ıslıktan koyulaşmıştı. Paltosunun üstüne uzandı sonra, eliyle gözlerini kapadı.

Gülendam Şenalp, oğlanın karın bölgesine doğru eğildi. Ben pencereye yürüdüm. "Ne zaman oldu bu ?" dediğini duydum kadının arkamdan.

"Bir saat önce" dedi Sinan Bozacıoğlu kısık bir sesle.

Ağaçların yapraksız dallarının gökyüzünü görme nize izin verdiği aralıktan bir uçağın arkasında bıraktığı izleri gördüm. Sesi duyulmuyordu. Gidiyordu ama ben görmesem de gidiyordu. İnişe geçecekti eninde sonunda inişe geçecekti.

"Bir dakika bekle" dediğini duydum Gülendam Şenalp'ın.

Geriye döndüm. Sinan Bozacıoğlu'nun karın bölgesindeki giysiler geriye

sıyrılmıştı. Beyaz teninin üstünde kırmızı lekeler vardı. Yüzünde korku dolu bir ifade gördüm oğlanın. Gözlerimin içine baktı, ama bir şey söylemedi.

Gülendam Şenalp elinde plastik küçük bir leğenle geri döndü. Leğenin içinde tıbbî malzemeler gördüm. Hareketlerinde gövdesinden beklemediğim bir çeviklik vardı. Sinan Bozacıoğlu'nun üzerine eğildi yeniden. Ben sırtımı onlara, yüzümü pencereye döndüm.

"Acıyacak biraz" dediğini duydum az sonra.

Sinan Bozacıoğlu'ndan ses çıkmadı.

Dalların arasından başka uçak geçmedi. Kuş da geçmedi. Göremediğim bir yerlerde bir otomobilin alarmı çalmaya başladı. Sahibi susturdu hemen.

"Allah!" diye bağırdı Sinan Bozacıoğlu.

Geriye dönmedim.

"Bitiyor" dedi Gülendam Şenalp.

Sinan Bozacıoğlu bir kez daha bağırdı.

Pencerenin altındaki kalorifer peteğinden yüzüme doğru sıcaklık yükseliyordu. Canım sigara istedi birden. Kendimi denetledim. Dışarıya bakmaya devam ettim. Bakılacak pek fazla şey yoktu.

Sinan Bozacıoğlu iki kere daha bağırdı. Sanki alışmış gibiydi yapılanlara, sesi giderek daha alçaktan çıkıyordu. Kendi kendime gülümsedim.

"Tamam" dedi Gülendam Şenalp sonra. Geriye döndüm. Doğrulmuştu. Elindeki leğen kanlı bezlerle dolmuştu. Sinan Bozacıoğlu'nun karnına beyaz sargı bezleri yapıştırılmıştı. Elini yüzünden çekmişti oğlan. Zorlasam gülümsüyor derdim. "Önemli bir şey yok" dedi Gülendam Şenalp bana bakarak. "Küçük. Çok girmemiş. Diktim."

"Teşekkür ederim" dedi Sinan Bozacıoğlu yattığı yerden.

Doktor ona cevap vermedi. Yüzünü buruşturdu.

"Şimdi geliyorum" dedi. Tıbbî malzemeleri aldığı odaya değil, yanındakine girdi şimdi daha yavaş adımlarla "Demiştim sana" dedim.

"Rezil oldum" dedi Sinan Bozacıoğlu. "Yara bir şey değil."

"Dert etme" dedim.

"Bir sigara içebilsem" dedi.

"Benim de canım istiyor" dedim.

"Ayıp olur herhalde burada içmek" dedi.

Başımı salladım. Gülendam Şenalp odanın kapısından çıktı. Elinde kahverengi bir eşofman altı, yüzünde az önce çok komik bir şey duymuş gibi bir gülümseme vardı.

"Kalkabilir misin ?" dedi Sinan Bozacıoğlu'na.

Sinan Bozacıoğlu dirseklerine dayanarak yarı doğruldu. Ona yardım etmeye teşebbüs etmedim.

Yüzünde soran bir ifade vardı.

"Şunları giyin isterseniz" dedi Gülendanı Şenalp "Banyo şurada" "Sen"den "Siz"e geçişindeki ustalığa hayran oldum. Elden ele geçen eşofman altının altında siyah bir şey daha vardı.

Sinan Bozacıoğlu ayağa kalktı. Sendeledi. İkimiz de yardıma niyetlenmedik. Sonra iki ayağmın üstünde dengesini bulmaya çalıştı. Yüzümüze bakmadan kendisine gösterilen kapıya doğru yürüdü. Gülendam Şenalp arkasından seslendi.

"Dolabın içinde poşetler var, sizinkileri koyarsınız."

Sinan Bozacıoğlu başını salladı. Kapımn arkasında kayboldu.

"Bizi kırmadığınız için teşekkür ederim" dedim.

"Yıldız'a teşekkür edin asıl siz" dedi.

Yüzünde çapkın bir gülümseme vardı. Evet, uzun bir konuşma olmuştu aralarındaki. "Ona da ederim" dedim.

Başıyla içeriyi işaret etti.

"Biraz dinlense iyi olur" dedi.

"Hallederiz" dedim.

"Daha çok, korkmuş" dedi. "Fazla kan kaybı yok. Şoka girse yaradan daha tehlikeli olurdu."

Bu konudaki katkımdan söz etmeye gerek duymadım.

"Daha genç" dedim.

"Ne zor bu yaşta.." dedi Gülendam Şenalp. "Polis duymasın diye şurada burada..." "Öğrenecek" dedim.

"Neyi?" dedi. "Hiç yaralanmamayı mı, tanıdıklarının arasına kuralları takmayan doktorları katmayı mı ?

"Kurallar bozmak içindir" dedim. "Teşekkür ederim gerçekten."

"Önemli değil Remzi Bey" dedi Gülendam Şenalp. "Yıldız'ın sevdiği biri için kaçmam böyle şeylerden. Bu arada sizin de kurallarla aranız pek iyi değilmiş anladığıma göre."

"Kuralları koyarken bana sormuyorlar" dedim.

"Şu kuralı unutmayın ama" dedi. "Alırsın, verirsin."

"Bu durumda size mi, Yıldız'a mı vereceğim?" dedim.

Ağzını cevap vermek için açtı Gülendam Şenalp. Sonradan düşündüğünde utanabileceği bir cevap verecek gibiydi, kapıdaki hareketi hissedince sustu. Sinan Bozacıoğlu yüzünde mahcup bir gülümseme, içeri girdi. Poşeti elinde sıkı sıkı tutuyordu. İkimiz de dönüp ona baktık. Kahverengi eşofman biraz bol gelmişti, biraz değil, epeyi bol, yaşlı bir buldok köpeğinin yanakları gibi yanlardan sarkıyordu kat kat. Salondaki küçük gerilimi sezmiş gibi ikimizm de yüzüne baktı sırayla Gülendam Şenalp kendini toparladı. "Nasılsın şimdi ?" dedi oğlana. "İyiyim" dedi Sinan Bozacıoğlu. Yeniden yatayım mı der gibi divana kaydırdı gözlerini.

Eğilip paltosunu toparladım divanın üstünden. "Biz hoplayalım artık" dedim. Paltosunu eline verdim. Sinan Bozacıoğlu'nun. "Sen arabaya git bekle. Geliyorum." Ardından BMW'nin anahtarını uzattım.

"Birkaç gün dinlenirse iyi olur" dedi Gülendam Şenalp. Daha çok bana Bir an düşündüm.

"Bir çare buluruz" dedim. "Sen git, ben geliyorum."

Sinan Bozacıoğlu ağır, denetimli hareketlerle paltosunu giydi. Sağını solunu çekiştirdi. Önünü kapamadı.

Elini uzattı Gülendam Şenalp'e.

"Teşekkür ederim" dedi. "Biraz acıttınız ama, hayatımı kurtardınız. Size

borcumu ödemek isterim." Yüzünde sevimli bir gülümseme vardı.

İkisinin de aşağı yukarı aynı yaşlarda olduğunu o zaman fark ettim. Aynı şeyi Gülendam Şenalp'in fark ettiğini sanmıyorum ama Yine de kendisine uzatılan eli sıktı. Bir doktor gibi.

"Borcunuz yok" dedi. "İki gün sonra pansumanı değiştirin mutlaka. Herhangi bir sağlık merkezinde yapabilirler."

"Anlaştık" dedi Sinan Bozacıoğlu. Bana döndü. "Arabadayım abi."

"Geliyorum" dedim.

Sinan Bozacıoğlu ağır adımlarla kapıdan çıktı. Kimse geçirmeye niyetlenmedi oğlanı.

"Uyarınızı dikkate alacağım" dedim Gülendam Şenalp'e.

"Sevinirim" dedi. "Yıldız'ı çok severim. Bana çok yardımı oldu."

"Bana da" dedim.

"Belki görüşürüz o zaman" dedi.

"Belki" dedim.

Merdiven yoktu ağır ağır inecek. O yüzden apartmanın girişindeki yazıları inceledim bir süre. Burada da vardı aidat ödemeyenler. Bizim apartmandan farklı olarak sıcak su belli saatlerde veriliyordu, özel istektebulunulmaması gerekiyordu. Kapıcının yetki ve sorumlulukları on dört madde halinde sıralanmıştı.

Sinan Bozacıoğlu egzozundan beyaz dumanlar çıkaran BMW'nin yolcu koltuğunda oturuyordu. Koltuğu iyice geriye doğru yatırmıştı. Elini paltosunun üstünden yarasının bulunduğu bölgeye bastırmış, gözleri kapalı dinleniyordu. Şoför kapısını açıp girdim. Kapının sesine gözlerim açtı. Otomobilin içi sıcaktı. "Çok beklettim mi ?" dedim otomobili geri vitese alırken.

Sınıfı geçtin lan, aferin dedim içimden. Tüymemişti. Demek ki bir ara oturup biraz daha konuşabilirdik.

"Karı donu da giydik ya sonunda Remzi Abi!" dedi Sinan Bozacıoğlu.

"Dert etme" dedim. "Kimseye söylemem."

"Şimdi ne olacak?" dedi. "Eve gidemem."

"Hallederiz" dedim arkama bakıp geri geri giderken. Poşeti nereye koyduğunu sormadım artık. Yola çıkınca BMW'yi birinci vitese takıp, ağır ağır ilerledim. Uçaksavar Sitesi'nin giriş kapısından geçtik. Düşünüyordum.

"Sana da epeyi yük oldum be Remzi Abi" dedi Sinan Bozacıoğlu.

Yeter bu kadar dedim sonra Dışarı çıktım.

"Alırsın... verirsin..." dedim. Bir şeyler düşünüyordum. Bana cevap vermedi.

Sola döndüm. Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'ne gidecekmiş gibi ilerledim yokuştan aşağıya. Kavşağa gelince sola, Tepecik Yolu'na kavuşan yokuşa vurdum. BMW'yi denemek istiyor gibi gaza biraz yüklendim yokuşta. Ceylan gibi tırmandı. Sola döndüm. Sağa döndüm. Sinyalini vermiş, Alkent'e girmek için bekleyen bir Jaguar'a yol verdim. Selektör yaparak beni selamladı direksiyondaki kadın.

Elimle selamını karşıladım. Sanatçılar Parkı'nın önünden aşağı indim. Düşünüyordum. Sinan Bozacıoğlu'ndan ses çıkmıyordu. Zeytinoğlu Caddesi'ne girdiğimizde kar yağmaya başladı.

Kararımı verdim. Hem biraz yalnız kalmalıydım, hem elimin altında olmalıydı.

Topal bakkalın önünde ikinci sıraya park ettim BMW'yi. Flaşörleri yakıp fırladım. Bakkalda başka müşteri yoktu. Buzdolabına, raflara bakıp hızlı hızlı saymaya başladım. Apartman yöneticimiz emekli asker rakıyı severdi. Biraz da meze niyetine bir şeyler aldım. Kuruyemiş falan. Elimde poşet dışarı fırladım. Sokakta kar dikkatli yürümeyi gerektirecek kadar birikmişti. Kocaman kocaman yağıyordu. Sise benzer bir koyu beyazlık kaplamıştı ortalığı. Hava aniden kararmış gibiydi. BMW'ye girdim. Poşeti yolcu koltuğundaki telefonun yanma bıraktım.

"Hayırdır Remzi Abi ?" dedi Sinan Bozacıoğlu.

"Misafirliğe gidiyoruz" dedim. "Ev sahibi kabul ederse tabiî."

Evin önündeki otopark maksatlı meydana kadar sessizlik içinde geldik. Park edecek bir boşluk aramadan önce apartmanın girişine giden yaya yolunu, meydandaki araçları, otoparkta yerinden kımıldamadan en uzun süre

kalma rekoruna yaklaşan otomobilimi uzaktan denetledim. Bir tuhaflık göremedim. Otomobilimin üstünü kaplamaya başlayan kar, günlerdir biriken şehir kirini gizlemişti. Başka bir sürü şehir kirini de gizleyecekti. Kar bitip güneş açtıktan sonra birtakım adamlar otomobillerini yıkatmaya götüreceklerdi. Ben götürmeyecektim. Servise bile sonra götürecektim.

BMW'yi yanmayan sokak lambasının altında bulduğum boşluğa park ettim. Çıkıp Sinan Bozacıoğlu'nun inmesine yardım ettim. Bakkaldan aldıklarımı bileğime taktım poşetin saplarından, cep telefonunu oğlanın uzun paltosunun cebine soktum. Meydana bakan pencerelerden bizi seyredenler varsa fazla eğlenmesinler diye çok sokulmamaya dikkat ediyordum. Düşmesin diye kolundan tuttum yalnızca. Uygunsuz saatte içmeye başlamış adamlar gibi sallana sallana yürüdük.

Apartmanın giriş kapısının önünde ayaklarımı yere çırptım altlarında toplanan karlar dökülsün diye. içeri girdik. Demir kapıyı ardımdan kapattıktan sonra posta kutumu gözden geçirdim. Evlere servis yapan, birbirinin rakibi iki pizzacı broşürünün arasındaki banka kredi kartı ekstresini, içine bakmadan ikiye katlayıp cebime soktum. Pizzacılann broşürlerini, bir üst katımda abuk sabuk müziklerle gündüz uykulanmı piç eden oğlanın ailesinin kutusuna bıraktım. Apartman içi panosunda, adımın karşısında yazılı yakıt borcu hiç azalmadan duruyordu. Listenin altına ödemeleri geciktirenlere yönelik yeni bir tehdit iliştirilmişti.

Merdivenleri hiç telaş etmeden çıkmaya başladık. Kapıların ardından olağan akşamüstü sesleri geliyordu.

Apartman yöneticisi emekli askerin kapısının önünde durdum. Sinan Bozacıoğlu'na baktım. Rengi fena değildi.

"Nereliydin sen?" dedim.

Aptal aptal baktı suratıma "Antalya.." dedi.

"Antalya'dan yeni geldin" dedim, "İstanbul'da hiç yaşamadın. Sorarlarsa Antalya'dan bir şeyler anlat."

Suratındaki ifadenin değişmesini beklemeden kapının zilini çaldım.

Aidat borcumu ödemeye geldim sanacak şimdi dedim içimden.

İçerden sert tabanlı terlik sesleri geldi kapı açılmadan önce. Sinan Bozacıoğlu duvara yaslanmıştı Kapı tereddütsüz açıldı.

Apartman yöneticisi iyi teftiş geçirmiş bir bölük komutanı gibi sırıtıyordu kapıda. Elinde bir zarf vardı Zarfı bana doğru salladı.

"Pencereden gördüm geldiğini" dedi. "Misafiri var, sonra veririm demiştim."

"Merhaba" dedim. "O da nedir? Beni icraya vermeye mi karar verdiniz sonunda."

"Yok yahu" dedi kıs kıs gülerek. "Aramızda öyle şey olur mu? Bu sana geldi. Pencereden görünce geldiğini... "

Bana doğru uzattığı zarfı aldım elinden. Üzerinde kötü bir sekreter tarafından, eski bir daktiloyla yazılmış yazılar vardı. Kendi adımı ve evin adresini gördüm önce. Sonra ev sahibimin adını. Bir de avukat bilmem kim vardı zarfm üstünde. Sinan Bozacıoğlu'na baktım. İdare ediyordu.

"Postacı mı getirdi ?" dedim.

"Postacı getirdi. Seni evde bulamayınca benim kapımı çaldı. Veririm ben dedim, telaş etme oğlum... Seni de pencereden görünce demin..."

"Bir şey imzaladınız mı ?"

"İmzaladım" dedi asker emeklisi apartman yöneticimiz. "Yoksa götürüp muhtara bırakacakmış. Gecikme mecikme şey olmasın dediydim. Arkadaş kim?"

"Tanrı misafiriniz" dedim.

"Efendim ?" dedi. Gözleri kocaman açılmıştı. Sinan Bozacıoğlu'na alıcı gözle baktı sonra Gözü tutmamışa benziyordu pek. Çok önemsemedim, "Arkadaş Antalya'dan" dedim. "Eski bir hostes arkadaşımın yeğeni." Burada bir göz kırptım apartman yöneticisine. Anladığını belirtmek için sırıttı Sinan Bozacıoğlu'na çaktırmamaya çalışarak.

"Karnından biyopsi yaptılar ne olduğunu anlamak için" dedim. "İyi çıkacak inşallah ama biraz yatıp dinlenmesi gerekiyor."

"Geçmiş olsun" dedi kendi başına gelmediği için , sevinerek içten içe.

"Benim evi biliyorsunuz" dedim. "Bekâr adamım Bok götürüyor. Mikrop falan kapmasın dediydim."

"Ne demek? Ne demek?" dedi ben sana sonra sorarım vurgusuyla. Son

darbemi indirdim. Bakkalda doldurduğum poşeti eline tutuşturdum.

"Burada bir şeyler var" dedim. "Sana... Yengeye. Hani sonra parlatırız diye."

Bir kez daha göz kırptım.

"Bir akşamlığına ses etmez herhalde" dedi. "Ama sonrasını bilemem."

"Aslansınız" dedim. "Ben de bir yoluna koyarım ortalığı. Aslansınız."

Sinan Bozacıoğlu'nun kolundan tutup kapıya doğru çekiştirdim. İster istemez kenara çekildi emekli asker apartman yöneticimiz. Bir göz de oğlana kırptım. "Yarın görüşürüz" dedim ikisine birden.

Şoku atlatmadan ortalıktan yok olmak için dönüp koridorda hızla yürüdüm merdivenlere doğru.

"Remzi Ünal, Remzi Ünal" dedi arkamdan Sinan Bozacıoğlu'nun bir gecelik ev sahibi.

Mecburen döndüm.

Bana doğru bir iki adım attı. Alçak bir sesle konuştu.

"Yemedim o biyopsi hikâyesini ya neyse" dedi "Benim de var sana bir iki borcum. Neymiş o zarf anladın mı?"

"Karım boşanma davası açtı herhalde..." dedim sağ gözümü iki kere kırparak. Elimle omzuna vurdum dostça teşekkür mahiyetinde. sonra hemen döndüm duygusal bir sahneye dönüşmesin diye iş. Merdivenlere adımımı attığımda kapısının kapanma sesini duydum.

Merdivenlerin ortasında bir telefonun uzun uzun çaldığını duydum. Kimse cevap vermedi.

Kendi kapıma yaklaştığımda telefonun sesi daha da yükseldi. Anahtarımı çıkarırken acele etmeye başladım. Kapı aralandığında emin oldum telefonun benim için çaldığına.

İçeri girer girmez, telefona koştum. Daha yetişemeden telesekreter devreye girdi. Eh, dedim, bekleyeyim bari.

Gözüm telefonda, paltomu çıkardım, masanın üstüne bıraktım, iki mesajın daha olduğunu belirten rakam yanıp sönüyordu. Telesekreter bir şeyler söyledi kendi kendine, sonra bip dedi kısaca. Bipten sonrası gelmedi. Karşı

taraf kapamıştı. İyi dedim kendi kendime. Sana sonra bakarız. Gözlerimle salonu gözden geçirdim. Bıraktığım gibiydi. İçinde soluk alınmamış, kahve içilmemiş, yemek yenmemiş, ayak uzatılmamış bir salon. Yani sabahtan beri. Tek çöp yerinden oynamamış.

Derin bir nefes aldım sonra Çift taraflı paltomu masanın üzerinden alıp astım. BMW'nin anahtarlarını portmantonun çekmecesine, benim otomobilimin ahtarlarının yanına attım. Hatırladım sonra, paltomun cebinden poşeti alıp mayomu banyoda sudan geçirdim, kapının arkasındaki askıya astım. Geri döndüm. Öteki cepteki tabancayı çıkardım. Nereye koyayım diye düşündüm. Salona girdim. Televizyonun karşısındaki koltuğumun solunda, duvarın dibine birikmiş eski gazete yığınının altı gözüme uygun göründü. Bu kararımı uyguladım. Geriye iki adım atıp baktım. Yığının görüntüsünde bir şey değişmemişti. Apartman yöneticisinin verdiği zarfı aldım, mutfağa girdim. Kahve makinesine iki çay poşeti atıp düğmeye bastım. sonra mutfak penceresine ilerledim. Kar yağmaya devam ediyordu. Şiddeti azalmıştı biraz ama yine de yağıyordu.

Kahve makinesinde cızırdamaya başlayan suların sesi hoşuma gitti. İlk damlalar inmeye başlamıştı hazneye. Üstü günlerdir toplanmamış mutfak masasına oturdum. Zarfı açtım.

Uzun bir mektuptu. Görünüşte uzun. Bir avukatın bir başka avukata yazdığı izlenimini veren "İhtarname"nin özü iki sözcükten oluşuyordu: evimden çık! Bunu şöyle okumak da mümkündü: sen yeterince oturdun evimde. Başkasına daha fazla kira karşılığı vermeye niyetim var. Çok daha fazlasına.

Pekâlâ dedim içimden. İhtarnameyi zarfın içine soktum, zarfı ikiye katlayarak arka cebime tıkıştırdım. Kahve makinesinin haznesi dolmamıştı henüz, ama iyice buğulanmıştı içten içe. İçeri, salona geçtim. Telefonun başına oturdum. Telesekreterin düğmesine bastım.

Olağan çıtırtılar, düdükler, hatırlatmalar geldi önce. sonra mesajlara geçildi.

Bir numaralı mesaj adını vermeyen kadındandı.

Neredeyse sevindim sesini duyunca Aylardır sürüp gidiyordu aramızdaki oyun. Kadın beni önemli bir iş için arıyor ama nedense adını ve telefon numarasını vermiyordu. Beni evde bulacağı bir anı bekliyordu karşılıklı

konuşabilmek için. Ama nedense bir türlü bulayamıyordu beni evde. Türk Telekom'un clipellikti santrallarından birinin bulunduğu bir semte taşınırsam oyunun çok daha eğlenceli hale geleceğini düşünerek gülümsedim kendi kendime. İki numaralı mesajı reklamcı arkadaşım bırakmıştı. Akşam çalışmaya gelip gelmeyeceğimi merak ediyordu. Cevabını biraz sonra almış olacaksın zaten dedim içimden.

Mutfağa yürüdüm. İnce belli bir çay bardağı buldum kendime dolapların birinden. Doldurdum. Hemen bir yudum içtim. Demleme çaya benzemiyordu ama, idare ederdi. Çay bardağı elimde, salona doğru yürüdüm gerisin geriye. Çayım elimde, karı seyredecektim.

Kapının zili çaldı.

"Amaan" dedim içimden.

Kafamı kaldırıp kapı tarafına doğru baktım. Karısı su koydu muhakkak diye geçirdim içimden.

Bir kere daha çaldı kapının zili. Uzun uzun çaldı bu kez. Aşağıdan değil, kapının önünden çalındığını algıladım bu son çalışta.

Garanti o diye düşündüm. Garanti su koydu karısı.

Ayağa kalktım. Çay bardağını masaya bıraktım. Odadan çıktım. Başım önümde yürüdüm koridorun içinden kapıya doğru. Yürürken bir yandan da küfür etmeye devam ediyordum. Olmadı bu hiç mesajı ve ren bir surat takınmaya çalıştım.

Sonradan çok pişman olacağım bir şey yaptım.

Elimi uzatıp ardına kadar açtım öfke belirten bir hareketle.

Öfkem işe yaramadı.

Mr. T'nin yumruğu tam burnumun üstüne indi. Hazırlıklıydı pezevenk herhalde, yüzüme doğru geldiğini görmedim bile. Balyoz gibi indi sağlam bıraktığım kolunun ucundaki yumruk. Hakem on sekize kadar saysa bile kolay kolay ayağa kalkamam herhalde diye düşündüm arkaya doğru düşerken. Geriye doğru usulüne uygun bir mae ukemi yanımdan bile geçmedi. Koridora sırtüstü yayıldım.

Mr. T işi garantiye almak niyetindeydi. Daha ben düşmemi tamamlamadan girdi içeriye, üstüme doğru koştu, olur da ayaklanmaya kalkarım diye hazır

bekledi yanı başımda Öteki kolu askıda değildi, ama yandan hareketsiz sallanıyordu. Gereksizdi aldığı önlem.

Kendimi kaybetmeden önce son gördüğüm, Yılan'ın içeri girip kapıyı ardından kapatması oldu.

Yanında biri daha vardı galiba. Kruvaze, lacivert bir takım elbise giymiş, suratında pis bir gülümseme olan bir adam.

Hoş gelmediniz dedim içimden. "Aklınla yaşa Remzi Ünal" diye tebrik ettim kendi kendimi. Sonra gözlerimi kapadım. Yani istemeden.

Bölüm 12

Gözlerimi açtığımda..

Gözlerimi açtığımda, açtığıma pişman oldum.

Evimdeydim, evet, televizyon, pencere, telefon, boş duvarlarım yerindeydi. Koltuğum da yerindeydi, ben de yerimdeydim, koltuğumda oturuyordum.

Yerimdeydim, ama istesem kalkamazdım. İşi garantiye almışlardı.

İki kolum, koltuğumun iki kolçağının üstüne, enli ambalaj bantlarıyla yapıştırılmıştı. Herifler teşkilatlı diye düşündüm. Yoksa benim kullanılmayan misafir odasındaki yatağın altında duran hırdavat kutumu mu buldular diye geçirdim içimden. Kafamın çalıştığına sevindim.

Ayaklarım serbestti anladığım kadarıyla ama bir işe yaramıyordu bu. Gözlerimi açtığımda koltuğumda bir İnka kralı gibi oturuyordum. Burnu kanamış, kanlar dudağının bir yanından aşağı kayarken kuruyarak kalakalmış, başı feci halde ağrıyan bir İnka kralı.

Yüzüm televizyona doğru bakıyordu. Televizyon kapalıydı. Suratındaki pis bir gülümsemeyle hatırladığım kruvaze lacivert takım elbiseli adam yanımdaki koltukta oturuyordu. Yüzündeki gülümseme silinmişti. Gözleri üstümdeydi.

Yılan ayakta, elimde kahvem, sabahları dışarıda servise binen çocukları izlediğim yerde, pencerenin yanındaki duvara yaslanmış duruyordu. Bana bakıyordu durduğu yerden. Burnunda küçük bir kırmızılık vardı. Mr. T'yi görmedim.

Gözlerimi açmadan önce inlemiş olmalıyım, o yüzden bakıyorlardı bana galiba. Yılan yerinden kımıldamadan konuştu.

"Uyandı seninki... "

Lacivert takım elbiseli adam konuşmadı. Gözleri biraz daha kısıldı bana bakarken.

Kendimi toparlamaya çalıştım. Burnumun kırılıp kırılmadığını anlayamadım. Başımdaki ağrıyı geçirmek için derin nefesler almak dışında bir çare aklıma gelmedi, ona da boş verdim. Pencereye bakıp ışığın durumundan ne kadar zaman geçtiğini kestirmeye çalıştım. Çok başarılı olamadım bunda ama.

Yılan kendisine baktığımı sandı.

"Hoş geldiniz yok mu ?" dedi.

Yılan'a cevap vermedim. Kruvaze lacivert takım elbiseli adama baktım. Sahipleri dururken köpekleri okşamamanız gerektiğini öğreneli çok olmuştu, istemediğiniz yerlerden ısırırlardı. Yılan'ın sahibinin ise pek okşanmaya niyeti yokmuş gibi görünüyordu. Yine de bir denemeye karar verdim.

Koltuğa bağlanmış bileklerimi hafifçe oynattım yerlerinden.

"Elinizi sıkamadığım için kusura bakmayın" dedim daha çok köpek sahibi olmak yaraşan adama doğru.

Adam gülümsedi. Deminkinden farklı bir gülümsemeydi bu. İyiye alamet dedim içimden.

"Neşeli tip" dedi sanki kendi kendine.

Sonra Yılan'a başını salladı bir şeye onay veriyormuş gibi. Yılan duvarı omzuyla iterek hareketlendi. Cebinden Karamsar Bar'daki dansımıza eşlik etmesi için tanıştırdığı sustalıyı çıkardı. Hareketlerinde hiçbir tutukluk görmedim, kafası benimkinden sağlamdı herhalde. Lacivert takım elbiseli adam yanımızda olmasaydı birlikte çok eğleneceğimizi hissettiren bir bakışla bana doğru ilerledi. Sustalıyı afili bir hareketle açtı. Ağır ağır sol bileğime doğru indirdi. Hiç zorlanmadan bileğimi kolçağa yapıştıran bantları kesti. sonra gözlerimi yakalamaya çalıştı. Oralı olmadım.

"Teşekkür ederim" dedim kruvaze lacivert takım elbiseli adama Hatırlatmak için sağ bileğimi oynattım bantların izin verdiği ölçüde.

Yılan adama baktı. Adam başını yukarı doğru kaldırdı. Yılan sustalıyı kapadı, doğrulurken cebine koydu. Serbest elimle burnuma dokundum. Kırıldığını sanmıyordum. Dudağımın üstüne bulaşmış kanları silmeye çalıştım. Çok fazla değildi kan.

"Sütten ağzı yanan yoğurdu üfleyerek yer" dedi lacivert elbiseli adam karşı

duvara bakarak. Aklımdan duvara röprodüksiyon falan bir resim koyma fikri gelip geçti. Ev sahibinin ihtarnamesini hatırladım sonra, boş verdim. Yılan pencerenin yanındaki yerini almıştı. Mr. T belki arkamda bir yerlerdeydi ama dönüp bakarak keyfini artırmak istemedim.

"Ne olacak şimdi ?" dedim sanki her şey yolundaymış gibi.

"Bizim salağın nerede olduğunu söyleyeceksin, sabah olanları unutup gideceğiz" dedi Yılan.

Otoritenin kruvaze lacivert takım elbiseli adamda olduğuna iman ettiğimi belirten biçimde kafamı döndürdüm ve ona konuştum.

"Tanışıyor muyuz ?" dedim.

Çaktırmadan gazete yığınına bir göz attım. Bıraktığım gibiydi.

Adam yüzüme bakmadan cevap verdi.

"Ben senin adını öğrendim biraz önce" dedi. "Belki sen de fotoğrafımı görmüşsündür bir yerlerde."

Yılan kendi kendine kıkırdadı. Adamın yüzüne, dikkatle yüzüne baktığımı göstererek baktım. Fotoğrafını hiçbir yerde görmemiştim. Doğduğundan beri berber makası değmemiş gibi gür kaşlarını, açılmış alnını doldurmak için uzatılmış ve yana taranmış ince saçlarını, kemerli burnunu, incecik dudaklarının üstünde çok uğraşılmış bir çizgi gibi duran bıyıklarını görsem de hatırlar mıydım, bilmiyorum. Genel başkanları basın toplantısı yaparken arkalarında dizilen silik adamlardan biri gibiydi işte.

"Bir iki yıl içinde çok daha fazla göreceksin" dedi Yılan.

Adamın çorapları beyazdı.

"Hangi partiye oy vermem gerekiyor bunun için?" dedim. Biliyordum oysa Lacivert takım elbiseli adamın kaşları çatıldı. Elini cebine attı. Bir tespih çıkardı. Sarı ve lacivert boncuklan vardı tespihin.

"Çok konuşturmasak mı şunu!" dedi Yılan'a

"Konuşması lazım ama" dedi Yılan. Bana döndü sonra. "Öyle değil mi?"

"Siz daha iyi bilirsiniz" dedim yüzüm hâlâ kruvaze lacivert takım elbiseli adama dönük olarak. Bağlı elimi kımıldattım. "İnsanlardan bir şey istemeden önce onlara bazı vaatlerde bulunmakta yarar var. Politikacılar bilir bunu. Şu

durumum da bence birtakım vaatleri hak ediyor... "

Adam tespih çekmeyi kesti aniden. Elini burnuna götürdü.

"Bazen de tehdit ederiz vaat yerine" dedi. "Bunu unutma uyanık."

İyi dedim kendi kendime, yavaş yavaş tanışıyoruz.

"Birini deneyin bakalım" dedim.

Yılan adama baktı. Adam yeniden başladı tespihini çevirmeye. Karar vermeye çalışıyor gibiydi.

Adama yardım etmeye niyetlendim.

"Satılık oylar yalnız kongrelerde olmaz" dedim.

"Ne istiyorsun?" dedi adam.

Bir poker oyununda olsak geriye yaslanırdım elimdeki kâğıtları bir kez daha gözden geçirmek için. Gevşediğimi fark ettirmemeye çalıştım.

"Şu elimi de çözün önce bir" dedim. "Pek tuhaf bir durum bu. Belki size kahve yaparım sonra"

Adam güler gibi bir hareket yaptı. Yalnızca bir hıçkırık çıktı ağzından. Yılan adama baktı. Bakışlarında az da olsa bir endişe sezdim.

"Sonra?" dedi.

"Sonra.. sonra konuşuruz" dedim. "Adamınıza da söylemiştim konuşabileceğimizi ilk görüştüğümüzde."

Lacivert elbiseli adam Yrlan'a baktı. Yılan önüne.

İyiydi bu.

Bir hamle daha yapmaya karar verdim.

"Konuşmaktan zarar gelmez" dedim. "Bunu en iyi sizler bilirsiniz."

"Ağzını bantlamadık" dedi adam. "Dilediğin kadar konuş."

"Bu halimle konuşmaktan çok, soru sormak geliyor içimden" dedim.

"Sor bakalım" dedi.

"Adamınıza kartvizitimi verdiğimi hatırlamıyorum" dedim. "Evimi nereden buldunuz ?"

Yılan adama baktı. Adam Yılan'a Aralarındaki bir sırrı benimle paylaşıp paylaşmamaya karar veriyorlarmış gibi sırıttılar birbirlerine. Kararı birlikte vermediler ama

"Bir telefon numarası önce... "dedi kruvaze lacivert elbiseli adam çok kolay bir meseleyi açıklıyormuş gibi el hareketleriyle. "Sonra doğru kimselere edilen bir iki telefon... İsim, adres. İstesek faturanın ayrıntılı dökümünü bile alabilirdik."

Bu kadar basit bir şeyi akıl edemediğime üzülmüş gibiydi.

"Adamcağıza çok eziyet etmemiş olsanız bari" dedim.

Yılan güldü.

Kaşlarımı çattım.

Lacivert takım elbiseli adam başparmağı ile işaret parmağını birbirine sürttü. "Bu en çok korkuyla birleşince çalışır" dedi.

İyi dedim içimden. Yılan'ın sustalısıyla haşır neşir olmuş bir ceset haberi canımı sıkardı gerçekten. Konuşmaya devam etsin diye yüzüne baktım adamın.

"İnsan olur olmaz herkese telefon numarasını vermemeli" diye devam etti adam. Başımı onaylarcasına salladım.

"İnsan olur olmaz herkesin işine de karışmamalı" dedi sonra. Bunu da onayladım.

"Sonra başına büyük bela alır." Eyvallah!

"Şimdi sıra sende" dedi lacivert takım elbiseli adam. "Öteceksen öt! Beni gereğinden çok konuşturdun."

Konuşma alışkanlıkları üzerine bir iki söz söylesem kızacağa benziyordu, üstüne varmadım. Koltuğa bantlanmış elimi kımıldatarak konuyu dikkatine sundum bir kez daha.

Başını üzgünmüş gibi sağa sola salladı.

"Konuşurduk adam gibi" dedim. "Bu durum biraz tuhaf. Ne bu böyle, filmlerdeki gibi."

"Sana güvenmiyorum" dedi. "Elinle kolunla tuhaf hareketler yapıyormuşsun. Çok acıyormuş bilekleri sonra çocukların. sonra burası senin

evin, deplasmandayız sayılır. Böylesi daha güvenli. Hepimiz için."

Lafını bitirince Yılan'a baktı.

"Bari bir sigara verin" dedim. "Ben ikram edemediğime göre."

Lacivert takım elbiseli adam başını salladı onay makamında. Yılan elini cebine götürdü, bu kez bir kısa Marlboro paketi çıkardı. Serbest elimle, bana uzatılan sigarayı aldım, dudağıma götürdüm. Epeyi pahalıya benzeyen bir Ronson'la yaktı sigaramı .

İlk nefesi içime çekince kafamın çalışmaya başladığını hissettim ufaktan sanki. İkisi birden sihirbazın bir sonraki numarasının ne olacağını merak eden çocuklar gibi bana baktılar. Uzun bir nefes daha çektim.

"Eee..." dedi lacivert takım elbiseli adanı.

"Ne eee'si?" dedim.

"Canım sıkılmaya başladı" dedi. "Öt! Nerede bizim oğlan?"

"Hangi oğlan ?" dedim.

"Sabah benim hıyarların elinden kurtardığın oğlan" dedi. "Kafamı bozmaya başlıyorsun, bak!"

Bir nefes daha aldım sigaramdan. Aklımı seveyim dedim kendi kendime.

"Neden arıyorsunuz garibanı?" dedim.

"Sana ne ?" dedi lacivert elbiseli adam.

Ortalığı biraz karıştırmakta fayda gördüm.

"Neden aradığınızı bilmezsem, fiyatını kestiremem" dedim.

"Bak bak bak!" dedi adam.

"Bir götü boklu sigaraya gitmeyeceğim herhalde" dedim.

"Bak bak bak!" dedi adam yeniden. "Neden aradığımızı sana söyleyemem."

İşleri biraz daha karıştırmaya karar verdim.

"Siz bana bakmayın" dedim. "Aslında biliyorum neden aradığınızı. İyi manşet olur, farkındayım."

Yılan ağır bir küfür edecekmiş gibi ağzını açtı. Ama bir şey söylemedi. Lacivert elbiseli adam ondan daha serinkanlıydı.

"O zaman seni konuşturmak için elimizi hafif tutmayacağımızın farkında olmalısın" dedi. "Şansını deneme bence."

Asıl şansımın pazarlıkta olduğunu çok iyi biliyordum.

"Oğlan bana lazım" dedim. "Başka bir iş için. Sizinkiyle ilgisi yok."

Lacivert elbiseli adam tespihi sağ elinden sol eline aldı. Sol eli de en az sağ eli kadar ustaydı çevirmekte.

"Söylemeyeceğinden emin misin ?" dedi.

Sigaramdan bir nefes daha çektim cevap yerine. Uzayan külün halının üstüne düşmesine izin verdim artık.

"Eminsin ?" dedi adam.

Durumu hızla şöyle bir değerlendirdim. Atacak bir mermim daha olduğuna karar verdim. Başımı durumu bütün çıplaklığıyla anladığımı gösteren bir tavırla yana eğdim.

"Günah benden gitti" dedi lacivert elbiseli adam.

Yılan yerinde hareketlendi.

Tespihi tutan eliyle dur işareti yaptı ona lacivert elbiseli adam. Yılan yüzünde hayıflanma ifadesiyle durdu odanın ortasında Patronuna baktı. Adam felsefî bir meseleyi çözecek gizemli soruyu sormak üzereymiş gibi bir tavırla konuştu. "Evinde haşarat var mı ?" dedi. "Hamamböceği falan?"

Sizden iyi olmasınlar, arada uğrarlar diyecektim, kendimi tuttum. Var dediğimi varsaydı herhalde.

"Hep merak ederdim..." diye devam etti kendi kendine konuşuyor gibi. "Göreceğiz şimdi."

Başıyla arkama doğru bir işaret yaptı. Mr. T oradaydı herhalde. Dönüp bakmadım. Arkamda bir hareketlenme olduğunu sezinleyebildim. Sükûnet içinde bekledim boynumu filan kasmadan. Sonra bir Migros poşeti sol omzumun üstünden uzatıldı lacivert takım elbiseli adamın eline. Dibinde üç küçük parçanın yattığı belliydi inceüğindeıı.

Adam elini daldırdı Migros poşetine.

Çıkardığında bir Baygon aerosol kutusu vardı elinde.

Ha siktir dedim içimden.

Lacivert takım elbiseli adam silindir kutuyu, bir kadın memesi avuçlar gibi belirgin bir coşkuyla avucunun içine aldı. Ambalajın üstündekileri okumak i çin gözlerine yaklaştırdı. Neresini okuyacağını sekiz saniye kadar araştırdı. "Bak bak bak..." dedi. "... İlacın mukozaya, göze ve ağza gelmemesine dikkat edilmelidir..." diye alıntıladı ambalajdaki yazılan abartılı bir sesle. sonra Yılan'a döndü.

"Mukoza da ne ki?" dedi.

Yılan omuzlarını silkti. Bir adım yaklaştı bana doğru.

Okumaya devam etti sonra lacivert takım elbiseli adam.

"... İlaçlama yapılmadan önce ev halkı, çocuklar... ve gıda maddeleri dışarı çıkarılmalıdır."

Bana döndü sonra "Çocuk sayılmazsın sen" dedi.

Alnımda terlerin hafif hafif biriktiğini hissettim.

Okumaya devam etti yeniden.

"Zehirlenme belirtileri görüldüğünde doktor çağırılmalıdır."

Bana döndü.

"Bu iyi" dedi. "Tanıdığın doktor var mı?"

Yılan keyifli keyifli güldü. Biraz daha yaklaştı.

Sesimi çıkarmadım. İçimden hesap yapıyordum.

"Zehirleme belirtilerini okumayayım artık" dedi. sonra aerosol kutusunun kapağını çıkardı. Eczanın püskürdüğü uca dayadı burnunu. İçine çekti. "Pek de kötü kokar mübarek" dedi. Sigara ben farkında olmadan elimden düştü. Otomatik bir davranışla bastım üstüne. Ev değiştirmek zorunda kalırsam halıyı da değiştirirdim belki.

"Kararın ne durumda?" dediğini duydum sonra.

"Bunlara gerek yok" diyebildim ancak. Alnımdaki terlerin çoğaldığını hissedebiliyordum.

"Belki vardır, belki yoktur..." dedi lacivert takım elbiseli adam. "Bunları satanlardan biriyle konuşmuştum vaktiyle, insanlara fazla etki etmez falan dediydi. Hep bir denemek isterdim. Kısmet bugüneymiş..."

Dönüp son kararımı bekliyormuş gibi yüzüme baktı.

Mr. T'nin arkamda olduğunu kestirebiliyordum. Serbest kalan elimden yararlanarak direnmeye çalışmanın bir faydası olamayacağına ikna ettim kendi kendimi. Hızla düşünmeye çalıştım.

Karar vermemi beklemedi lacivert takım elbiseli adam. Arkama doğru başını salladı. Yılan şimşek gibi serbest elimin üstüne abandı iki eliyle birden. Boynumu bu kez kastım ama geç kaldım. Mr. T'nin kocaman elleri iki yandan boğazımı kavradı, çenemi kaldırarak başımı geriye yasladı. Arızalı kolunu nasıl kullanıyor diye geçirdim içimden. Gırtlağıma basınca kusma tepkisinin ilk belirtileri yükseldi midemden yukarı.

Adam başını bir kez daha salladı. Arkamdan uzanan sol el, hâkim olmak için kafamı daha da geriye bastırarak boğazıma iyice yerleşirken, sağ el biraz yukarı çıktı, burnumu yakaladı iki parmağıyla

Lacivert takım elbiseli adam ayağa kalktı. Baygon kutusu elindeydi.

Üçüncü bir delikten soluk alma tekniği henüz keşfedilmemişti, mecburen ağzımı açtım.

Ağzımı açtım, ama böcek öldürücünün insanlara zarar verip vermediğini denemesine izin vermeye niyetim yoktu. Konuştum.

"Bir dakika, bir dakika" dedim. "Oğlanı size versem bile hiçbir işinize yaramaz."

Aerosol kutusunun tetiğine basarak havaya birazcık ilaç püskürttü kruvaze lacivert takım elbiseli, beyaz çoraplı adam.

"Niyeymiş o ?" dedi bana bakmadan. Yere doğru ağır ağır süzülen eczalı maddeyi izliyordu. Böcek öldürücünün o bildik kokusu geldi burnuma

"Sinan Bozacıoğlu'nun size söyleyecekleriyle hiçbir yere varamazsınız" dedim. "Dandik bir duyum elindeki."

Daha söyleyeceğim çok şey varmış da söylemiyormuşum gibi durakladım. İşe yaradı. Başını salladı adam arkama doğru. Mr. T'nin elleri biraz gevşedi. Burnum yeniden soluk almaya müsait hale geldi. Yılan ellerini çekti. Bir

adım geriledi.

Lacivert takım elbiseli adam Baygon kutusunu sehpanın üzerine bıraktı. Yeniden koltuğuna oturdu. "Devam et" dedi bacak bacak üzerine atarak.

Kafamı sağa sola çevirerek rahatlamaya çalıştım konuşmaya başlamadan önce. Derin bir nefes almadım ama.

"Biraz hava atmak, biraz korkutmak için telefonda söylenmiş bir iki laf Kadir Güler'inki" dedim. "Ne kanıt var ne bir şey kimsenin elinde."

"Kanıta ihtiyacımız olduğunu nereden çıkardın?" dedi adam. "İş televizyonda patlasın bir yeter. Ondan sonra debelensin dursun Kadir efendi. Hiç televizyon seyretmiyor değilsin ya"

"Ama bende daha şenliklisi var" dedim. "Sayın Güler'in ağzına sıçarsınız isterseniz elimdekiyle."

İyi ettim bunu söylediğime. Salonun içinde beliren şaşkınlık havası böcek öldürücünün kokusundan geri kalanı silip süpürdü neredeyse. İkisi de yüzüme baktı.

Lacivert takım elbiseli adam konuşmadan önce elindeki tespihi hızlı hızlı çevirdi. Sanki yanlış bir adım atmaktan çekiniyor gibiydi.

"Şakıyorsun maşallah!" dedi sonra "Devam et."

Koltuğun kolçağma bantla bağlanmış elimi salladım bileğimden.

"Malı görelim" dedi.

"Sizinkinin yediği başka bir halt var elimde. Daha şenliklisi" dedim. "Oğlanın peşini bırakın, Kadir Güler'i vereyim size. Hem de iki seksen."

"Devam et" dedi adam.

"Dün karısını öldürdüler" dedim. "Duymadınız mı?"

"Devam et" diye yineledi lacivert takım elbiseli adam. Suratı onu tanıdığımdan beri gördüğüm en ciddi ifadeyi takınmıştı.

"Haberlere çıkmasını engellediler herhalde amadedim. "Sizin camiada duyulmuş olması gerekir."

"Sen devam et" dedi.

"Devamı bu" dedim. "Eğer işinize gelirse siktiri boktan bir delege yerine,

karısını öldürmüş bir Kadir Güler veririm size."

"Ha siktir!" dedi Yılan. Sonra ağzından ayıp bir laf kaçırmış gibi sustu. "Nereden biliyorsun ?"

"Kendisi söyledi" dedim. "Ayrıca bu sefer palavra sıkmadığına inanmamı gerektiren epey şey var."

"Ciddi misin?" dedi.

"Son derece" dedim.

"Dök elindekileri ortaya, çekip gidelim" dedi.

"Yok" dedim. "Daha bakılması gereken bir iki şey var. Kesin kanıt."

"Ne demeye güvenecekmişim sana peki ?" Kıvama gelmişti ama bence. "Orası sizin ferasetinize kalmış" dedim. "Ya elinizdekinin tadını sevip sevmediğimi kontrol edeceksiniz ya dediğime geleceksiniz." Lacivert takım elbiseli adam bu kez tespihine abanmadı karar vermek için. Başını salladı Yılan'a

Yılan bakışlarıyla bile sorgulamadı adamın kararını. Üstüne aniden bir çeviklik gelmiş gibi sıçradı, bir adımda yanıma geldi. Üstüme eğildiğinde sustalısı elinde açıktı. Ramazan Bayramı'nda hediye gelmiş baklava kutusunu açar gibi özenle kesti sağ bileğimdeki enli ambalaj bandını. Sonra üstüne saldırmamdan korkuyormuş gibi geriledi hızla. Onunla ilgilenmedim bile. Bileğimi antrenmanlardan önceki ısına hareketlerini yaparcasına dairesel hareketlerle çevirdim.

Ayağa kalktım. Mr. T'ye baktım dönüp. Çok mut lu görünmüyordu. Çok sağlıklı da görünmüyordu Buna sevindim içten içe. Mr. T de bir adım geri attı ben ayağa kalkınca.

Üçü birden bana bakıyordu şimdi.

"Kahve içer misiniz ?" dedim lacivert takım elbiseli adama. Yalnız ona

Bu kez çevirdi tespihini iki tur cevap vermeden önce. Çaktırmadan gülüyordu sanki.

"Rakı olsaydı daha sevinirdim" dedi. "Vakti kerahet yaklaştı."

"Rakı yok" dedim.

"Bizimle gel o zaman" dedi. "Bebek'te bir yandan demleniriz, bir yandan

konuşuruz."

"İçki pek içmiyorum" dedim.

"Öyle derin Müslüman'a benzemiyorsun" dedi.

"Ülserim var" diye yalan attım. "Sonra yapacak işlerim var."

"Bizim işle ilgili..." dedi.

"Bizim işle ilgili" dedim.

Bir kat aşağıya inip bazı sorular soracağım bir ara dedim içimden.

Ayağa kalktı lacivert elbiseli adam.

"Tamam o zaman" dedi. "Bir numara yapmaya kalkma, evini biliyoruz."

"Telefon numaramı da biliyorsunuz" dedim.

Başını salladı. Baygon kutusunu ayağının dibindeki Migros poşetine geri koydu.

Mr. T'ye uzattı. Mr. T benim biraz uzağımda durarak aldı poşeti.

"Ne zaman çıkar bir haber?" dedi lacivert takım elbiseli adam.

"Bilmem" dedim.

"Çok gecikmesin" dedi.

"Çok gecikmez" dedim.

O önde, ben arkada kapıya doğru ilerledik. Yılan ile Mr. T arkamıza geçmişti. Evin girişinde hamle edip kapıyı açtım.

"Kusura bakma" dedi lacivert elbiseli adam eliyle hayalî bir fıs fıs kutusuna basıyor gibi hareketler yaparak.

"Dert değil" dedim.

"Akşam yengene anlattığımda inanmayacak" dedi. "Günlerdir kafamın etini yiyordu bunun için."

"Sineklerine, böceklerine selam ederim" dedim.

Güldü.

Yılan ile Mr. T'ye döndü.

"Görün lan bak" dedi. "Adam gibi adam nasıl oluyor..."

Sonra hiç beklemeden kapıdan çıkıp merdivenlerden aşağıya doğru yürümeye başladı. Yılan ile Mr. T arkasından koşuştular. Kapıdan çıkarken ikisi de yüzüme bile bakmadılar.

Kapıyı arkalarından kapadığımda derin bir nefes aldım. Karakterimi beğenen bir hayranım daha olmuştu. İnsanın hayranları çoğaldıkça düşmanları da Çoğalırdı ama, olurdu o kadar canım. Sırtımı kapıya verip soluğumu saldım. sonra pencereye koştum.

Dışarısı akşama dönmüştü iyiden iyiye. Kar hiç kesilmemişti anlaşılan. Sahipleri ise, gezmeye, alışverişe, şuraya buraya gitmemiş otomobillerin üstü beyaza kesmişti. Meydana bakan sokak lambasının floresan aydınlığında iyice algılanan tipi, yarın sabah ilkokulların tatil olmasını garanti ediyor gibiydi.

Üzerine daha az kar düşmüş bir otomobil aradım park yerinde. Göremedim. sonra binanın alt tarafındaki yaya yoluna diktim gözlerimi pencereden hafif dışarı sarkarak.

Kimse yürüyerek çıkmadı apartmanın girişine giden yolun ucundan. Herhalde, kimse de içeri giremiyordu bir süredir. Koca bir Hummer, apartman yöneticisi dostumun buraya otomobil bırakılmasın diye üst üste park yapılmaz işaretleri koyduğu yaya yolundan koca bir Hummer çıktı geri geri giderek. O salak kredi kartı reklamındaki gibi kapkara kocaman bir Hummer. Çıkarken girişin yanındaki mekân belirleyen ortancaların birkaç dalını da götürdü beraberinde.

Misafirlerime el sallamamı beklemiyordu kimse benden. Yine de Hummer'ın hiçbir otomobile dokunmadan manevra yapıp gitmeyi başarmasını izledim sonuna kadar.

Yaya yoluna bakan pencerelerden biri açılmıştı, bir kadın kafası uzandı aşağı doğru. Bir şeyler söyledi Hummer'ın ardından, ama kimse duymadı.

Sonra mutfağa gidip kendime bir kahve suyu koydum. Çay uğurlu gelmemişti.

Sıcak bir duş fikri daha ağır basınca banyoya girdim. Aynada suratıma baktım önce. Pek parlak değildi görünüşüm. Sıcak suyu açıp, ısınmasını bekledin1 sağa sola yaylanarak. Ağır ağır soyundum. Üstümde kileri bir yığın

halinde yerde bırakıp, küvete girdim.

Duş iyi geldi. Duşun sonundaki soğuk su şoku daha iyi geldi. Burnumdaki böcek öldürücü kokusu, yerini adını bilmediğim, öğrenmeye de hiç niyetimin olmadığı petrol artığı bir çiçeğin kokusuna bıraktı.

Çıkınca aynanın buğulanmış yüzeyini silip yeniden baktım suratıma ıslak ıslak.

İyi değil gidişin Remzi Ünal dedim kendi kendime.

Kafan karışık.

Günlerdir antrenmana gitmiyorsun.

Eksik soruyorsun. Soruları eksik soruyorsun. Eksik soruyorsun soruları.

İnsanlar seni sevmeye başladılar.

İnsanlar seni sevmeye başladılar ve günde üç kavga senin yaşında biri için fazla Adını koy. Açıkça şantajla işini almanı sağlayan müşterin öldü ve sen masanın üstündeki zarfı aldın ona sormadan ve sen müşterinin kocasının tezgâhına, geceyarıları Hitchcock'tan öğrendiğin başka bir tezgâhla cevap verdin ve sonra sen adamı sattın ondan daha berbat bir adama ve sen çocuğun olsaydı, Çocuğun olacak yaşta bir çocuğu önce ezdin, sonra acıdın herhalde ve sen onu korumak için belki, daha çok ezmek için belki, suçu alt katında oturmak olan birinin başını belaya soktun belki.

Sen böyle değildin eskiden Remzi Ünal.

Polis değildin. Savcı değildin. Yargıç değildin. Hiçbir şey değildin.

İnsanların hayatını değiştirmekten nefret ederdin.

Kendi hayatını değiştiriyorsun yavaş yavaş.

Yarın başka sorular sormaya gideceksin, adım gibi biliyorum. Başını yine belaya sokacaksın. Müşterin güzel bir kadın bile değildi. Müşterin de anında satardı seni işine gelirse. Tek kuruşunu alamadan öldü gitti.

Sana ne ?

Kim öldürdüyse öldürdü.

Kim doladıysa doladı boynuna mouse'un kordonunu.

Sana ne?

Üstüne vazife mi?

Madalya mı takacaklar katili bulduğun gün ?

Katili bulabilir misin ?

Bulacak mısın ?

Nasıl bulacaksın ?

Üstüme bir pantolon, sweat shirt geçirdikten sonra mutfağa gidip yeniden bastım su ısıtıcısınm düğmesine. Zaten sıcak olan su, kupaya iki kaşık kahve atmama kalmadan kaynadı. Kocaman, boğazımı yakan bir yudum aldım kahvemden mutfakta ayaküstü. İyi geldi. sonra kahve elimde, salona yürüdüm.

Demin gönülsüzce oturduğum koltuğa kuruldum. Kolçaklara yapışmış kesik ambalaj bantlarını sıyırdım teker teker. Top edip cebime soktum. Bir yudum kahve içtim. Telefonu elime aldım sonra.

Önce on tane lahmacun ısmarladım kendime.

Yanında maydanoz göndermelerini sıkı sıkı tembih ettim. Unutacaklardı, yalnızca doğranmış soğan ile sumaktan oluşan bir karışım koyacaklardı, adım gibi biliyordum ama yine de tembih ettim. Bir şişe acılı şalgam suyunu ekledim. Sinan Bozacıoğlu ev yemeği yiyecek bu akşam dedim kendi kendime.

Sonra televizyonu açtım.

Salon kendine geldi.

Rastlamayacağımı biliyordum ama, hani rastlar mıyım Muazzez Güler cinayetine diye dolaştım bütün haber kanallarını ikişer kez. Haklı çıktım. Amerika dört bin kişinin katilini arıyordu uzak ülkelerde. Muazzez Güler'in lafı mı olurdu? Olmazdı.

Televizyonu Eurosport'a park edip boş gözlerle baktım golf oynayanlar ile onları seyredenlere. Kahveme devam ettim.

Sıkıldım sonra

Aklım bilgisayara gitti.

Keşke atmasaydım kopya Flight Simulator CD'sini diye bir düşünce geçti aklımdan. Hemen kovaladım.

Hi-Mem'e gidip bir baksam ortalığa diye başka bir düşünce geçti aklımdan, onu da kovaladım.

Bir iki tur daha attım televizyonda.

Kahvemi bitirdim.

Gidip bir tıraş oldum.

Yüzümü yıkarken çaldı kapı.

Çabuk geldi diye düşünerek yürüdüm kapıya doğru. İnsan başına gelenlerden ders almıyordu, kapıyı gözetleme deliğinden bakmadan açtım sonuna kadar.

Lahmacunlarım değildi kapıdaki. Apartman yöneticisi emekli asker dostum bod rumda yangın çıkmış, yardım etmem gerekiyormuş gibi bir suratla karşımdaydı. "Hayırdır?" dedim. "Gitti" dedi. Kim gitti demedim.

Bölüm 13

Aklımdan geçen ilk düşünce, pencereden bakmama gerek yok, BMW'nin anahtarı benimkinin yanında oldu.

Anlat diye yüzüne baktım adamın sonra.

O yere baktı konuşurken.

"Ne oldu anlamadım valla" dedi bir ayağıyla hayalî bir sigara izmaritini ezerek. "Hanım yemek hazırlıyordu mutfakta Ben aptes alıyordum. Delikanlıya İsmet'in odasını göstermiştik biraz yatsın diye... "

İsmet yıllardır Almanya'da yaşayan çocuklarıydı. Belki bir gün döner diye odasını hazır tutuyorlardı. Benim kullanılmayan misafir odasının tam altındaydı.

"... Sonra iyi misin diye bir bakayım dedim kapıdan" diye devam etti apartman yöneticisi dostum.

Oda boştu. Eee, banyoda ben vardım, nerede bu oğlan ? Aklıma bizim odayı mı karıştırıyor diye geldi önce inan. Valla aldım günahını. Baktım. Yok tabii.

Apartman yöneticisi dostum. "İnsanlıktan uzak bunlar. Hep bu aşağı gecekondularda oturanlar... Gidip bir bakayım. Bu saatte nereden bulacağım camcı? Şimdi söylenecek yine altı numaradaki. Söylenecek ki ne söylenecek. "

"İyi şanslar" dedim arkasından. "Bir dakika bekle" dedim kebapçının çırağına. Poşeti olduğu gibi salondaki masanın üstüne bıraktım. Gidip çekmeceden cüzdanımı aldım. Lahmacunları da, bahşişi de haydi haydi karşılayacak bir banknot çıkarıp verdim çocuğa.

Parayı görünce teşekkür etmek aklına gelmeden döndü gitti. Ardımdan kapıyı kapadım, lahmacun poşetine boş verip telefonun başına çöktüm.

Yıldız Turanlı'nın cep telefonunu tuşladım aylar sonra aynı gün içinde

ikinci kere.

Hemen açıldı.

"Benim" dedim.

"Vay Remzi Ünal!" dedi sesimi duyunca. "Duvara çöpler sokmalı vallahi de billahi de."

"Bir ricam daha var" dedim.

"Bu sefer kim yaralandı ?" dedi Yıldız Turanlı.

"Yok" dedim. "Şu gündüz seni aradığım telefon var ya.."

"Evet" dedi Yıldız Turanlı. Sesimde bir tür ciddiyet algılamıştı sanıyorum.

"Senin telefondan bir bakıp söylesene bana numarasını."

"Bir dakika" dedi. Sesi kesildi. Beklemeye almıştı beni herhalde.

Gözüm lahmacun poşetinde bekledim.

"Buldum" dedi sonra Yıldız Turanlı. Numaraları saymaya başladı tane tane.

Beşinci numaradan sonra ben de içimden sıralamaya başladım kulaklıktan duyduğum numaraların aynısını.

Yakalandın Remzi Ünal dedim kendi kendime. Dün akşamüstü bu evin bu odasında, Muazzez Güler seni üstüne saldığı Sinan Bozacıoğlu'nun her bir numarasının yanı sıra, cep telefonunun da numarasını vermemiş miydi ? Ve sen bugüne kadar hangi telefon numarasını, hangi adresi unuttun da, şimdi Yıldız Turanlı'yı bir kez daha aramalara vesile olsun diye unutuyorsun ?

Yaşlanıyorsun Remzi Unal dedim kendi kendime. Bu numaraları başkalarından yemezdin, kendinden hiç yemezdin.

Tamam mı ?" dedi Yıldız Turanlı telefonun öteki ucunda "Tamam" dedim.

Bir boşluk oldu. "Orada mısın ?" dedi Yıldız Turanlı. "İnşallah buradayımdır" dedim. "Bu da ne demek?" dedi. "Bu akşam boş musun ?" dedim. "Bu da ne demek ?" dedi yeniden. "Bu akşam boş musun dedim" dedim.

Müthiş bir kahkaha attı. "İyi misin Remzi Ünal ?" dedi.

"Bilmiyorum" dedim.

Yıldız Turanlı mesleği gereği anlayışlı kızdı. Ak şam nerede, kaçta buluşacağımızı, önce ne, sonra ne yapacağımızı birbiri ardından sıraladı. Hiçbirini unutmadım. Evden çıkmadan önce üç kere aradım Sinan Bozacıoğlu'nu cep telefonundan, üçünde de açılmadı.

Eve geç vakit döndüm. Bindiğimiz taksiler sıcaktı, gittiğimiz yerler sıcaktı, içtiğim kahveler sıcaktı. Telesekreterde not yoktu. Sinan Bozacıoğlu'nunki dahil. Yatmadan önce bir kere daha aradım. Bulamadım. Sonra bir tur attım televizyonda Dünyanın hali canımı sıkmadı. Masanın üzerinde öylece duran lahmacun siparişlerini olduğu gibi çöpe attım. Soğanların kokusu eve yayılmasın diye sıkı bir düğüm attım kovanın içindeki torbaya Uykum gelsin diye uzun zamandır okumaya niyetlenip bir türlü elime alamadığım yerli, kalın bir polisiye aldım. Adını söylemeyeceğim.

Sabah kendi kendime uyandım. Sabah dediysem...

Ne üst kattaki lise öğrencisinin müziği uyandırdı beni, ne telefon falan çaldı. İçimdeki çalar saati salmışım demek ki dedim kendi kendime yatağın içinde gerinirken.

Pencereden baktım ilk olarak. Yağış dinmişti. Yerlerdeki kar duruyordu ama Otomobillerin üstündekiler de. Ortalıkta çocukları okula götüren servislerden iz yoktu. Evin içi sıcaktı. Don gömlek ısınma hareketleri yaptım. Antrenmanları aksatmamaya söz verdim kendi kendime. Terlemeye başlayınca duşa attım kendimi. Dişlerimi fırçaladım. Sıkı bir tıraş oldum.

Kahveye sonra sıra geldi.

Gazetem ile ekmek gelmişti çoktan. Hızla gözden geçirdim buzdolabımda bulabildiklerimle sıkı bir kahvaltı ederken. Dünya bildiğiniz gibiydi.

Kendime gelince hiç umudum olmamasına karşın, aramam gerekiyor diye bir kere daha aradım Sinan Bozacıoğlu'nun cep telefonunu. Cevap almayınca canım sıkılmadı .

Giyindim. Sonra biraz oyalandım evin içinde. Sonra biraz daha oyalandım. Bir kahve daha içtim, çıkmadan Sinan Bozacıoğlu'nu bir kere daha aradım. Yıldız Turanlı'yı aramadım elbette. O kadar da değil.

Paltomun protokoler yüzünü dışa getirdim giymeden önce. BMW 2002Tİİ'nin anahtarını attım cebime.

Merdivenlerden ıslık çalarak indim. Apartmanın demir kapısının aralıklarındaki cam, tam insanın elini uzatıp kapının kilidini içerden açabileceği yerden kırılmıştı. Yerlerde olması gereken cam kırıkları temizlenmişti ama. Burnumun üstü kaşındı.

BMW bıraktığımız yerde duruyordu. Kendimden emin adımlarla yanına gittim.

Kapısını açtım, şoför koltuğuna oturdum. Çevreme baktım. Sağı solu kurcaladım. Arka koltukta çok fazla kan yoktu. Güneşlikte, yerlerde, yan ceplerde olmaması gereken bir şey yoktu. Aradığımın, yani bir şey arıyorsam, küçük botlarda olması gerektiğini biliyordum. Öyle bir şey yoktu ortalıkta. Torpido gözü kilitliydi. Biraz zorladım sağını solunu, açamadım. Kontak anahtarının yanındaki anahtar bagajındı. Torpido gözünün anahtarı biraz daha ufak bir şey olmalıydı.

Otomobilden indim sonra. Önce şoför koltuğunun, sonra yolcu koltuğunun altındaki boşluklara göz attım. Artık simitçilerin bile kabul etmediği iki küçük demir paradan başka bir şey yoktu. Sonra yolcu koltuğunu yatırıp, arkadaki oturma yerini sökmeye çalıştım yerinden. Biraz zor oldu ama başardım. Başarmam bir işe yaramadı. Tozdan başka bir şey yoktu altta. Yerine taktım. Pek iyi oturmadı ama, o kadar olacaktı artık.

Otomobilden çıktım. Arkaya geçtim. Bagajı açtım.

Bir zamanlar, benim de bir şeyler sakladığım yerler dahil olmak üzere iyice aradım bagajı. Zamanımı boşa harcadım sonuçta Bir otomobilin bagajında yasal nedenlerle olması gereken ıvır zıvırın dışındaki tek şey bir yumak haline getirilmiş uzunca bir telefon kablosuydu. Bir ucunda telefonun altındaki prize giren duy vardı. Öbür ucundan açık teller sarkıyordu.

Ellerimin lekelenmesine üzülmemeyi öğreneli çok olmuştu. Bagajı kapadım. Yana geçip BMW'yi kilitledim sonra Anahtarı cebime attım.

Yerlerden kalkmamış olan karlar hafif buzlanma eğilimi gösteriyordu yokuşta Dikkat ederek yürüdüm caddeye kadar. Köşe başında bekleyen taksiye attım kendimi. "Beşiktaş'a "dedim kravat takmış taksi sürücüsü nereye gideceğimi sormadan önce.

Sigara bile içmedi adam Beşiktaş'a kadar.

İki gün önce akşamüstü indiğim noktada indim. Taksiciye taksimetrede

yazandan epeyi fazla verdim. Düzgün bir Türkçe'yle teşekkür etti. İyi gidiyor bugün işler dedim kendi kendime.

Hi-Mem'in sokağı kar açısından bizim sokaktan daha iyi durumdaydı. Çöp tenekeleri boştu. İki okul kaçkını, piyangodan çıkan tatilde âdet yerini bulsun diye kartopu oynamaya çalışıyordu.

Sokağı boydan boya gözden geçirdim yürürken. Orada olmaması gereken bir otomobil görmedim. Tepesinde siren lambası olanlardan da, olmayanlardan da. Geleni gideni olmayan kendi halinde bir sokak gibi duruyordu.

Açık mavi mantolu bir kız dışında, Saçlarını atkuyruğu yapmış, ayak bileklerine kadar uzanan açık mavi mantolu bir kız, Hi-Mem'in ahı gitmiş vahı kalmış binasının önünde duruyordu. Bir şey arıyor gibiydi sanki, Adımlanmı ağırlaştırdım.

Kız kapının girişinde bir yerlere bakıyordu. Sonra cebinden bir şey çıkardı, sökülüp atılmış zil butonlannın yanında boynu bükük duran eski posta kutusuna koydu. Kapağını kapatıp binadan içeri girdi.

Bıraktım girsin. Aynı ağır adımlarla ilerledim. Bir yandan da çevre binaların pencerelerine falan bakıyordum sokağı. Seyreden birileri var mı diye. Yoktu.

Olsa kararımı değiştirir miydim bilmiyorum.

Girişe gelince hiç duraksamadan elimi eski posta kutusuna attım. Tek hamlede aldım içindekini. Cebime attım.

"Ya Settar!" dedim kendi kendime binanın bakımsız giriş kapısından içeri girerken.

Merdivenler gündüz gözüyle daha az kasvetli görünüyordu. Orta yaşı geçme küskünlüğüyle kendine bakmaktan vazgeçmiş, ama küçük bir makyajla yine ortalığı dağıtabileceğini uman bir kadına benzettim nedense binanın içini. Merdivenleri olağandan ağır tırmanmam belki de o yüzdendi.

Yok, o yüzden değildi.

Cebimden çıkardığım ganimetimi inceledim her basamakta durarak merdivenleri çıkarken.

BMW'nin torpido kilidini buldun belki Remzi Ünal dedim içimden. Kesin

değildi bu ama. Üzerinde amblem falan yoktu. Takılı olduğu anahtarlık daha ilginçti.

Minicik ve yassı, uzaktan kumandaya benzeyen bu şey otomobillerde o hiç sevmediğim buz rengindeydi. Anahtarın bağlandığı deliğin hemen yanında televizyona yönelttiğinizde yanan cinsten kırmızı, küçük bir lambacık vardı. Üstünde boydan boya "Afaya" yazıyordu.

Kendi kendime gülümsedim.

Anahtarlığı paltomun cebine koyup hızlandım. Sekize kadar saymadan kapının önündeydim.

Bu sefer kapısı kapalıydı Hi-Mem'in.

Sonradan takıldığı, kapının üst taraflarından bir yerden içeriye uzanan kablodan belli olan zilin düğmesine dokundum.

Bu mevsimde ortalıklarda görmenize imkân ol mayan bir kuşun sesi geldi içerlerde bir yerlerden.

Kapıyı açan olmazsa bir kez daha basar mıydım o zile, emin değildim.

Gerek kalmadı ama.

Saysam sekize gelmeme fırsat bırakmayacak sürede açıldı kapı. Benim kebapçının çırağından iki yaş büyük, ama işini en az onun kadar sevmediğine bahse girebileceğim bir delikanlı önce elime, sonra yüzüme baktı anlamsız anlamsız. "Buyurun" falan da demedi.

"Bismillah" dedim içimden. "Başlıyoruz..."

"Koray Bey burada mı ?" dedim dışımdan.

"Hı, hı..." diyerek başını salladı delikanlı. Elini kapının pervazından çekmemişti. Bu durumda içeri girmeme izin vermiyordu kafasınca. "Çok acıyacak" dedim.

"Ne?" dedi.

"Elini oradan çekmezsen çok acıyacak" dedim kafamla elini göstererek.

Elini kapının pervazından çekmedi. Yüzüme baktı onun yerine. Tam olarak anlamamış gibiydi.

"Bak" dedim delikanlının gözlerine bakarak, "İçeri girmemin uygun

olmadığını düşünüyorsun. Tamam, bunu anlıyorum. Ama ben girmek istiyorum aksi gibi." Delikanlı Sanskritçe konuşuyormuşum gibi yüzüme baktı. Belli ki hiçbir şey anlamamıştı.

"Şimdi" dedim, "bu konuda nasıl karar alacağız ? Eğer ikimiz de diretirsek niyetimizde, kararı güçlü olan verecek."

Oğlanın kafası iyice karışmıştı. Gözlerinden okuyabiliyordum bunu.

"Tamam, senin avantajın gençlik. Ama benini de avantajlarım var."

Oğlan dayanamadı.

"Ne diyon lan sen?" dedi, kapının pervazındaki elini yandan kafama doğru salladı. Çok iyi bir darbe değildi bu, şuadan bir shomenuchi ikkyo işimi görürdü. Gördü de zaten.

Kafama doğru gelen darbeyi, çaprazdaki sol kolumla durdurdum. Sağ elimle kolunu dirseğinden yüzüne doğru ittirdim. Hafif dengesi bozuldu geriye doğru. Sol elimle bileğinden, sağ elimle dirseğinden kilitledim, kapı aralığının izin verdiği kadar bir adım atarak aşağıya doğru bastırdım oğlanı.

Dizlerimin üstüne çökmedim ama. Sensei olsa hareketi bitirmemi söylerdi.

"Sana bir şans daha veriyorum" dedim oğlana tepesinden.

Kaldırabildiği kadar kaldırdı kafasını. Hiç ses çıkmamıştı ağzından.

"Şimdi seni bırakacağım" dedim. "Hiç itiraz etmeyeceksin. Anlaştık mı?"

Hızlı hızlı kafasını sallayarak onayladı beni.

"Eyvallah" dedim.

İki elimi birden gevşettim. Geriye düşecek gibi oldu oğlan, sonra toparlandı. Sesini çıkarmadan dirseğini ovalamaya başladı. İçeri doğru yürüdüm.

Giriş holü geçen seferki kadar iç karartıcıydı. Yerdeki sigara izmaritleri süpürülmüştü yalnızca.

Buzlucamı olan kapıyı elimle itip atölye rolü oynayan salona girdim.

Herkes bana baktı.

Herkes dört kişiydi.

Çelik çalışma masalarının en dipte, pencere kenarında olanının çevresinde toplanmışlardı. İkisi bana kapıyı açan delikanlının yaşmda, en az onun kadar bezgin görünen çocuklardı. Ondan tek farkları bu sabah tıraş olmayı akıl edebilmiş olmalarıydı. Üçüncüsü babaları yaşlarında bir adamdı. Ütüsü geçmiş bir takım elbise giymiş, kravatını kötü bağlamıştı. Ayakkabılarının boyaya olan ihtiyacı benimkinden fazlaydı. Dördüncüsü kapıdan girdiğini gördüğüm atkuyruklu kızdı. Salondaki tek paltolu oydu, örgülü açık mavi kazağını yine açık mavi kadife pantolonunun üstüne çekmişti. Boynundaki fular kıyafetine hiç uymuyordu. Ya da ben Fashion TVyi bilinçli izlemiyordum. Kız öbür üçünden biraz açıkta oturuyordu. Bir elinde buruşmuş bir mendil vardı. Rengi atmıştı biraz.

Salona yerleşmiş sigara kokusunun biraz daha artmış olmasına şaşmamak gerekiyordu. Masanın üzerindeki kül tablasında dumanı tüten üç sigara vardı. İçeri girmeme izin vermeye niyetli olmayan delikanlı da girdi arkamdan salona "Teşekkür ederim" dedim dönüp ona

Ütüsü geçmiş takım elbise giyen adam kaşlarını çattı.

"Koray Bey" dedim adama doğru sağ elim önde yürüyerek.

Adam yüzünde soru işaretleriyle bana doğru bir adım attı. O da elini uzatmıştı mecburen.

"Koray Bey değil mi ?" dedim elini sıkarken. "Benim adım Remzi Ünal."

Adım odasında yığılı kartoteklerden birinde yazılıymış da bulmaya çalışıyormuş gibi kafasını yana yatırıp gözlerini kısarak baktı bana. Bulamadığını belli etti sonra. Soyadını söyleme gereği duymadı bu arada.

"Biraz konuşabilir miyiz ?" dedim başımla odasını göstererek.

"Ne hakkındaydı Remzi Bey?" dedi. "Remzi Ünal dediniz değil mi?"

Zaten bana bakan sekiz göz aniden keskinleşti. Kapıyı açan oğlan bakmıyordu yüzüme bir tek.

Lüzumsuz bir pislik olduğuma karar vermiş gibi elini salladı adam.

"İlanın parası için geldiyseniz biz onu Muharrem'le halledeceğiz" dedi. "Dün akşam konuştum."

Kızdım kendime. İhtiyarlıyorsun Remzi Ünal dedim içimden. Vefat ilanlarından da iş çıkabileceğini unuttun, ihtiyarlıyorsun. Kafamın içinde not

aldım bunu. "Hayır" dedim. "Sinan Bozacıoğlu'nun başsağlığı dileklerini getirdim yalnızca" Bir çift göz aniden çok keskin bir bıçak oldu, yüzüme saplandı. Bunu da not ettim.

Muazzez Güler'in kardeşi, Hi-Mem'in muhasebe cisi Koray Bey belki de demin zannettiğinden daha büyük bir pislik olduğuma karar vermek üzereydi. Ona yardımcı olmam gerektiğini düşündüm. Bir başkasına da.

"Bir karışıklığı açıklığa kavuştururuz belki bu arada" dedim.

"Ne karışıklığı?" dedi.

"Bazı ödemeler, ödememeler..." dedim açık avucumu bir tavana bir döşemeye göstererek iki üç kez. Yüzüme ilk kez görüyormuş gibi baktı.

"Ne karışıklığıymış bu Allah aşkına ?" dedi. "Sanırım bir yanlışlık olmalı. Şirketimizin kayıtları eksiksizdir. Kiminle ilgili demiştiniz ?" oturanlara baktı amaçsızca sonra gülümsemeye çalıştı.

"Buyurun konuşalım" dedi. "Buyurun." Eliyle odasının kapısını gösterdi. Hi-Mem'e ilk gelişimde girdiğim ilk odayı. Ben ona yol verdim. Dörtlüye baktım girmek için hamle etmeden önce. Yüzüme saplanan bıçak şimdi biraz daha bilenmişti. Atkuyruklu kız sigarasını masadaki kül tablasına bastırıp ayağa kalktı. Mantosunun eteklerini topladı. Kapıya doğru yöneldi.

Koray Bey kızın gitmeye çalıştığını algıladı, hızla döndü. Kendini toparlamaya çalıştığım belli eden bir le söylendi.

"Bir yere ayrılma!" dedi. "Hemen biter." sonra masadaki oğlanlara baktı yeniden.

Masanın çevresinde oturan oğlanlardan ikisi de ayağa kalktı anında Bizi Koray Bey'in odasına geçirmek için kalkmamışlardı ama. Konukseverlik anlayışlarına yorum yapma gereğini hissetmedim. Kapıyı açıp içeri giren adamın arkasından yürüdüm.

Oda geçen akşam gördüğümden beri değişmemişti. Masa lambası yanıyordu değişiklik olarak. Adam doğruca patron koltuğuna yürüdü. Bana bir şey söylemesini beklemeden masanın önündeki koltuklardan birine oturdum. Alçaktı koltuklar, oturunca masanın sahibini olduğundan daha önemli bir adammış gibi görüyordunuz. Sehpada, üzerindeki güllü dallı kabartma gelin damat çiziminden düğün davetiyesi olduğu anlaşılan iki zarf duruyordu. Sayın Muazzez Güler yazıyordu üsttekinde. Nedense bacak bacak

üstüne atmak istedim konuşmaya başlamadan önce. Birden sehpaya çarptı ayağım. Düzeltmek için hamle ettim. Üstteki zarfa elim çarptı galiba, biraz yana kaydı. Sayın Koray Şimşek ve eşi yazıyordu zarfın üstünde kesik uçlu bir kalemin harfleriyle. İçimin rahat ettiğini hissettim.

Koray Şimşek ne içmek isteyeceğimi sormadı. Doğrudan konuya girdi arkasına yaslanarak.

"Bir ödemeden bahsettiniz" dedi.

"Evet" dedim.

"Bir de işaret yaptınız elinizle şöyle" dedi. El hareketimi yineledi.

"Evet" dedim.

"Yani?" dedi.

"Baştan alayım mı ?" dedim.

"İyi olur" dedi Koray Şimşek. "Kısa olsun ama. Çok zamanım yok."

Bazen baştan almak iyi olurdu. Baştan almak bazen kısa, bazen uzun sürerdi. Bakacaktık artık. Geriye yaslanıp cebimden sigara paketimi çıkardım. Koray Şimşek'e tuttum kolumu masanın üzerinden uzatarak. Başıyla hayır işareti yaptı. Ağır ağır bir sigara çıkardım kendime paketimden. Nereden başlayacağımı düşünüyordum bu arada sonra yaktım sigaramı.

"Sinan Bozacıoğlu... "diye başladım.

Başını salladı Koray Şimşek. Söze devam etmemi bekledi.

"Muazzez Hanım geçen gün evime gelerek, Sinan'ı bulup iki satır konuşmamı istedi benden" dedim. "Bu arada başınız sağ olsun demeyi unuttum, özür dilerim."

Başını salladı yeniden Koray Şimşek. Ablası iki gün önce öldürülmüş birinden daha farklı bir tepki beklerdim doğrusu. Mesleğimi de sormadı. İhtiyaç duymadı diye düşündüm. Kriz zamanıydı, millet birbirine borç takıyordu durmadan. Normaldi böyle şeyler.

"Neyse" dedim. "Bu işi almamı çok istiyordu."

Yeniden başını salladı Koray Şimşek. Sigaramdan bir nefes daha çektim.

"O kadar çok istiyordu ki, bana bir tür şantaj bile yaptı" dedim dumanı

liflerken.

"Normal" dedi. "Beklenir Muazzez'den."

Elimle barmenden bir duble rakı ister gibi bir hareket yaptım.

"Küçük bir şantaj" dedim. "Masum."

"İşe yaradı mı ?" dedi Koray Şimşek. Sonra bu söylediğinden pişman olmuş gibi sumenin yerini değiştirdi.

"Yaradı mı yaramadı mı bilmiyorum" dedim. "Sizden öğrenmeye geldim." ilgisini çekmeyi başarmıştım sonunda galiba. Öne doğru eğildi koltuğunda. Dudaklarında ilk kez gülümsemeye benzer bir şey gördüm.

"Niye?" dedi Koray Şimşek. "Bulamadınız mı adamınızı? Yoksa buldunuz da ikna mı edemediniz?"

"Buldum" dedim.

Dudaklarındaki gülümseme biraz daha gelişti.

"Tebrikler" dedi.

"Buldum, ama sonradan işler karıştı" dedim. "Ödemeyi yapmış yapmamış kimsenin umurunda değil sanki."

Koray Şimşek sumene baktı yeniden. Yerini değiştirmek yetmeyecekti, ayağa kalktı.

"Bir şey ister misiniz içecek?" dedi.

Herkesin zamana ihtiyacı olurdu aklını toparlamak için. Baştan almak işe yaradı dedim içimden.

"Bir kahve mümkünse" dedim.

"Nasıl olsun ?" dedi elini kapıya atarak.

"Orta ya da şekersiz, sütsüz neskafe" dedim.

Koray Şimşek kapıyı aralık bırakarak kayboldu. Oturduğum yerden içerisini görebiliyordum. Oğlanların biri bana doğru bakıyordu. Öteki ikisinin gözleri atkuyruklu kızdaydı. Kız yere bakıyordu.

Bana bakan oğlana elimdeki sigarayı göstererek işaret ettim. Anlamadı. Anlamadığını kafasını iki yana sallayarak gösterdi. Sigarayı elime bastırır

gibi yaptım. Anladı. Yandaki masadan bir kül tablası aldı. Hiç istemediği bir iş yaptığını göstere göstere, sallanarak girdi odaya. Sehpanın üzerine bıraktı.

"Sağol koç" dedim oğlana. Cevap vermedi.

Dönerken Koray Şimşekle karşılaştılar. Neredeyse çarpıyorlardı. Oğlan adama yol verdi kapının dibine büzülerek. sonra kıvrak bir hareketle sıvıştı dışarı. Koray Şimşek kapıyı kapadı, bir an kararsızmış gibi ayakta kaldı. sonra karşımdaki koltuğa oturdu.

Etrafına baktı sanki bizi izleyen birileri olabilirmiş gibi.

"Neyin peşindesiniz ?" dedi sonra dışarıdakilerin duymasını istemiyormuş gibi alçak bir sesle. Onu taklit ettim. "Dedim ya, epey karışık" dedim. "Karışık olan ne ?"

"Karışık olan şu" dedim. "Herkes bir şeyin peşinde. Ben de neyin peşinde olduğumu tam olarak bilmiyorum. İnsanlarla konuştukça bir şeyler öğreniyorum.

Bir şeyler öğrendikçe peşinde olunabilecek yeni şeyler çıkıyor."

"Buraya da peşine düşülebilecek yeni şeyler bulmaya geldiniz..." diye fısıldadı. "Evet" dedim tıpkı onun gibi fısıldayarak.

Arkasına yaslandı Koray Şimşek. Saatine baktı sonra.

"Kaç para?" dedi.

Bunu biraz yüksek sesle söyledi.

Ben de onun gibi yaptım.

"Ne için?" dedim.

Kendine güveni gelmişti biraz. İyice arkasına yaslanarak sıraladı.

"Buraya geldiğinizi unutmak için... Muazzez'le görüştüğünüzü unutmak için... Öğrendiğiniz her şeyi unutmak için... "

Sigaramı delikanlının gönülsüz getirdiği kül tablasına bastırdım.

"İstediğim zaman istediğim kadar unutkan olabilirim" dedim. "Paraya da itirazım yok. Ama paranın yetmediği durumlar da var."

Bunu bir yerden hatırlıyorum diye düşündüm. Hep olurdu bu.

"Başka ne istiyorsunuz?" dedi Koray Şimşek.

"Bir bakalım..." dedim. "Evime dün başka birileri geldi. Misafirliklerine çok sevinmediğim birileri. Onlar da oğlanı arıyorlardı."

"Giderek ilginç olmaya başladı hikâyeniz" dedi Koray Şimşek.

"Evet" dedim. "Misafirlerim bir kahvemi içmeden gittiler, ama bir daha gelmeleri ihtimalini hiç sevmedim."

"Bunun Muazzez'le ya da benimle ya da Hi-Mem'le ne ilgisi var?" dedi elini konuşmasına katarak.

"Kadir Güler'le ne kadar ilgisi varsa o kadar var dedim.

Kadir Güler'le ne ilgisi var diye sormadı Koray Şimşek. Boş boş baktı yüzüme. Devam etmeye niyet lendim. Edemedim. Beni Hi-Mem'den içeri almaya değer bulmayan delikanlı elinde bir tepsiyle odaya girdi. Kapıyı falan vurmamıştı. Yüzüme baktı pis pis. Ona gülümsedim. Tepki vermemeye çalışarak tepsiyi aramızdaki sehpaya bıraktı. İki fincan, iki bardak su vardı tepside. Hiçbir şey söylemeden çıktı odadan. İçimden gülümsedim. Sırası geldi dedim kendi kendime.

Koray Şimşek uzanıp kendi önündeki bardaktan bir yudum su içti. Sonra küçük bir yudum da kahvesinden aldı. Onu taklit etmedim. Doğrudan kahveye saldırdım. Köpüklüydü üstü. İkimiz de düşünüyor gibiydik.

"Güzel kahve..." dedim ilk yudumdan sonra. Şekeri fazla kaçmıştı oysa.

"Afiyet olsun" dedi Koray Şimşek.

Bir yudum daha aldım kahvemden. sonra kocaman bir yudum daha. Dördüncüde bitirdim yüksük gibi fincandaki şekeri fazla kaçmış kahveyi. Şöyle bir salladım fincanı. Tabağı tepesine yerleştirdim sonra. Ters çevirip önümüzdeki sehpaya bıraktım. Koray Şimşek ne olduğunu anlamadan yüzüme baktı.

"Ne olacak bu şimdi ?" dedi.

"Fala bakacağız" dedim. "Fala bakmayı bilir misiniz?"

"Neyin falına?" dedi.

"Öldürüldüğü akşam bu binada kimler vardı karınızla birlikte, onu göreceğiz... "dedim.

Bölüm 14

Koray Şimşek ağzındaki kahveyi tükürecek gibi oldu birden. Kendini tuttu ama Fincanı hızla sehpaya bıraktı, elinin tersiyle çenesindeki bir iki damlayı sildi. Kahvesinin yarısı dışarı dökülmüştü sarsıntıyla bıraktığında Yeniden saatine baktı. Gereksizdi bu elbette. Sesimi çıkarmadan bekledim.

"Neyin peşindesiniz ?" dedi bir kez daha kendini topladığında.

"Bunu daha önce de sormuştunuz" dedim.

Buna cevap vermedi Koray Şimşek. "Nereden biliyorsunuz burada toplandığımızı ?" dedi onun yerine.

"Bir ihtimal olarak kafamdan geçti" dedim.

Bir deneme yapmaya karar verdi. Kendini topladığından emin değildi sanıyorum ama yine de denedi.

"Bakın Remzi Bey" dedi kararlı olmasına özen göstermeye çalıştığı bir sesle. "Sizi sesimi çıkarma dan dinledim şimdiye kadar. Bir ödemeden bahsettiniz, iş gelip o gece ne yapıp yapmadığımıza dayandı Beni sorgulamaya hakkınız olmadığını biliyorum. Üstelik polis de sordu buna benzer şeyler, hepsini anlattık."

Hiç tartışmadım.

"Tamam" dedim. "Ödemeye dönelim o zaman."

"Ne ödemesi?"

"SinanComp'un Hi-Mem'e olan borçları" dedim. "Hatırladınız mı, ben ilk o yüzden girdim devreye."

"Ne olmuş?" dedi.

"Şu olmuş" dedim. "Sinan Bozacıoğlu Hi-Mem'e tek kuruş borcu olmadığını söylüyor. Hepsini ödemiş. Tamam, biraz geciktirmiş belki ama hepsini ödemiş."

"Ödemiş mi?" dedi biraz kendi kendine, biraz bana "Ödemiş" dedim.

"Ödemiş..." dedi kendini tekrardan hiç sıkılmadan.

Başımı salladım.

"Ne zaman ?" dedi.

"İki ya da üç gün önce" dedim.

"Kime?" dedi.

"Her zamanki gibi" dedim. "Banka hesabına.

"Ödemişse kayıtlarda vardır" dedi gözlerini kocaman kocaman açarak. Aksi, meslekteki namına leke sürecekmiş gibi...

"Vardır herhalde" dedim başımı yana doğru eğerek.

"Bakarız olmazsa" dedi. "İyi olur" dedim.

Nereye bakacaksa oraya bakmak için acele ediyormuş gibi oturduğu koltuktan kalçasını kaldırdı. sonra yeniden oturdu yerine aklına bir şey gelmiş gibi. "Bir dakika yahu" dedi. "Bir dakika.." Yüzüne baktım.

"Bir dakika" dedi yeniden. "Belki banka hesaba geçmekte falan gecikmiştir. Bazen oluyor böyle şeyler."

"Olabilir" dedim.

"O zaman boşuna tuttu sizi Muazzez" dedi.

Bu ihtimal Koray Şimşek'i çok rahatlatmış gibi geldi bana. Cevabını bildiğim bir soruyu sorsam iyi olur dedim içimden.

"Peki ama" dedim, "Sonra Kadir Güler neden ısrar etti Sinan Bozacıoğlu'nu bulmam için?"

Gözlerime bakmaya devam etti Koray Şimşek. Dört saniye kadar.

"Bu sorunun yanıtının kime faydası olacak ?" dedi sonra

"Güzel bir soru" dedim. "Cevabı?" dedi. Cevap yerine paketime davrandım. Bir sigara çıkardım. Sonra vazgeçtim, yerine soktum sigarayı, arkama yaslandım. Uzun bir konuşma yapmaya hazırlandım. Koray Şimşek uzun bir konuşma yapmamı bekliyor gibiydi.

"Koray Bey... "diye başladım.

Devam edemedim ama.

Kapı vurulmadan açıldı. Cenk Bozer kafasını uzattı içeriye. Kendi yatak odasına girmiş gibi rahatlıkla konuştu.

"Koray Abi" dedi. "Kız bu mu?"

Beni gördü sonra Yüzü değişti.

"Merhaba Cenk" dedim.

Koray Şimşek bir bana, bir Cenk Bozer'e baktı.

"Tanışıyor musunuz ?" dedi şaşkınlıkla

Cenk Bozer cevap vermedi. Kaşları çatıldı. Benim burada ne aradığımı bulmaya çalışıyor gibiydi. Odadan içeri girdi kararsızca.

Koray Şimşek saatine baktı. Ayağa kalktı sonra

"Remzi Bey de başsağlığma gelmiş" dedi sonra. "Laflıyorduk biraz."

"Laflıyorduk..." dedim. "Otursana."

Koray Şimşek kimin ev sahibi olduğunu hatırlatmak ister gibi araya girdi.

"İşimiz var biraz Remzi Bey bizim" dedi. "Bize izin verseniz..."

"Beklerim" dedim. Vurguyu artırmak için sigara paketime uzandım.

Cenk Bozer, Koray Şimşek'e baktı. Kafasıyla içeri doğru işaret etti.

Koray Şimşek bir kere daha denemeye karar verdi.

"Remzi Bey" dedi. "Bakın, medeni bir adamım, ama uzatırsanız içerde sizden genç üç tane delikanlı var. Güle güle."

Cenk Bozer söyleyeceği şey çok komikmiş gibi önceden güldü.

"Dört" dedi.

Koray Şimşek bana baktı. Kararımı bekliyor gibiydi. Kararımı vermiştim ben de. Ağır ağır ayağa kalktım. Sigara paketimi cebime attım.

"Pekâlâ" dedim. "Sonra görüşürüz."

Koray Şimşek sırıttı.

"Kusma bakmayın" dedi... Cenk Bozer bu kadar kolay pes etmeme şaşırmış gibiydi. "Kadir Abine selam söyle" dedim yanından geçerken.

Cevap vermedi.

İkisinin de önünden geçip salona girdim. Masadaki dörtlü bıraktığım gibi oturuyordu. Sigaralar sönmüştü yalnızca. Salona açılan çift kanatlı camlı kapının önünde bir kişi daha vardı. İstanbul'a yeni gelmiş, minibüsçülüğe mi otoparkçılığa mı başlayacağına karar verememiş birisi gibiydi. ATM'den para çekerken kafasını omzunuzdan uzatacak biri. Sigara içiyordu. Ben içeri girince, yere bakan atkuyruklu kız başını kaldırdı. Masadaki öteki üçlü sonra baktılar bana

Cenk Bozer ile Koray Şimşek arkamdaydılar.

Tek avantajım şaşırtmak olacaktı. Şansımı denedim.

"Hadi Selma, gidiyoruz" dedim.

En az şaşıran atkuyruklu kız oldu. Ayağa kalktı, kimsenin yüzüne bakmadan bana doğru ilerledi. Yanıma gelmesini beklemeden kapıya doğru yürüdüm ben de. Kapıda duran delikanlının yüzünde göbeği açık bir kızı, televizyon ekranı dışında ilk kez görüyormuş gibi bir şaşkınlık belirdi. Omzumun üstünden arkamda bir yere baktı önce. sonra omuzlarım kabarttı.

"Bırakma!" diye bir ses duydum arkamdan. Koray Şimşek'ti bu.

"Hüseyin!" diye bağırdı başka bir ses. Cenk Bozer'in sesi.

Hüseyin sigarasını yere attı. Üstüne basmaya zahmet etmedi. Kollarını iki yana doğru açtı iyice. Şimdi dikkatini bana vermişti.

Hiç duraksamadan ilerledim.

İlk hamleyi Hüseyin'in yapması gerektiğini biliyordum. Kütlesine ve enerjisine ihtiyacım vardı. Adımlarımı aramızda gittikçe azalan mesafeyi gözeterek attım. Aramızda bir buçuk adım kalınca durdum. Arkamdaki kızı korumak istiyormuş gibi hafif yana döndüm. Benimle birlikte atkuyruklu kız da durdu.

Arkamızdakiler taş kesilmiş bizi seyrediyorlardı. Adım gibi emindim.

Hüseyin durmamı yanlış anlayacaktı. Bundan da adım gibi emindim.

Beni yanıltmadı.

Bir an düşündü. Bir kere daha baktı arkamdakılere.

Sonra elleriyle iki yandan sıkmak ister gibi boğazıma doğru hamle etti.

Buna benzer bir hareket bekliyordum.

Bundan sonra olanlara çok şaşırdı Hüseyin.

Bileği çok acımış olmalı. Sol bileği. Neden yere doğru çöktüğümü, kolunun altından geçtiğimi, bacağımı, hareketi arkamızdakilere göstermek için bir tangocu gibi açarak döndüğümü, kolunun nasıl olup da güvercin kanadı gibi tavanı gösterdiğini, kendisini salonun ortasına doğru kafaüstü fırlatmak için gerekli gücü nereden bulduğumu hiç anlamadı, anlaması da gerekmiyordu.

Atkuyruklu kız ondan daha kavrayışlı çıktı.

Ben hareketi bitirip yüzüm bizi seyredenlere dönük kaldığımda, bir şey söylememi beklemeden arkama geçti, camlı kapıyı açtı. Çıktı.

Beni seyredenlere bir selam versem mi vermesem mi kararsız kaldım. Cenk Bozer sırıtıyordu yalnızca. Koray Şimşek kendisine en yakın masanın üzerindeki telefona sarıldı.

Öteki eliyle masada oturan çocuklara işaret etti beni göstererek. Ayağa kalkmalarını beklemedim. Camlı kapıyı arkamdan kapadım.

Atkuyruklu kız dairenin kapısında beni bekliyordu.

"Sen çık" dedim ona.

Holde tavana kadar yükselen kolilerin yan tarafına geçtim. Bilgisayar parçaları hafif olurdu. Omzumla ittirmeme bile gerek kalmadı. Koliler önce hafifçe direndiler, sonra alttan ikincinin köşesi havaya kalktı, derken karton gürültüleriyle yıkıldılar. Çift kanatlı cam kapının önüne. En üstteki koliden onlarca mouse fırladı yerlere. Kuyrukları poşetlerin i çinde toplu onlarca mouse.

Bu onları en azından otuz saniye meşgul ederdi Kendimi dışarı attım Hi-Mem'den. Atkuyruklu kız dört basamak aşağıda bekliyordu. Beni görünce inmeye başladı. Onu izledim.

Merdivenlerden hiç konuşmadan indik.

Sokağa çıktığımızda sağa sola baktım. Kimseler yoktu. Barbaros Bulvarı yönüne doğru yürüdüm. Atkuyruklu kız yanımdaydı. Karların buza dönüşme

ihtimaline karşı dikkatli yürüyordum. Sokağın bulvarla kesiştiği noktaya kadar geriye bakmadık.

Sola, yukarıya bir göz attım sarı boyalı, üstünde kocaman sayı ve harflerle plakası yazılı bir otomobil görmek umuduyla

Göremedim.

Sokağın içine doğru baktım sonra.

Hi-Mem'in kapısındaki hareketlenme kararımı hızlandırdı.

Atkuyruklu kızı dirseğinden tuttum. Aşağı doğru sürükledim. Kaldırımlar burada kardan temizlenmiştidaha hızlı yürüyebiliyorduk. Dört adımda bir dönüp arkama bakıyordum taksi geliyor mu diye. Son bakışımda Hi-Memcilerin bulvara ulaştığını gördüm.

Kalabalığa, insanlara doğru dedim kendi kendime. Taksi yoksa...

Mobilyacının önünden hızla geçtik.

Otobüs şirketlerinin, dershanelerin, büfelerin önünden hızla geçtik aşağıya doğru.

Arkama baktım.

Hi-Memciler koşmaya başlamışlardı.

Çarşı'nın içine giren trafiğe kapalı sokağın başındaki taksi durağında vardı boş bir taksi. Küçük bir hesap yaptım. Şoförün durağın içindeki futbol mavrasından ayırıp direksiyona geçmesini, taksinin Çarşı'ya doğru bir an önce gitmekte kararlı kalabalığı yarıp zaten ağır akan trafiğin arasına sokulmasını beklemek çok uzun sürecekti. On kere yetişirlerdi bize. Taksi bulma umudumu Beşiktaş Caddesi'ne sakladım.

Bahçelerindeki masalar toplanmış, karları kürelenmemiş pastane ile kafenin önünden ilerledik. Paltolarımızın etekleri bacaklarımızın arasında çırpınıyordu.

Sinanpaşa Camii'ne erişen aralığın önündeki kalabalığa karışmadan önce bir kez daha baktım geriye. Geliyorlardı.

Aralığa yönelen kalabalığa bir kez daha baktım. Atkuyruklu kızı ittim insanların arasına

Boynundaki fuları çözüp başını bağladı atkuyruklu kız. Akıllı bu kız, kolay

anlaşacağız dedim kendi kendime.

Hemen sağdaki musalla taşının başı kalabalıktı. Yeşil örtülü tabutun çevresi çelenklerle doluydu. Gerçek çelenklerle. Bir adam, on sekiz yaşlarında bir çocuğun omzuna başını dayamış, ağlıyordu.

Hizaya gelmeye çalışan kalabalığın içinde sağdan soldan söylenmeler başladı. Kadınların cenaze namazına katılmalarıyla ilgili hiçbir tartışmaya girmeden kendimize bir yer bulduk Osmanlı'dan kalma mezar taşlarını koruyan paslı demirlerin yanı başında.

Aralıktan giren var mı diye bakmadım artık zaten önümüz kapanmıştı kalabalıktan.

"Muhterem cemaat, safları sıkıştıralım biraz" diye gür bir ses duydum. Göremediğimiz imamın sesiydi bu. Ön taraflara doğru bir kıpırdama oldu sağımızdaki solumuzdaki insanlardan.

"Ne yapacağımı bilmiyorum" diye fısıldadı atkuyruğu saçlarını fularıyla yarım yamalak örtmüş kız.

"Yanındakiler ne yapıyorsa onu yap" dedim.

Benim için de geçerli, ama hatalıydı bu elbette. Ama jetonum sonra düştü.

"Hatun kişi niyetine..." dedi imamın sesi. Tok, güven veren, işini seven bir sesi vardı. Ardından "Allahüekber..."

İki yanımızdaki erkekler ellerini kulaklarına götürdüler, sonra indirip göbeklerinin altında bağladılar.

Atkuyruklu kız gecikti biraz ellerini yukarı götürmekte, ama tam zamanında indirip birleştirdi ellerini örgülü kazağının bitiş noktasında Hay Allah dedim içimden.

Kimse bir şey demedi. Kötü kötü bakmadı.

Selama kadar öyle idare ettik.

Birden açıldı sağımız solumuz sonra. Bir grup musalla taşına doğru hamle etti.

Kızı yine dirseğinden tutup geriye, metal çelenklerin dayalı olduğu duvara doğru sürükledim. Dağılan kalabalığın araşma bakıyordum bir yandan. İçim rahat etmişti biraz. Duvarın dibinde gözleri kırmızı dört kadından en genç

olanı cemaatin içinden ayrılıp gelen hemcinsine baktı merakla Önünden geçerken gözlerimle usulüne uygun bir selam verdim. Hafif gülümseyerek aldı selamımı. Sonra yanındaki kadına eğildi mendil tutan eliyle bizi göstererek.

Sinanpaşa Camii'nin tuvaletlere açılan öteki girişinden çıktık dışarıya Etrafa baktım bir kez daha

"Bir dakika" dedi atkuyruklu kız. Eşarbını boynuna bağlayıvermişti yeniden. Yüzüne sorarak baktım. Hafif solgun gibiydi.

Eliyle "Kadın WC" yazısını işaret etti.

Başımı salladım. Aklıma bir şey gelmişti, iki şey aslında.

Atkuyruklu kız kadınlar tuvaletinin girişine doğru ilerledi. Ben erkekler tarafının merdivenlerinden üç dört tanesini indim. Paltomu çıkardım. Elimi kollarının için sokup hızla tersyüz ettim. Sonra giydim. Başka bir adammış gibi çıktım merdivenleri. Belki de gerek yoktu buna. Hi-Mem ekibinden kimse görünmüyordu. Kadınlar tuvaletinin çıkışma doğru yürüdüm. Paketimi çıkardım iç taraftaki cebimden. Bir sigara yakıp derin bir nefes çektim. Kadınlar tuvaletinin başka çıkışı yoktu, içim rahattı o açıdan.

Atkuyruklu kız, sigaram bitmeye yüz tuttuğunda çıktı.

Paltomdaki renk ve doku değişikliği dikkatini çektiyse de bir şey söylemedi. Biraz rahatlamış, gevşemiş gibiydi. Şimdi ne yapacağız der gibi yüzüme baktı. Beşiktaş Caddesi'ne açılan küçük parkın içinden yürüdük. Yoğun kar salvolarının arasından çıkan yalancı güneş parlatmıştı ortalığı. Başımla ilerideki üst geçidi işaret ettim.

Geçidin üstü ayaklar altında erimiş kar sularıyla oluşmuş küçük göletlerle doluydu. Sulara mümkün olduğunca az basmaya çalışarak ilerledik. Tepeden bir kez daha baktım aşağıdaki kalabalığa.

Beni Hi-Mem'e almaya gönülsüzlük gösteren çocuk Ortabahçe Caddesi'nden hızlı adımlarla geldi, simit, otobüs bileti ve açık sigara satan adamın yanında ileri geri giderek çevreye bakmaya başladı.

Geçidin merdivenlerinden inerken hızlandık.

Resim ve Heykel Müzesi'nin yanından hiç konuşmadan ilerledik. Barbaros Hayrettin İskelesi bizi karşıladı. Denizi sağımıza alıp yürüdük. Motorlara,

uzaktan geçen tankerlere, martılara, iki adım ötemize gelip gelip çarpan dalgalara yüz vermeden, başımız önde yürüdük. Yanlış yerde, yalnız zamanda dolaşan bir Çingene falımıza bakmaya niyetlendi. Terslemeye bile gerek duymadım kadını.

Beşiktaş İskelesi'nin gişesinin önünde kuyruğa girdim. Atkuyruklu kız ne olursa olsun şaşmamaya kararlı bir tavırla bekledi beni. Sonra jetonların birisini avucuna kaydırdım. İskele verilmişti. Beklemeden vapura geçtik. Yine yüzüme baktı kız. Başımla yukarıyı gösterdim. Üst güvertede kimsecikler yoktu. Sırtımızı salona verdik rüzgârdan korunmak için.

Ben sigaramı cebimden çıkardığımda hareket etti vapur. Pervanelerin altında perişan olan suların sesini duyduk.

Dudaklarıma bir sigara yerleştirdim. Paketi kıza doğru tuttum.

Mantosunu gövdesine iyice sardıktan sonra, kolunu dikkatle uzatıp aldı bir tane. "Adın Selma, değil mi ?" dedim sigarasını yakarken.

İlk nefesini çekerken başını olumlu anlamda salladı. sonra doğruldu, ilk nefesi saldı Boğaz'ın rüzgârına.

"Selma" dedi. "Selma Akar." Dedim ya, akıllı kızdı canım.

Kendi sigaramı da yaktım. Kendi adımı söylemedim.

Selma Akar yan dönüp suratıma baktı uzun uzun.

"Teşekkür ederim" dedi. "Beni kaçırdığınız için."

"Bir şey değil" dedim.

"Dükkâna mı gidiyoruz ?" dedi.

Önce oraya gitmeyecektik, ama başımı salladım.

Bölüm 15

Güzel bir vapur yolculuğu olacaktı. Bahar olsaydı daha güzel olurdu, ama bu da güzel olacaktı, ilk soruyu Selma Akar sordu. "Benim Selma olduğumu nereden bildiniz ?" dedi arasından ikinci nefesi saldıktan sonra Cevap vermeden önce doğruldum yerimde. Çaycının ortalıkta dolaşıp dolaşmadığına baktım salona açılan pencereden. Oralarda değildi.

"İçime doğdu" dedim yeniden yerime yerleştiğimde.

Selma Akar gülmedi ama gülermiş gibi yaptı altdudağının kenarında var olmayan bir lekeyi küçük Parmağıyla silerken.

"Enteresan bir adam olduğunuzu söylemişti Sinan" dedi.

"Konuştunuz mu ?" dedim. "Dün akşam beraberdik" dedi.

Güzel dedim içimden.

"Başka ne söyledi benim hakkımda" diye sordum.

"İyi bir adam ama biraz saf dedi" dedi.

Bu daha da güzel dedim içimden.

Sigaramdan bir nefes daha çektim.

"Sinan'ın sevgilisi misin sen?" dedim.

Selma Akar bir kaşını havaya kaldırdı cevap verirken.

"Pek belli değil."

Salona açılan kapıdan iki kız ile iki oğlan girdi bizim kısma. Vapurun burnuna doğru ilerlediler. Hangi tarafta oturacaklarını tartıştılar bir süre. Ellerinde üniversiteye hazırlık kitapları vardı. Kızlardan biri öteki kızı dirsekledi bizi göstererek. Dirseklediği kız oralı olmadı. Onun derdi uzun boylu oğlanın yanına oturmaktı. Başardı da bunu.

Sıra bana gelmişti besbelli.

"Senden ne istiyorlardı ?" dedim.

Selma Akar cevap vermeden önce uzun uzun Kız Kulesi'ne falan baktı. Sonra bana döndü.

"Sorgu başladı galiba" dedi. "Kadıköy'e kadar devam edecek mi ?"

"Yok canım" dedim. "Şurada şahane bir vapur yolculuğu yapıyoruz. Biraz laflayacağız, o kadar. Şimdi çaylar da gelir."

"Size cevap vermezsem ne olur?" dedi.

"Hiçbir şey olmaz" dedim. Belki olurdu, belki olmazdı, bunu bilmiyordum daha.

Kız Kulesi gittikçe yaklaşıyordu.

"Sinan'a öyle söylememişsiniz" dedi.

"Şaka yaptım" dedim.

"Çok korkmuş ama" dedi.

Korkusunun derecesini tam olarak aktardığını sanmıyordum. Bu konuda bir şey yapmayacaktım. Kimsenin karizmasını çizmeye niyetim yoktu sonuçta

"Yine de teşekkür borçlu olduğunu düşünüyor size" dedi Selma Akar benim herhangi bir şey söylememi beklemeden.

"Neden tüymüş öyleyse ?" dedim.

"Söylemedi" dedi. "Ne yapmayı düşünüyor sonuç olarak?" dedim.

Selma Akar sigarasını denize fırlattı.

"Herhalde ortalık iyice sakinleşene kadar çıkmayacak evden" dedi. sonra ekledi. "Ona sorarsanız dikişlerin iyileşmesi için yatması gerekiyormuş. Bana sorarsanız gerektiğinden uzun süre sokağa çıkmayacak. Bir arkadaşımın evinde kalıyor. Tanımazsınız."

Dün seni niye aramadı yardım istemek için diye sormak geçti aklımdan, vazgeçtim. , "Cep telefonu kapalı mı kalacak hep ?" dedim. "Neden ?" dedi Selma Akar. "Bana anlattığı palavraların aslını öğrenmek isteyebilirim mesela" dedim.

"Hangi konuda?" dedi.

Tamam, güzel bir yolculuk olacaktı ama çaysız gitmeyecekti bu sohbet. Yeniden kafamı uzattım pencereden içeriye doğru. İçim rahatladı sonra Ortalıkta dolaşıyordu çaycı. Elimi kolumu salladım adama doğru. Bir yandan birilerine çay verirken, gözleri içinde bulunduğumuz geminin radarından belki de daha etkili bir biçimde tarıyordu çevreyi Beni gördü sonunda. Kafasıyla geliyorum işareti yaptı hafifçe. Tepsisinde hâlâ birkaç çay duruyordu. Yerime oturdum yeniden.

"Hangi konuda palavra attı size ?" dedi Selma Akar sanki bilmiyormuşçasına. "Biraz sonra senin de atacağın konularda" dedim.

Hayretle yüzüme baktı.

Ben de fırlattım sigaramı denize doğru. Onun fırlattığından daha uzağa gitti.

"Bu işle ilgili kime ne sorsam elle tutulur bir cevap alamadım" dedim. "Herkes kıvırtıp duruyor."

"Bir deneyin" dedi Selma Akar.

Yüzüne dikkatle baktım. Sandığımdan daha da akıllıydı bu kız belki de.

"Senin farklı davranman için ne neden var?" dedim. Cidden merak ettiğim için sormuştum bu soruyu.

"Korku..." dedi.

Bir kere daha baktım yüzüne.

"Sen kolay kolay korkacak bir kıza benzemiyorsun" dedim.

"Korkulacak şey ile korkutmayacak şeyi ayırt etmeyi öğrendim" dedi. Çok pahalıya edinilmiş bir hayat dersini açıklıyor havasında söylemişti bunu.

Akıllıca bir cevap bulmaya çalışırken kapalı bölümün kapısı açıldı. Çaycı içeri girdi.

"Çaylarrrr..." diye bağırdı hiç gereği yokken. Bize doğru yürüdü. Kel kafalı bir adamdı. Parmaklarımla iki işareti yaptım. Bunun da gereği yoktu. Tepsiden hızla iki çay alıp elimize verdi. Geri döndü. "Çaylarrr..." diye yeniden bağırdı vapurun en ucunda oturan dört gence doğru ilerlerken, ilk iş çayımı yudumladım. Soğumuştu biraz, ama idare edecektik artık. Bir sigara daha yakmayayım dedim kendi kendime.

"Bir sigara daha verir misiniz ?" dedi Selma Akar.

Paketi cebimden çıkardım. Olduğu gibi kucağına bıraktım çakmakla birlikte. Kendi çayımdan bir yudum daha aldım.

Selma Akar çayını oturduğumuz yerin arkasındaki geniş yüzeye bıraktı. Paketin içinden bir sigara çıkardı. Yaktı. Paketi bırakıp çayını aldı eline. Yudumladı. "Soğumuş" dedi.

"Üst güvertede oturmanın bedeli" dedim, ayaklarımı uzattım karşımızdaki oturma yerlerine doğru. Selma Akar beni taklit etti. "Başla.." dedim.

"Nereden başlayayım?" dedi Selma Akar.

Lafı saptırdığımız yeri uygun buldum başlaması için.

"Senden ne istiyorlardı ?" dedim.

"Gördüğüm bir şeyi unutmamı isteyeceklerdi herhalde" dedi.

İyi bir başlangıçtı bu. Kocaman bir nefes çekmesini bekledim sigarasından.

"İyi başladın" dedim. "Neyi gördüğünü ?"

"O akşam gördüklerimi" dedi.

O akşam gördüklerini. O akşam gördüklerini. Sel ma Akar'ın o akşam gördüklerini...

"O akşam ne gördün?" dedim.

"Aslına bakarsanız hiçbir şey görmedim" dedi Selma Akar.

Buyurun dedim içimden. Başlıyoruz. Kocaman bir yudumla bitirdim soğumuş çayımı. "Yani?" dedim.

Selma Akar çay konusunda da beni taklit etti. Büyük bir yudumla bitirdi çaymı. Yüzünü buruşturdu. Bardağı elinde ne yapacağını bilemiyormuş gibi salladı. sonra tabağıyla birlikte arkasına koydu. Sigarasından bir nefes çekti. Onu da beğenmedi. Belki severim diye bir nefes daha asıldı arkasından.

Bu kadar zaman yeterdi. Sorumu tekrarladım.

"O akşam ne gördün ?" dedim.

Selma Akar yüzüme baktı. Sanki hakkımda bir karar vermeye çalışıyormuş gibi duruyordu. Al sana kişiliğimi beğenen birisi daha dedim içimden.

Kararı neyse onu verdi Selma Akar. Sigarayı bu sefer denize atmadı, ayaklarının altında ezdi.

"Keşke önce size gelseydim" dedi.

Bingo!

"Şimdi buradasm ya" dedim.

"Adamlar üstüme gelince çok korktum" dedi. "Çok korktum. Şimdi..."

Ona doğru döndüm yarım gövde.

"Bak" dedim. "Denizin ortasındayız. Sen ve ben. Gidecek yer yok. Bana kalırsa iskele verilince karar değiştirme ihtimalin çok yüksek. Yol yakınken dök torbayı. Ne gördün o akşam ?"

"Oradaydılar" dedi.

"Kim?" dedim.

"O Kadir denen ayı ile Koray Bey..." dedi ayaklarının ucuna bakarak.

Başka kim olacaktı dedim içimden.

"Ne zaman ?" dedim.

"Muazzez Abla'nın öldürüldüğü akşam" dedi.

Vapur kocaman bir düdük çaldı tepemizde. Ben bile sıçradım. Bir başkası cevap verdi hemen. Bizimki yeniden.

"Orada miydin ?" dedim.

"Oradaydık" dedi. "Sinan'la..."

Başka kim olacaktı dedim içimden yeniden.

"Kötü bir zaman seçmişsiniz Hi-Mem'i ziyaret için" dedim. "Ne işiniz vardı orada?"

"Ödeme yapmak için" dedi Selma Akar.

"Ödeme yapmak için mi ?" dedim.

"Evet" dedi neden bu kadar şaştığımı anlamak için yüzüme bakarak. "Telefondaki adamı söylediğimde kalk gidelim, ödeyelim şu cadalozun... "

Birden bana bakan bakışları değişti. Elini ağzına götürdü sanki birden

atabileceği çığlığı bastırmak ister gibi.

"Sizdiniz o..." dedi. "Sizdiniz o."

Başımı salladım yalnızca.

"Ah, tanımalıydım sesinizi ilk duyduğumda" dedi. "Telefonda biraz değişik geliyor, ama tanımalıydım."

"Özür dilerim" dedim. "Korkuttuysam."

"Korktum korkmasına ama Sinan daha çok korktu herhalde" dedi Selma Akar. "Üç kuruş için o kadar sıkıştırılmaya dayanamadığını söylüyordu. Yol boyu sakinleşmedi. Bağırdı çağırdı kendi kendine. 'Tehdit üzerine tehdit, yeter be, gidip şu işi bitirelim' dedi. Vazgeçiremedim. Çok kızmıştı, kadına yanlış bir şey söyleyecek diye korktum." içimden gülümsedim. Yalnızca içimden ama, yüzüm heykel gibiydi. Granit ya da tunç değil, kâğıttan bir heykel. Galiba Muazzez Güler'e yanlış bir şey söylemişti Sinan Bozacıoğlu.

"Devam et" dedim.

"Devamı bu" dedi Selma Akar. "Ben 'Gitmeyelim, her zamanki gibi bankaya yatır' dedim, dinlemedi. 'Ben gelmeyeyim' dedim, dinlemedi. Kalktık gittik. Yalnızdı... "

"Yanlış bir şey söyledi mi kadına?" dedim.

"Bilmiyorum" dedi Selma Akar. "Ben odaya girmedim konuşurlarken. Dışarıda bekledim. Hiç sevmezdim o kadını. Girmedim."

"Sonra?"

"Sonra Sinan çıktı. 'Hadi gidiyoruz' dedi bana. Koşar adım çıktık."

Kız Kulesi'nin hizasındaydık. Gözüme güzel göründü.

"Çok şey görmemişsin" dedim. "Telaşlı mıydı dedin Sinan çıkarken?"

"Yani..." dedi. "Acele ediyor gibiydi."

"Kadını gördün mü o çıkarken ?" dedim. "Sesini filan duydun mu?"

Başını salladı olumsuz anlamda Selma Akar. Sonra gözleri büyüdü birden.

"Yok canım!" dedi. "Daha neler..."

Vapurun burnunda oturan dört genç gürültülü gürültülü konuşarak

önümüzden geçtiler, kapalı bölüme girdiler. Beni göstermek için arkadaşını dirsekleyen kız dudaklarını büzdü bana son bakışım atarken. Ona göz kıptım. Adımlarını hızlandırdı arkadaşlarının peşinden.

"Aklıma gelmişti" dedim.

"Daha neler..." diye yineledi. "Gerçi kapı kapalıydı hep, hiçbir şey duymadım ama... "

"Neyse" dedim. "Sonra?"

Selma Akar gözlerinin takıldığı Kız Kulesi'ni izlemek için başım oynattı. Vapurumuzun dalgası iskeledeki kayıklarla çok sonraları oynaşacaktı. Görüş sınırlarından çıkınca geri döndü Selma Akar.

"Sonra arabaya girdik."

"BMW?" dedim.

"Evet" dedi.

"Sonra?" dedim.

"Araba çalışmadı." dedi.

"Allah Allah ¡"dedim.

"Bastı bastı çalışmadı" dedi Selma Akar. "Küfretti durdu Sinan. Ama çalışmadı." "Eeee?" dedim.

"Boğuldu mu ne dedi araba için. Biraz bekleyelim kendisine gelsin dedi. Oturduk bekledik."

"Gördüklerinizi o yüzden gördünüz demek ki... " dedim. "Araba boğulduğu için... "Evet" dedi Selma Akar.

'Önce hangisi geldi ?" dedim.

"İkisi birlikte" dedi.

"Yaya mı?" dedim.

"Evet" dedi. "Sokağın başında indilerse bilmem"

"Eee ?" dedim. Sigara içme dürtümü bastırdım.

"Hiç" dedi Selma Akar. "Biraz sindik adamları görünce arabanın içinde. Sinan 'Kıyamet kopacak şimdi içerde' dedi. 'Bekleyelim bakalım' dedi."

"Beklediniz" dedim.

"Bekledik" dedi Selma Akar.

"Çıktılar mı?" dedim.

"Önce Koray Bey çıktı" dedi.

"Sonra?"

"Sonra Kadir çıktı."

"Ne kadar sonra?"

"Üç dört dakika daha çok değil. Saate bakmadım ama.."

"Sonra ne yaptınız ?"

"İkisi gittikten sonra 'Hadi, bir daha dene' dedim Sinan'a 'Dur biraz bekleyelim' dedi."

"Beklemek mi istedi?" dedim. "Neden sence?"

Selma Akar yutkundu, ilk kez yutkunduğunu görüyordum kızın.

"Sanırım içerde kıyametten başka şeylerin koptuğunu düşünüyordu" dedi.

"Şu benim düşündüğümden" dedim.

"Evet" dedi yüzüme bakmadan.

"Beklediniz" dedim. "Ne kadar?"

"Belki beş dakika" dedi. "Belki daha az. Sıkıldım ama sesimi çıkaramadım. Çok heyecanlıydı Sinan.

"Beklediğinize değdi mi bari ?" dedim.

"Bilmem" dedi Selma Akar. "O oğlanın gelmesi önemliyse ?"

"Hangi oğlanın ?" dedim.

"Demin vardı ya" dedi Selma Akar. "Şoförleri. Jöle sürüyor kafasına"

"Cenk" dedim.

"Adını bilmiyorum."

"Eeee ?" dedim.

"Oğlan da çıktı sonra"

"Ne kadar kaldı içerde ?"

"Bilmiyorum" dedi Selma Akar. "En az ötekiler kadar kalmıştır. Sonra çıktı."

"Çıktı gitti?"

"Çıktı gitti. sonra da biz gittik."

"BMW çalıştı?" dedim. "Çalıştı" dedi Selma Akar. "Boğulmuş demek ki gerçekten" dedim. "Herhalde" dedi Selma Akar. "Arabaların boğulması insanların boğulmasına benzemiyor" dedim. "İnsan yeniden soluk almaya başlamıyor bir süre sonra"

Tatsız bir sessizlik oldu aramızda Böyle şeyleri çimden söylerdim dedim kendi kendime. Tüh!

Denize bakmaya başladık. Vapur yol kesmişti. Haydarpaşa mendireğinin üstünde yürüyen bir adam vardı. Ne arıyor bu soğukta orada diye düşündüm. Beşiktaş'tan Kadıköy'e giden vapur uğramazdı Haydarpaşa'ya, hayret dedim içimden.

Çaycı içeri girdi. Elindeki tepside boş bardaklar vardı.

"Boşlarrr" diye bağırdı bu kez bizden başka kim. senin olmadığı güverteye.

Sonra döndü, arkamızdan boş çayları aldı. Ben cüzdanıma davrandım.

Elimle ne kadar işareti yaptım. Bir rakam söyledi. Bir çayı daha karşılayabilecek bir banknot çıkarıp verdim. Tepsideki bardakların arasından bozukluk aramaya koyuldu. Ağır hareket ediyordu.

Avucumu uzatıp bekledim. İçine birtakım bozukluklar bıraktı. Canı sıkılmışa benziyordu.

Sonra gitti.

Vapur neredeyse hareketsizleşmişti şimdi. İskeleye değince birazcık sarsıldık. Sonra bir kere daha.

Mendireğe bakarak konuşmadan bekledik. Birden üşüdüğümü hissettim. Paltoma sarıldım sanki bir işe yarayacakmış gibi. Selma Akar kendi halindeydi.

İnen indi. Binen bindi. Göremiyorduk ama öyle olmuştu herhalde. Eskişehir.

Ankara Kayseri. Sivas. Diyarbakır.

Sonra yeniden hareket ettik. Garın tepesindeki kocaman saat doğru zamanı gösteriyordu. Bir kere daha düdük çaldı kaptan, ilk seferdeki kadar irkilmedik. Sürem azalmıştı. Treni kaçırmak istemedim. Cebimdeki anahtarlığa dokundum.

"Bak, Sinan haklı çıktı" dedim.

Selma Akar sanki yanı başında oturduğumun bir süredir farkında değilmiş gibi irkildi.

"Efendim?" dedi.

"Sinan'ın haklı çıktığını söylüyordum kendi kend ime" dedim kollarımı göğsümde çapraz birleştirmiş bir şekilde. "Hangi konuda?" dedi.

"Kocaman saf bir adam olduğum konusunda" dedim.

"Bunu ciddiye almadınız herhalde" dedi. "Sinan kendisini çok akıllı zanneder."

"Sen de öyle galiba" dedim.

Yüzüme baktı bu kocaman saf adam ne diyor der gibi.

"Ben de olsam aynını yapardım" dedim. "Neyin aynını yapardınız ?" dedi. "Sorulmayan şeyleri kendiliğimden anlatmazdım" dedim.

"Neyi anlatmadım ben dedi Selma Akar.

Yeniden cebimdeki anahtarlığa dokundum paltomun dışından. Parlak bir cümle aradım mevzuyu açmak için.

Yeniden yol kesti vapur. Ardından uzun bir düdük çaldı kaptan. Hafif hafif yan dönmeye başladık. Parlak bir cümle bulamadım galiba dedim kendi endime. Dert değil diye düşündüm sonra Anahtar cebimdeyse açacağı bir kilit bulurduk belki. Bulursak mesele yoktu. Bulamazsak çaresine bakardık.

Selma Akar ayağa kalktı, "Üşümüşüm bayağı" dedi. Tamam dedim içimden.

Ben de kalktım. Sigaram ile çakmağımı aldım. Salona giren kapıdan önce geçmesi için yol verdim Selma Akar'a

Merdivenlere doğru ilerledik. Bir an önce inmek isteyenler çoktan

doldurmuşlardı merdivenleri. Arkamızdan, yanımızdan gelenler de vardı.

Biraz da zorunluluktan yanaştım Selma Akar'a.

"İnince kalabalıktan yararlanıp tüymeye kalkma" dedim kulağına alçak bir sesle. "Anahtar cebimde."

Selma Akar yüzüme baktı gerçek bir hayretle. Bir şey söylemedi.

Bir iki adım daha indik merdivenlerden. Trafik sıkıştı. İlerleyemez olduk.

Tam karşımda İstanbul Emniyet Müdürlüğünün gençleri uyuşturucuya karşı uyaran bir afişi vardı. Onu okudum inceden inceye. Selma Akar kafasını yere eğmiş, insanların ayakkabılarını inceliyordu.

Hep beraber sarsıldık sonra kimse kimseye çarpmadı ama.

Yerde sürüklenen tahta iskelenin gıcırtısını duyduk derken. Önümüz açıldı yavaş yavaş. İlerledik.

Acelesi olanlar kalabalığın arasında bir boşluk bulunca fırlıyorlardı. Biz ağır ağır ilerledik. Konuşmuyorduk.

Demir kapılardan geçince hemen ilerideki simitçiye doğru yürüdüm.

"İster misin ?" dedim Selma Akar'a.

Başını salladı.

Bir simit aldım.

Karamsar Bar'ın sokağına gelene kadar hiç konuşmadı Selma Akar. Ben rahatça simidimi yedim

Kovboy filmlerindeki sallanan yarım kapıları itip içeri girdiğimizde simidim de, üstüne yaktığım sigara da çoktan bitmişti.

İçerisi düne göre daha kalabalıktı. Üç bilardo masası kısa bant, uzun bant çalışıyordu. Camın önündeki masaların yalnızca biri doluydu. Hayata ve birbirlerine küsmüş bir kız ile bir oğlan oturuyordu. Önlerinde iki bira vardı. Yerdeki kan lekeleri silinmişti, Dün dans ettiğimiz öteki iki oğlanı aradı gözlerim ilk olarak. Yoktular. Uykusunu alamamış kalkık burunlu barmaid oradaydı ama ona doğru ilerledik.

Benden önce Selma Akar'ı tanıdı. Gülümsedi. Gözleri profesyonel bir merakla bana döndü. Amatör bir şaşkınlıkla kocaman kocaman açıldı kim

olduğumu görünce. "Merhaba" dedim tezgâha yaklaşırken. "Merhaba" dedi. Gözlerini endişeyle salonun içinde gezdirdi, sonra kapıya baktı ardımızdan gelen var mı diye.

"Nasıl gidiyor?" dedim. "İyidir" dedi alçak bir sesle. "O yakışıklılar uğramadı bir daha değil mi ?" dedim.

Başını iki yana salladı olumsuz anlamda "Selma'nın burcunu biliyorsundur herhalde" dedim omzumun üstünden Selma Akar'ı göstererek. Zoraki bir gülümseme geldi yüzüne. "Merhaba" dedi Selma Akar. Selma Akar'ı selamladı uykulu bakışlı kız. Sonra yapması gereken işi hatırladı.

"Bir şey ister misiniz ?" dedi aşağıdan aldığı bir bezle tezgâhın üstünü sildikten sonra

"Vapurda üşüdük" dedim. "Bir kahve iyi gelecek bana."

Barmaid, Selma Akar'a döndü. Profesyonelliği tuttu birden.

"Sabahkinden mi istersin?" dedi.

Yüzüme gevşek bir gülümseme yayıldı.

"Kaç kapının ipini çektin bu sabahtan beri ?" dedim hafif yana dönerek.

Uykulu bakışlı barmaid pot kırdığının farkına vardı. Selma Akar'ın cevabını beklemeden benim kahvemi hazırlamak için uzaklaştı yanımızdan.

"Oturmak ister misin ?" dedim Selma Akar'a Başını salladı.

Bar tezgâhı pencerenin önündeki masalardan daha iyiydi. Kimse yoktu. Uzun taburelerden birine tünedim.

Selma Akar da öyle yaptı.

"Bak, haklı çıktım" dedim, "İnsan her şeyi anlatmıyor."

Yorum yapmadı Selma Akar. "Sinan gelmeni söyledi buraya, değil mi?" dedim.

Başını salladı yeniden Selma Akar.

"Bıraktığı bir şeyi alman için" dedim.

Bir kere daha başını salladı.

"Kadınlar tuvaletinden" dedim.

Başıyla evetledi yeniden.

"Başındaki belayı anlattı sana herhalde ?" dedim.

Sonunda konuştu Selma Akar.

"Anlattı" dedi.

"Sen hangi taraftansın ?" dedim.

Ne demek istediğimi anlamamış gibi yüzüme baktı. Deminden beri ilk kez bakıyordu yüzüme.

Paltomun cebinden sigaramı çıkardım. Bir tane yaktım. İsterse alsın diye tezgâhın üstüne bıraktım. Almaya davranmadı.

"Bir bok atma operasyonunda üç taraf vardır" dedim ilk nefesimi uykulu barmaid'in almayı beceremediği tezgâhtaki bir lekeye doğru üflerken. "Bok atan. Bok atılan. Bir de bokun kendisi. Sen hangi taraftansın ?"

Gülmek istedi Selma Akar. Tuttu kendini ama. Hemen cevap verdi. Kolay bir soru gibi geldi bu ona herhalde. Kolay bir soru değildi aslında.

"Sinan hangi taraftaysa o taraftayım" dedi.

"Güzel" dedim. "Bu sabah Hi-Mem'e gitmeni de Sinan istedi herhalde."

"Evet" dedi. Kendine güvenini kazanıyordu yeniden.

"Özetlemek gerekirse..." dedim. "Sana Karamsar Bar'ın kadınlar tuvaletinde belirli bir yere bıraktığım anahtarı al ve Hi-Mem'e git dedi, öyle mi ?"

"Evet" dedi Selma Akar.

Kendine güvenini tam olarak kazanmışsa Sinan'ın anahtarı bıraktığı yeri söyleyecek dedim içimden.

"Soldan ikinci lavabonun altındaki borunun kıvrıldığı yere..." dedi Selma Akar. Uykusunu alamamış suratlı barmaid kahvemi getirdi koydu önüme. Siyah fincan, siyah tabak, siyah kahve. Bizi dostça konuşur görünce sevindiğini gözlerinden anladım. Selma Akar'a baktı soran gözlerle.

"Bana da" dedi Selma Akar.

Hemen çekildi barmaid.

"Nedenini de söyledi mi ?" dedim, Oturduğu yerde belli belirsiz kıvranarak cevap verdi.

"Koray Bey'e ver dedi sadece." Kahvemden bir yudum aldım. "Ama sen pek niyetlenmedin vermeye" dedim. "Neden?"

"Salaklığımdan" dedi Selma Akar. "Yani?" dedim.

"Üstüme çok gelirlerse elimde bir koz olsun istedim" dedi. "Madem o kadar çok istiyorlar."

"O akşam gördükleriniz konusunda.." dedim. "Evet" dedi. "Güzel" dedim.

"İşe yaramadı ama" dedi Selma Akar. "Siz karıştınız işe."

Barmaid, Selma Akar'ın kahvesini getirdi. Bu kez daha hızlı hazırlamıştı kahveyi. Hazır sıcak su yüzünden olmalı.

Ne kadar çok işe karışıyorum dedim içimden. İkimiz de aynı anda birer yudum çektik kahvelerimizden "Güzel kahve" dedim.

"Buranın kahvesi güzeldir" dedi Selma Akar "Musluk suyu kullanmıyorlar. Şimdi ne olacak?"

Bir yudum daha çektim kahveden. Üstüne bir nefes sigara "Gidip anahtarın hangi kilidi açacağına bakacağız" dedim.

"Benim de gelmem gerekiyor mu?" dedi.

"Sen bilirsin" dedim. "Benimle gezmek eğlenceli olabilir zaman zaman."

Cevap vermedi.

Kahvemden bir yudum daha aldım. Kocaman bir yudum. Son nefesten sonra sigaramı söndürdüm tezgâhın üstündeki kül tablasına Kalkar gibi yaptım.

"Kadınlar tuvaletinde başka şey yok değil mi ?" dedim. "Bir daha bakmamız gerekmiyor."

"Yok" dedi.

"Bitir kahveni geliyorsan" dedim.

"Geliyorum" dedi. Elini fincanına attı.

Uykulu gözlü barmaid'in dikkatini çekmek için elimi salladım. Bana doğru

baktı. Hesap işareti yaptım parmaklarımla

Gerek yok işareti aldım karşılığında. Teşekkür ettim ben de hafif eğilip gülümseyerek. Tabureden indim.

Selma Akar da indi taburesinden. Barmaid'e hoşça kal demek istermiş gibi o tarafa baktı. Göz göze gelmeyi başaramayınca omuzlarını silkti. Peşimden geldi kapıya doğru.

Bölüm 16

Dışarı çıktığımızda yeniden soğuğa direnebilmek için paltolarımızı toparladık. Hani Kadıköy yakası daha ılıman olurdu dedim içimden. İkimiz de yolu biliyorduk, hızlı hızlı yürüdük SinanComp yönüne doğru.

Sokak şenlenmişti.

Kadıköy yakasının insanlarındaydı sıcaklık belki, sokak bu hafta içi gününe yakışmayacak kadar kalabalıktı. Bir tek SinanComp kapalıydı herhalde bunca dükkân arasında Onun da kapısının önündeydi hayat işareti. Hasır iskemlesinin üstünde, dünkü kıyafetleriyle.

Daha uzaktan gördü bizi. Ayağa kalktı sonra.

Yüzünde gülümsemek ile gülümsememek arası bir ifade vardı bana bakarken. Kararını verdi sonra Cüzdanımdaki paraların hatırası ağır bastı herhalde. Gülümsedi.

Ciddi bir suratla yaklaştım yanma.

"Anahtar sende mi hâlâ?" dedim.

"Bende beyim" dedi Ağababa ayağa kalkıp.

Arkamdan gelip gelmeyeceğini hiç merak etmez tavırlarla yürüdüm girişten içeri. Selma Akar arkamdaydı. Terliklerin deve tabanı gibi yere vuruş seslerinden anladım Ağababa'nın arkamızdan geldiğini.

Demir dış kapının önünde yana çekilip bekledim açmasını. Değişen bir şey yoktu kapının önünde, demir parlaklıkların arasında.

İki kapıyı ardı ardına hiç konuşmadan açtı Ağa baba. Sonra kenara çekildi girmemiz için.

Onu rahatlatayım dedim.

"Çok hırpaladılar mı seni ?"

Yüzü kendisini sorumlu tutmadığımı anlamanın sevinciyle aydınlandı.

"Sorma beyim sorma" dedi. "Şu böğrüme nasıl vurduysa herif..."

Selma Akar yüzüme baktı ne konuştuğumuzu anlamak ister gibi. Boş ver işareti yaptım ona. İçeriye yürüdüm.

"Başka gelen giden?" dedim.

"Olmadı beyim" dedi Ağababa.

Dünden beri SinanComp'ta da değişen bir şey olmamıştı. Yarım kalmış çaylarımız bile duruyordu masanın üstünde. Doğrudan pencereye yürüdüm. Kanatların birini açtım. Dışarının taze ve soğuk havası girdi içeriye.

"Çay söyleyeyim mi?" dedi Ağababa.

"Gerek yok" dedim. "Demin kahve içtik."

"Selma kızımızı bulduğuna sevindim beyim" dedi Ağababa "Buranın girdisini çıktısını en iyi o bilir.'

Selma Akar bir kere daha yüzüme baktı adamın neden söz ettiğini anlamadığını belirtmek ister gibi. Oralı olmadım.

"Ben Emre Bey'e de çıtlattım hafiften" dedi Ağababa. "Konuşuruz dedi."

Yorum yapmak yerine cebimden sigaramı çıkardım. Bir tane yaktım. Paketi tekrar cebime koydum. Ağababa coşkuyla devam etti.

"Zaten gelen gidene 'kapalı' derken içim gidiyordu valla dünden beri" dedi. "Mis gibi işleyen dükkân. Yazık."

Selma Akar dayanamadı.

"Ne diyor bu ?" dedi bana dönüp.

"SinanComp'u benim devralacağımı zannediyor" dedim çektiğim dumanı üfleyerek. Pencereden çıktı gitti yarısı.

"Almayacak mısın beyim?" dedi Ağababa şaşkınlıkla. "Sinan bana dediydi ki..." "Sinan'ın kafaladığı enayi vazgeçti herhalde" dedim. "Ortalıkta görünmediğine göre... "

Ağababa yüzüme baktı şaşkın şaşkın. "Sen... beyim?" dedi.

Bir sözcük eksik söyledim mesleğimi.

"Detektifim ben" dedim.

Ağababa'nın yüzü ağır ceza hâkimiyim demişim gibi sarı ile mor arası bir renk aldı.

"Tövbe... Tövbe estağfurullah" dedi dudakları titreyerek. "Korkmana gerek yok canım" dedim. "Kaçakçılık dairesinden değilim." Denetleyemediği bir bakış attı kapıya doğru Ağababa. Kaçmanın anlamsızlığını daha baktığı anda biliyordu ama.

Sigaramı oyunların denenmesi için konulmuş bilgisayarın yanında duran kül tablasına bıraktım. Dün içtiğim sigaranın izmariti hâlâ duruyordu tablada Bilgisayarın önündeki döner koltuğa oturdum.

Selma Akar'a döndüm.

"Kınama adamı" dedim. "Kapıcılık ile yöneticilik arası bir işten insan ne kadar kazanabilir ki ? öyle değil mi?"

Sesini çıkarmaya cesaret edemedi Ağababa. Ben bilgisayarın önündeki direksiyonu biraz kenara ittim, eğilip açma tuşuna dokundum.

"Evde duracağına burada dursun, ne olur ki?" dedim bir şey söylemediğini görünce. "Valla benim değil onlar. Valla.." dedi Ağababa kendisine bile inandırıcı gelmediğinden emin olduğum bir sesle.

"Evet, evet" dedim. Bir nefes daha çektim sigaramdan. Arkası gelsin diye bekledim.

Gelmedi.

Windows XP Professional bütün haşmetiyle açıldı, "Welcome" dedi bana Demir tavında dövülür dedim içimden.

"Hatırlıyor musun?" dedim Selma Akar'a. "Bok atma operasyonlarında üç taraf vardır demiştim sana . "

Selma Akar baş mı salladı .

Dönüp baksam Ağababa'nın gözlerinde neden söz ediyorsunuz bakışlarını görürdüm şimdi, eminim.

"Bazen dörde çıkar bu" dedim desktop'ta karşıma çıkan sayısız ikona bakarken. Selma Akar gülümsedi. Ağababa gözlerini kırpmadan bana bakıyordu herhalde. "Kolonya tutucuları" dedim mouse'u elime aldığımda "Bir de kolonya tutucuları vardır."

Ne metafor ama dedim içimden. Metafor diyorlardı galiba yaptığıma. Cursor'ı tanıdık bir ikon bula bilmek için ekranda gezdirdim. Buldum da.

"Bilin bakalım olayımızda kolonya tutucusu kim?" dedim kafamı Ağababa'nın yönüne doğru çevirerek.

Ağababa'nın hiçbir şey anlamadığı gözlerinden belliydi. Sigara konusundan uzaklaştığımızı belli belirsiz seziyordu ama galiba. Çok sevinmesine izin vermemeye karar verdim.

"Bok Sinan Bozacıoğlu'nun elindeydi" dedim. "Kokusu size kadar geldi burada lafladığınızda"

Kül tablasında duran sigaramdan bir nefes daha aldım. Yerine bıraktım. İkisi de beni dinliyordu dikkatle şimdi. Bir şeyler yumurtlayacağım belliydi ses tonumdan. Oysa nasıl ikircikliydim eski dostumun yeni versiyonuyla tanışıp tanışmamak konusunda Kararımı verdim ama

"Doğru mu yanlış mr bilmiyorum" dedim Microsoft Flight Simulator 2002 Professional Edition'ın ikonuna bastıktan sonra "Ama birini öldürdüğünden bahsetti Kadir Güler, Sinan'ı korkutmak isterken."

Ağababa yutkundu galiba Selma Akar algıladığım kadarıyla kılını bile kımıldatmadı.

"Bu bok para ederdi" dedim gözümü ekrandan ayırmadan.

Sigaramdan bir nefes daha çektim. Hafifçe heyecanlanmıştım.

"Doğru duvara sürüldüğünde elbette" diye ekledim bilgisayar Cessna Skylane RG'yi kafasının içinde oluşturup, Chicago'nun Meigs adasındaki küçük havaalanının tam kuzeye bakan pistinin başına kondurmaya çalışırken. Metafor biraz sapıtmıştı belki ama önemsemedim.

"İçinizden biri bu bilgiyle ilgilenebilecek birini tanıyordu" dedim.

Arkamda birisi derin nefesler aldı üst üste. Kafamı geriye çevirdim. Selma Akar, Ağababa'ya bakıyordu.

"Senin partide, örgütte falan öyle bu işle ilgilenecek birilerini doğrudan tanıdığını sanmıyorum" dedim ben de Ağababa'ya bakarak. "Ama Emre Bey'in yanma gidip geldiğin günlerden birinde... Onun tanıdığının tanıdığı falan... "Tövbe... Tövbe..." diye bağırdı Ağababa birden. "Benimki şakaydı canım, şaka Vallahi billahi. Şurdan çıkmak nasip olmasın birine bir şey

söylediysem. Bizimki aramızda gevezelik."

Elini dizlerine vurdu. Ben ekrana döndüm.

"Şaka kaka oldu ama" dedim freni boşaltmamı sağlayacak "." tuşuna bastıktan sonra. "Sinan'ın peşine düştü birileri atılacak boku satın almak için."

"Valla ben bir şey söylemedim Emre Bey'e falan" dedi Ağababa arkamdan.

"Kimseye... "

"O kadar cesur olduğunu ben de sanmıyorum dedim. "İş senin çapmı aşardı." Klavyenin sağ ucundaki sayı tuş takımındaki "9"a basarak gaz verdim Cessna'ya Motor devir göstergesinin yükselmesini izledim göz ucuyla Uçağım ağır ağır ilerlemeye başladı. Sigaramı söndürdüm sıkı sıkı bastırıp kül tablasına

"Valla kimseye bir şey konuşmadım ben Kadir Bey'in arkasından" dediğini duydum Ağababa'nın.

"Rotation" hızına erişmemiz için daha epey vakit vardı. Ellerimi klavyeden çekip bekledim. Cessna kendi kendine hızlandı.

"Ama Kadir Bey'in kendisine söyleyebilirdin" dedim geriye dönüp. "Başına çorap örülmesini önlediğin için üç beş kuruş verirdi. Ne dersin Selma?"

"Kolonya tutucu kategorisi bu mu ?" dedi Selma Akar. "Doğru mu anladım?"

"Evet" dedim. "Yoksa neden beni bile araya koysun Kadir Güler, Sinan'ı bulmak için ? Başında o kadar dert varken? Polislerle aran iyi olsa bile cinayet cinayettir."

50 knot'a eriştiğinde uçağın burnu hafif hafif yükseldi. Hiç şaşmazdı bu, sıfır rüzgâr, sabit yük, değişmeyen hava basıncı, 50 knot, havalandın. Havalandım. Ellerimdeki ter buharlaştı.

"Sinan'ı borç meselesi yüzünden aramadınız mı?" dedi Selma Akar arkamdan. "Kafam karıştı biraz sanki."

"Önceleri ben de öyle sanıyordum" dedim kafamı döndürmeden. Sağımda Chicago, solumda Michigan Gölü vardı. Gökdelenler hızla geri geri gidiyordu.

"Sonra?" Selma'ydı bu elbette.

Altimetre tam alıştığım gibi yükseliyordu. Sakin ve kararlı. Hâlâ hiçbir tuşa dokunmamıştım.

"Karısı öldükten sonra Kadir Güler tuttu beni" dedim. "Sinan'ı bulmam için. O bok her neyse tutup kenefe atmak için."

"Valla ben Kadir Bey'e yalnızca.." diye bir açıklamaya girmek istedi Ağababa iniş takımlarını içeri çekmek için "G" tuşuna hafifçe dokundum klavyede. Bilgisayarın hoparlörleri açık olamadığı için sesini duyamadık. Ama gösterge tablosundan algıladım içeri çekildiklerini. Artık iyice rahatlamıştım.

"Boş ver" dedim. "Sinan'dan özür dilersin gördüğünde." işten bir özürle kurtulma olasılığına çok sevindi Ağababa

"Ömrün artsın beyim..." dedi. "Ömrün artsın. Ben gidip bakayım aşağı bir. Giren çıkan... "

Kapıya doğru hamle etti. Arkasından seslendim.

"Dur bir dakika" dedim.

Topuklarının üstünde tam bir daire çizdi.

"Buyur beyim..." dedi.

Gazını biraz kestim uçağın "3" tuşuna basarak. Artık başka tuşa dokunmam gerekmeyecekti. Küçük bir yunuslama yapar, sonra dengesini bulur, aynı yükseklikte uçar giderdi küçük uçağım. Gidebildiği kadar. Elektrikler kesilene kadar. Benzini bitene kadar.

"Anahtarları..." dedim.

"Ha.." dedi ne dediğimi anlamamışçasına "Anahtarları ver" dedim avucumu ona doğru uza tarak.

"Aman beyim..." dedi. Arka taraftaki depoya baktı kaşla göz arasında "Arayan soran olur dediydim.

"Arayan olursa benim telefonumu verirsin" dedim. "Alışıksın nasıl olsa."

"Aman beyim" dedi. "İsteyerek mi verdim numaranı adamlara. Aralarında biri var ki zebella gibi. Böğrüme bir vurmasıyla..."

"Anahtarlar!" dedim sesimi biraz yükselterek. Selma Akar da havaya girmişti anlaşılan.

"Ver anahtarları Ağababa" dedi. "Bir telefon melefon eder bakarsın." Ağababa cesaretini topladı, "İçerdekiler ne olacak" dedi.

Kısa bir an düşündüm. Hâkim de savcı da olmadığımı hatırlattım kendime. Bırak gitsin gidebildiği kadar dedim içimden. Bir başka dağa toslayana kadar.

"Git al" dedim.

Ağababa seçeneklerini gözden geçirdi hızla tavana bakarak. Sonra elini cebine attı. Ucunda Fenerbahçe amblemi sallanan anahtarlığı hâlâ ona doğru açık bekleyen avucuma bıraktı.

"Fırla" dedim. Anahtarlığı cebime koydum. "Ömrüne bereket beyim" dedi Ağababa koşar adım arkaya doğru ilerlerken. Selma Akar güldü arkasından. "Uyanık" dedi.

"Uyanıktı hep."

"Çok değil" dedim. "Beni ilk gördüğünde BSA'nın ajanı sanıp sizi jurnalladı. Alışmış galiba" Dönüp son kez uçağımın göstergelerine baktım, 2002 versiyonu daha keyifliydi görüntü açısından. Gözümün ucuyla gördüğüm gökdelenler iyiydi.

Denizin üstünde minik yelkenliler vardı. İyiydi. Gerçeğe yaklaştıkça benim işim zorlaşıyordu ama. Bakalım daha ne kadar yaklaşacaktı gerçeğe? Ne kadar yaklaşacaktım ?

Ağababa iki elinde iki torba depoya dönüşmüş yatak odasından çıktı. Hiç konuşmadan izledik kapıya ulaşan en kısa yolu izleyerek, gözlerini yerden ayırmadan kapıdan çekip gitmesini.

"Tuhaf bir adam olduğunuzu söylemişti Sinan" dedi Selma Akar, Ağababa'nın açık bıraktığı kapıya bakarak.

Klavyenin sol üst köşesindeki "esc" tuşuna bastım.

Cessna Skylane RG yok oldu. Chicago yok oldu. Michigan Gölü yok oldu.

"Bu daha bir şey değil" dedim programdan çıkmak istediğimden emin olup olmadığımı soran bilgisayara "yes" diye cevap verirken. "Başka bir insanı bilerek, isteyerek öldürdüğünden emin olduğum insanları da bıraktığım oldu

çekip gitsinler diye."

"Beni de bırakacak mısınız?" dedi Selma Akar sesi hafif titreyerek.

"Evet" dedim.

Bölüm 17

"Ama ben kimseyi öldürmedim" dedi Selma Akar. "Bunu biliyorsunuz, değil mi?" "Biliyorum" dedim.

Biliyor muydum? Biliyordum herhalde. Ama başka şeyler de biliyordum. Bilgisayarın önünden kalktım. Üstünde joy stick'ler, ekran kartları, ana kartlar, disketler, mobil diskler, kulaklıklar, hoparlörler, bilumum ıvır zıvırlar sergilenen iki arasında, bilgisayarına ne alacağına karar vermeye çalışan bir müşteri gibi yürüdüm.

Mouse'lar duvardaki rafların ikisini işgal ediyordu. Onlara doğru ilerledim.

Ucuz mouse'lar, biraz pahalı mouse'lar, iki tuşlu mouse'lar, üç tuşlu mouse'lar, "Scroll" tuşlu mouse'lar...

Kablosuz mouse ayrı bir rafta tek başına duruyordu. Kutusuyla Elime alıp inceledim. "Alın isterseniz" dedi Selma Akar.

"Bu kadar pahalısı işime yaramaz" dedim. "Ucuz bir tane seçeyim." İlk raftaki mouse'lardan birini elime alıp inceledim. Hi-Mem'in girişinde devirdiğim kutulardan fırlayan mouse'lardan biriydi. Kutusuz. Cebime yerleştirdim.

"Ne olacak şimdi ?" dedi Selma Akar.

İçerisi yeteri kadar havalanmıştı. Ağır ağır pencereye yürüdüm. Aşağıdaki sokağa bir göz atıp pencereyi kapadım. Geri dönüp sırtımı dayadım duvara Selma Akar SinanComp'un ortasında ayakta duruyordu. Mantosunu çıkarmadığı için sanki uzun süredir bu dükkânda çalışan Selma Akar o değilmiş gibi duruyordu. Yeni ne var ne yok diye uğramış biri gibiydi.

"Sana bağlı" dedim.

"Bana mı bağlı ?" dedi Selma Akar. Elleri mantosunun cebinde, omuzları dik, yüzü gergin bana baktı.

"İstersen sen de çekip gidersin deminki uyanık gibi" dedim. "Ama bana

söylemek istediğin bir şeyler de olabilir."

Selma Akar derin bir nefes saldı.

"Anladınız değil mi ?" dedi.

"Neyi anladım" dedim.

"O haltı benim yediğimi anladınız değil mi?" dedi "Oyun oynamayın benimle n'olur."

Biraz oyun oynamanın kime zararı olurdu ki ?

"Anladım" dedim.

Bakalım ne anlamıştım ?

"Üçten iki çıkınca bir kalır" dedi Selma Akar. "Bu Son Ceset kadar matematik bildiğinizden eminim."

"Anlat, rahatlarsın" dedim.

"Sinan'ın yapmak istemediği şeyi ben yaptım" dedi.

Doğru anlamış olabilirdim. Bir deneyeyim dedim içimden.

"Kadir Güler'in boşboğazlığını paraya dönüştürmek için harekete geçenin sen olduğunu düşünmek için gerekli matematik bilgimin olduğunda mutabıkım" dedim bir solukta. "Ama sevgilin olma ihtimali olan birini böyle zor duruma düşürmeni anlayamadım."

"Salak cesareti" dedi Selma Akar. "Hepimizde var o dediğinden" dedim. "Ama yine de... "

"İnsan gırgırına konuşurken işin ciddiyetini anlamıyor" dedi Selma Akar. "Sonra gökten düşmüş gibi bir para ihtimali... "

"Hiçbir para gökten düşmez" dedim. "Sanırım" dedi Selma Akar. "Acayip güzel bir sürpriz olacak diye düşünmüştüm. Tatile matile gideriz falan... İşin buralara varacağı aklıma gelmedi hiç."

"Sen nereden tanıyordun adamı ?" dedim. "Siz söylediniz ya demin" dedi. "Hatırlat" dedim.

"O akşam gırgırına konuşurken bu bilgiyle kimin ilgilenebileceğini Ağababa söylemişti zaten. Sinan işin ciddiye biner gibi olduğunu anlayınca kapattı konuyu. Biraz cesaretle gerisini hallederim sandım."

"Sonra?" dedim.

"Bir iki telefonla buldum adamı."

Bir an durdu Selma Akar. Sanki nasıl bir telefon konuşması yaptığını düşünüyor gibi geldi bana.

"Kendi adını vermedin ama?"

"Vermedim" dedi.

"O zaman işin Sinan'ın başına patlayacağını tahmin etmeliydin" dedim.

Selma Akar ellerini mantosunun cebinde oynattı. Açık mavi renkli bir penguen kanatlarını çırpıyor gibi oldu.

"Bir şekilde izah ederim diye düşündüm herhalde" dedi. "Söyledim ya, salak cesareti."

"İyi" dedim.

Ellerini mantosunun cebinden çıkardı. Rahatlamış gibi derin bir nefes daha saldı .

"Bir sigara verir misiniz ?" dedi.

"Veririm" dedim.

Ona doğru ilerledim. Paltomun cebinden paketimi çıkardım. Çakmakla birlikte Selma Akar'ın ellerine teslim ettim. Benim canım sigara istemedi ama Selma Akar sigara dudağında konuştu.

"Peki, şimdi ne olacak?" dedi. "Bırakacak mısınız beni gideyim ?"

"Sinan haber bekliyorsa telefon et" dedim.

"Beklesin" dedi. "Şimdi onunla konuşmayı hiç istemiyorum."

Sigarasını yaktı. Dumanın kokusu bana kadar geldi.

Aksesuarların sergilendiği masaya doğru ilerledim.

"Gitmek istiyorsan git" dedim. "İtirazım yok. Ama ben olsam merak ederdim."

"Neyi?" dedi.

Hiç merak ediyormuş gibi bir hali yoktu. "Şu meşhur anahtarın açacağı

kilidin arkasında ne olduğunu" dedim.

Sigarası elinde, ağır ağır yürüdü bana doğru. Yüzünde, filmlerdeki kötü kadınların, kötü kadın oldukları ortaya çıkmadan önceki hallerine benzer bir hal vardı.

"Nerede denemeyi düşünüyorsunuz ?" dedi.

"Burada" dedim.

"Burada kilitli bir dolap ya da çekmece yok bildiğim kadarıyla" dedi.

"Yok mu?" dedim.

"Yok" dedi dudağının kıyısındaki bir gülümsemeyle. "Bunu siz de görmüş olmalısınız." ' "Evet, gözüme öyle bir şey çarpmadı" dedim. "BMW'nin torpido gözünün kildi mi acaba?"

"Çok saçma olurdu bu, biliyorsunuz" dedi. "Neden?" dedim.

"Koray Bey'e kapısı kilitli bir arabanın torpido gözünün anahtarını vermek..."

"Hele arabanın anahtarının da bende olduğunu düşünürsek..."

"Evet" dedi gözlerinde ışıltılarla. Bu kız akıllı değimde haklıydım dedim kendi kendime. Bir adım daha attı bana doğru. "Hiç bıkmıyorsunuz değil mi oyun oynamaktan?" dedi kararlı bir sesle. "Rica etmiştim halbuki sizden."

Cevap vermedim. Bir adım daha attı konuşurken

"Hoşunuza gidiyor değil mi insanların kaderleriyle oynamak... Her şeyi biliyorken hiçbir şey bilmiyor gibi yapmak."

Sigarasını yere atıp üstüne bastı.

"Psikoloji mi okudun sen de ?" dedim fırsattan yararlanarak..

"Seçmeli aldım" dedi. Hiç gülmedi ama. Elini masanın kenarında gezdirerek burnumun dibine kadar yaklaştı. Gözlerindeki ışıltı yalnızca zekâsını göstermiyordu.

Bir adım geri attım mecburen.

"Elinize düşenlere hiç acımıyorsunuz" diye bağırdı sonra

Gözlerindeki öfkeden korkmadım. Merak ettim sadece sonra ne olacağını.

Fazla sürmedi merakım.

Selma Akar masanın üzerinde duran şrinkli ambalajlardan birini kaptı, kolunun bütün gücüyle bana doğru fırlattı.

Bir tenkan yapmam, ya da ne bileyim, eğilmem falan gerekirdi, hazırlıksızdım, yapamadım.

Belki de daha iyi oldu bu. Arkamdaki pencerenin camı kırılmadı.

Kaç megabaytlık olduğu üstünde yazmayan Afaya marka mobil disk boynumun altında bir yerlere çarptı, ayaklarımın dibine düştü.

Bir an durup Selma Akar'ın yüzüne baktım. Sonra eğilip yerden aldım ambalajı. Bacağıma vurdum ambalajla küçük küçük.

Selma Akar'ın yüzündeki öfke silinmişti. Gülüyor bile denilebilirdi belli belirsiz. "Özür dilerim" dedi sonra, "Kafama gelmedi" dedim. "İstesem gelirdi" dedi gülmesini daha da belirginleştirerek. "Şovunuzu bozduğum için bana kızmadınız ya?"

"Kızmadım" dedim. Afaya ambalemi öteki bilgisayar aksesuarlarının arasındaki yerine koydum. Gerçekten kızmamıştım. Yüzüne bakarak bekledim Selma Akar'ın. "Nasıl anladığımı bana sormayacak mısınız ?" dedi. "İkiden bir çıkınca bir kalır" dedim. "Çabuk öğreniyorsunuz" dedi. Keşke dedim kendi kendime, "Şimdi bir kahve olsa iyi gider miydi?" dedim. "İstiyorsanız yaparım" dedi

Selma Akar. "Bir yerlerde neskafe olacaktı. Araklamadıysa bizim uyanık."

"Boş ver" dedim. "Aslında yola koyulsam iyi olacak"

Selma Akar eğildi, demin öfkeyle yere atıp çiğnediği sigaradan geri kalanları alıp bilgisayarın yanındaki kül tablasına attı.

"Dinlemeyecek misiniz Sinan'ın bilgisayara kaydettiklerini?" dedi doğrulduğunda Yüzünde gerçek bir merak vardı.

"Kadir Güler'in övünmelerini yeterince dinledim" dedim. "Gerekirse evde dinlerim. Benim bilgisayarımın da USB portu var."

"Yani bana vermeyeceksiniz anahtarlığı?" dedi son sözcüğün üstünü özel bir biçimde vurgulayarak.

Bir an düşündüm. Küçük bir oyunun daha zararı yoktu.

"Al!" dedim elimi paltomun cebine atarak. Ucunda Fenerbahçe amblemi olan anahtarlığı çıkarıp yavaşça attım Selma Akar'a doğru.

"Ben bunu kastetmemiştim" dedi havada yakaladıktan sonra.

"Bak onu yapamam" dedim.

"Neden?" dedi.

Cevabımın ciddi olduğunu anlaması için elimden geleni yaptım.

"Bu dinamitin fitilini söndürebileceğimi düşünüyorum nedense" dedim. "Bende kalmalı."

Elimi paltomun cebine vurdum iki kere dışardan.

Selma Akar bir kez daha bana doğru ilerledi. Yüzünde deminki ifade yoktu ama. Kendisine diploma verecek profesörüne bakar gibi bakıyordu yüzüme. Son bir hamle yaptı sonra

Yanağıma bir öpücük kondurdu.

Hay Allah dedim içimden.

"Teşekkür ederim" dedi geri çekildiğinde. "Söz veriyorum ne beni ne Sinan'ı, ne görecek ne duyacaksınız bundan böyle."

"O kadar da değil" dedim. Yanağımı silmedim ama Genç kızların o bir damlacık gözyaşları yanağınıza bulaşmışsa, racon gereği silinmez. Bırakılır kendi kurusun.

"Hani bırakacaktınız beni ?" dedi.

"Vazgeçmiş değilim" dedim.

Hiçbir şey anlamadığını söyleyen bakışlarla baktı Selma Akar.

"Sinan'a söyle, cep telefonunu açık tutsun" dedim. "Sizi bir yere çağırabilirim. İkinizi."

"Nereye?" dedi.

"Evime" dedim. "Evim çok sosyalleşti bu aralar. Hem dönerken BMW'yi de götürürsünüz."

Dönüş vapurunda kapalıda oturdum.

İskeleye yakın gazete bayilerinden birinden aldığım dergiyi okudum yol

boyunca. Kafamı kaldırıp çevreme bakmadım. Sigara da içmedim. Paketimi SinanComp'ta unutmuştum, iyi de olmuştu. Sigara içmek aklıma geldikçe derin derin nefesler aldım. Cebimdeki mobil diski yokladım arada sırada. Ucundaki anahtarın nereye ait olduğunu hiç merak etmedim. Çok sağlam bir kilidin anahtarı değildi, içindekiler çok gerekliyse biraz zorlardınız kenarından, açılıverirdi.

Açılırdı genellikle.

Bir ara Yıldız Turanlı'yı düşündüm.

Bir arkadaşı vardı. Çok iyi bir arkadaşı. Öldürmüşlerdi. Çok ağlamamıştı arkasından. Ya da ben görmemiştim ağlarken. Göstermemişti. Yalnız ağlamış olmalı.

Yıldız Turanlı'nın arkadaşını öldüren Nimet Çankaya'nın ağlayabileceğini düşünmek için insan dizi film senaristi olmalıydı ancak. Çuval dolusu paranın yanından geçip gitmesine katlanamayan ihtiraslı bir kadındı. Gözlerinde bir iki damla yaş belirmişse kaçmak isterken yediği tokadın acısından belirmiştir Şimdi afla çıkmış olmalı.

Dilek Aytar, Ortadoğu ve Balkanlar'ın en güzel kadınıydı. Diğer kadınları Ortadoğu ve Balkanlar'ın en güzel giyinen kadınları yapmak işinde çalışırdı. Öldürülmesine katkıda bulunduğu rüzgârın oğlu solaçığın arkasından ağladığını hiç sanmıyorum. Maçı seyrettiğimiz uyduruk şeref tribününden kaçarken, nasıl oldu da yakayı ele verdim diye kendisi için ağlamıştır ağlamışsa Şimdi afla çıkmış olmalı.

Bir de manken Zuhal vardı. Hiçbir televizyon kamerasının gösteremeyeceği beden parçasına ateş etmişti hayatını karartan adamı öldürürken. Ağlamak yerine küsmüştü alafranga yemeklerin şarap eşliğinde yenildiği masanın ortasına Şimdi afla çıkmış olmalı.

Bak Rıza Sofuoğlu ağlamıştır. Bir kere ben bile görmüştüm ağladığını. Çekip giden gençliğine ağladığını düşünmüştüm. Oysa vicdanı ağlıyormuş. Her şeyin ortaya döküldüğü o tuhaf doğum günü partisinin verildiği kafeden çıktıktan on adım sonra yeniden ağlamaya başladığından adım gibi eminim. İçerde ölmediyse şimdi afla çıkmış olmalı.

Kadir Güler ağlamış mıdır acaba karısının arkasından ben görmeden?

Hatice Abla ağlamıştır, yüzde yüz eminim. Ya Koray Şimşek ağlamış

mıdır ? Cenk Bozer ağlamış mıdır? Herhalde ağlamıştır. Sinan Bozacıoğlu ağlamış mıdır? Selma Akar ağlamış mıdır? Dedeman Oteli'nin havuzunda giyinik oturan Kudret ağlamış mıdır? Kardeşi ağlamış mıdır ? Karamsar Bar'daki montlu oğlan ile atkuyruklu oğlan ağlamış mıdır? Beni kapıdan içeri almak istemeyen salak ağlamış mıdır? Hüseyin ağlamış mıdır? Ağababa ağlamış mıdır? Emre Bey ağlamış mıdır? Yılan ağlamış mıdır? Mr. T ağlamış mıdır ? Kruvaze lacivert takım elbise giyen adam ağlamış mıdır? Uykulu bakışlı barmaid ağlamış mıdır? Tekirdağ'da birileri ağlamış mıdır? Dergiyi oturduğum sıraya bıraktım vapurdan Beşiktaş'ta inerken. Çay satın almadığım çaycı okurdu belki vapurun yeniden kalkmasını beklerken.

İskelenin önü kalabalıktı.

Hava kararmaya yüz tutmuştu erken erken. Paltomun önünü kapatıp geçidin altından yürüdüm. Biraz hızlı yürüyordum. Yayalara kırmızı ışığa geldiğimde bir iki makaho yaptım. Yanımda bekleyen kısa boylu kız ne yapıyor bu adam diye baktı kafasını kaldırıp. Ona bir gülücük gösterdim. Karşıya geçince hızla yürümeye devam edip Çarşı'ya giden sokak girişinden ilerledim. Saatler, giysiler, balıklar, tencere tavalar, beyaz tabaklar arasından yürüdüm. Belediyenin kaldırım çal ışması yürüttüğü yerlerde Tarzanlık yaptım biraz, kartal heykelinin yanından geçtim. Partinin binasını sorduğum kestaneci oradaydı. Adama bulaşmadım. Kimseye çarpmadım, kimse bana çarpmadı varmak istediğim yere varıncaya kadar.

İki katı birden kaplayan Beşiktaş ilçe örgütü binasının tam karşısında durup baktım. İki katın da ışıkları yanıyordu. Caddenin kıyısı boydan boya park etmiş otomobillerle doluydu. Tanıdığım biri, iki sütun arasındaki döner kapıdan çıktı, sola doğru yürüdü hızlı hızlı.

Adamın arkasından baktım. Soldan gelen otomobillerin arasından kıvrılarak geçtim caddeyi.

Döner kapıdan geçtim sonra Nereye geldiğime baktım.

Bodrum'da üç yıldızlı bir otelin resepsiyon masasına benzer bir tezgâh vardı tam karşıda. Benzerlik tezgâhın üstündeki afili telefondan çok ileri gitmiyordu ama. Arkasında sakallarını kötü bir berbere emanet etmiş bir adam oturuyordu. Yukarı doğru geniş bir merdiven yükseliyordu. Tezgâhın arkasında bir kapı vardı. Adam duvara monte edilmiş hareketli bir sehpanın üzerinde duran küçük televizyonu seyrediyordu. Ona doğru yaklaştım.

Seyretmekte olduğu haber öncesi yarışma programından gözlerini zor ayırdı adam ben tepesine gelince. Sesi kısıktı ama televizyonun, yalnızca stüdyoda hoplayıp zıplayan bir kadın şarkıcı görülüyordu. Üstündeki kılıkla sokağa çıksa garanti hasta olurdu kadın.

Bana döndü adam. Gözlerini üzerime dikti. Tezgâhın arkasından görebildiği kadarını süzdü. Gördüklerini beğenip beğenmediğini anlayamadım ifadesiz yüzünden.

Hiç konuşmadı ama Öyle baktı.

Adama sırıttım.

Hiçbir şey değişmedi bakışlarında Pekâlâ dedim içimden.

Elimi tezgâhın üstüne koydum.

"Kadir Güler'le görüşecektim" dedim.

"Daha gelmedi" dedi sakallı adam. Kafasını televizyona çevirdi.

Bismillah dedim içimden.

"Arabası dışarıda" dedim.

Kafasını çevirmeden cevap verdi.

"Bir şey biliyorum da söylüyorum" dedi. "Daha gelmedi."

"Belki sen televizyon seyrederken geçmiştir önünden, görmemişsindir" dedim. Çattık belaya bakışlarıyla bana döndü.

"Bela mı arıyorsun efendi ?" dedi yüzüne kondurabildiği en küstah ifadeyle. "Bilmem" dedim.

"Çek git efendi, kafamı kızdırma" dedi sakallı adam.

"Olur" dedim.

Tezgâhın önünden çekilip merdivenlere doğru yürümeye başladım sakin adımlarla Sakallı adam ne yaptığımı altı saniye sonra, ben merdivenlere ulaşınca anladı. "Sacit!" diye bağırdı yerinden fırlamadan önce. Tezgâhın öbür tarafından dolanmak için hareketlendi. Geriye döndüm. İkinci basamağındaydım merdivenin. Tezgâhın arkasındaki kapı açıldı. Dedeman Oteli'nin havuzunda yanan puroyu eline tutuşturduğum kel kafalı koruma çıktı. Beni görünce çenesi düştü oğlanın.

"Merhaba Sacit" dedim. "Kudret Abin nereye gitti?

Demin gördüm çıkarken."

Sakallı adam bir bana, bir Sacit'e baktı.

Sacit ne diyeceğini bilemedi önce.

"Tanıyor musun... beyi?" diyebildi sonra.

Sacit bir şey söylemedi. Söyleyemedi belki de.

"Bu ikisiyle havuzlarda çok eğlendik" dedim sakallı adama doğru.

Sakallı adam Sacit'e döndü.

"Kadir Bey'i sordu. Gelmedi dedim ben de" dedi.

Sacit karar vermek için abisinin gelmesini bekliyor gibi bakıyordu.

Ona yardım edeyim dedim.

"Yolu göstersene Sacit" dedim.

Sacit kararsızlığını yendi sonunda Sakallı adama eliyle sen dur işareti yaptı. Merdivene doğru yöneldi. Önüme geçmesini bekledim. Sakallı adam tezgâhına doğru yürüdü hızla Elini telefona attı.

Sacit'in ardından tırmandım merdivenleri.

İki tarafında karşılıklı kapılar olan bir koridora çıktık. Sacit sola doğru yöneldi. Arkasından yürüdüm. Kapıların tümü kapalıydı. Kapıların arasındaki boş duvarlara partinin seçim afişleri yapıştırılmıştı. Afişlerdeki Türkiye'de her şey güllük gülistanlıktı.

Koridorun sonundaki kapı açıldı birden.

Kadir Güler çıktı dışarıya

Üzerindeki takım göbeğini başarıyla gizliyordu. Sabah sıkı bir tıraş olmuştu anlaşılan. Beni tanıyınca bir gülümseme yayıldı yüzüne. Başıyla bir OK işareti yaptı Sacit'e. Sacit durup saygıyla yana çekildi geçmem için.

"Vay Remzi Ünal" dedi Kadir Güler elini bana doğru uzatırken.

"Merhaba" dedim. "Nasılsınız?"

"Bu ne yahu?" dedi. "Gidişin gürültülü, gelişin gürültülü."

Cevap vermedim. Benim için açık tuttuğu kapıdan içeri girdim.

Tam Kadir Güler'e yakışacak bir odaydı girdiğim. Gösterişli. Çok büyük değildi, çok zengin de döşenmemişti, küçük boy bir siyasetçinin örgütte çok para harcıyor söylentilerine yol açmayacak fiyatlarla aldığı sıradan eşyalar vardı. Yüksek arkalıklı bir koltuğun önünde büyük bir çalışma masası. Konuklar için iki koltuk. Aralarında alçak sehpa Odanın köşesinde olmazsa olmaz diye konulan sekiz kişilik toplantı masası. Mobilyalarla aynı dokuda, yarısı kapaklı bir kitaplık. Yerlerde soluk yeşil, duvardan duvara halı. Tavanda üç ampullü, odanın geri kalanına uyumsuz bir avize. Plastik storlarla gizlenmiş iki pencere. Asıl gösteriş fotoğraf ve plaketlerdeydi.

Odanın duvarlarındaki her santimetrekare çerçevelenmiş büyüklü küçüklü fotoğraflarla doluydu. Genel başkan ile Kadir Güler. Genel başkan yardımcıları ile Kadir Güler. Kongrede Kadir Güler. Seçim otobüsünün üstünde Kadir Güler. Yurttaşlarla Kadir Güler. Bir kurban kesilirken Kadir Güler. Toplu sünnet töreninde Kadir Güler. Kadir Güler Türkmen başlığıyla. Kadir Güler köylü kasketiyle. Kadir Güler depremde yıkılmış evlerin önünde. Kadir Güler ziyafet sofrasında Kadir Güler Uludağ'da Kadir Güler Abant'ta Kadir Güler'in herhangi bir yüzme havuzunun yanında fotoğrafı yoktu.

Sonra plaketler geliyordu.

Kitaplıkta, kitapların durması gereken rafların tümü büyüklü küçüklü plaketlere ayrılmıştı. Dört plaket masanın üstünde duruyordu. Plaketlerin çoğunda en büyük alan partinin amblemine ayrılmıştı.

Fotoğraflara bakmam Kadir Güler'in hoşuna gitti sanıyorum. Eliyle duvardan duvara taradı bütün fotoğrafları.

"Siyasette on yedi yıl" dedi. "Dile kolay."

Cevap vermedim. Ayakta bekledim oturmaya davet edilmeyi.

Kadir Güler kapıyı kapattı.

"Kendi ayağınla geldiğine göre buldun o pezevengi" dedi. Cengiz Han hafifçe kafasını göstermişti fotoğrafların arasından.

"Buldum" dedim.

"Yaşa !" dedi sırtıma dostça, ama sert bir tokat indirdikten sonra Fazla sarsılmadım ama "Nerede o pezevenk?"

Ortalıkta göremiyormuş gibi etrafına baktı.

"Sonra kaçırdım elimden" dedim.

"Ha siktir!" dedi bu kez. Deminki dostluk gösterisini nasıl geri alacağını bilemiyor gibiydi.

Ona yardım edeyim dedim. Mussolini de ortaya çıksın istemiyordum.

"Genel başkanınızla ilişkinizin düzeyini bilmiyorum, ama siyasetteki on yedi yılınıza halel gelmeyecek" dedim, "İçiniz rahat olsun."

"Ha siktir" dedi yeniden. Bu seferkinin vurgusu farklıydı ama. Ardından ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi etrafına baktı.

"Sinan'ı ne için aradığınızı söyleseniz işim kolaylaşırdı" dedim. Başını salladı uygun birtakım sözcükler bulmak istiyor gibi. Bulamadı gibi geldi bana

"Koray Şimşek'in de kolaylaşırdı" dedim. "Çok geveledi lafı karşımda zavallı."

"Kızı götürmüşsün" dedi Kadir Güler herhangi bir duygu tonu katmadan. sonra gülümsedi aklına bir şey gelmiş gibi.

"Hüseyin doktorluk olmuş" dedi. "Bileği..."

"Erken kalkmak isteyen misafirlere nazik davranmak gerekir" dedim. "O salak kayınbiraderim iki eliyle bir sikini doğrultsa hacca yollayacağım" dedi Kadir Güler. Yavaş yavaş kendine geliyordu. "Yahu, neden oturmuyoruz ?" diye ekledi sonra. İyice kendine geldiğine emin oldum.

Kadir Güler masasının etrafından dolandı, koltuğuna oturdu. Ben de. Masanın üzerindeki plaketlerin birini dört santim kenara aldı oturur oturmaz.

Koltuğuna oturunca ev sahibi olduğunu hatırladı.

"Ne içersin ?" dedi öne doğru eğilerek. "Paltonu çıkarsana"

"Bir kahve" dedim. "Sütsüz. Çıkarmayayım."

İki büyük boy plaketin arkasındaki telefona uzandı. Ahizeyi tutan eliyle üç tuşa bastı.

"Sütsüz bir neskafe" dedi. "Bana da madensuyu yolla Misafirim var, çabuk..."

Ahizeyi yerine bıraktı.

"Öğle yemeğini biraz kaçırmışız" dedi elini göbeğinin üstünde bir yerlere götürüp.

Artık tamamıyla kendine geldi dedim içimden.

Gözlerini kısarak yüzüme baktı sonra.

"Çaktın dalgayı yani?" dedi.

"Çaktım" dedim. "Doğru mu peki ?"

"Çıktı elimizden bir kaza" dedi. "Şimdi anlıyorsun değil mi o pezevengi neden o kadar çok istediğimi."

"Değişik bir teşvik anlayışınız var" dedim.

"Sana söyleyemezdim doğrudan" dedi.

"Anlıyorum" dedim.

"Dinledin mi bandı ?" dedi.

Bant değildi mal demedim. Telefona bağlı bilgisayarların neler yapabileceklerine ilişkin bir konferansa gerek yoktu.

"Hayır" dedim. "Bana karşı borçlu olmanızı istemedim."

Konuşmadan önce gözlerimi aradı yüzümde. Sessizce bekledim.

"Gün geçtikçe seni daha çok seviyorum be Remzi Ünal" dedi sonra "Kıyak adamsın." Alıştım dedim içimden.

"Beni daha çok sevmeniz için yapmıyorum bunu dedim. "Beni sevmemeniz için bir nedeniniz olmasın diye yapıyorum."

Güldü Kadir Güler. İçtenlikle güldü.

"Ağzın laf yapıyor" dedi. "Hem de iyi laf yapıyor. Siyasete girmeyi aklından geçirdin mi hiç?"

"Yaptığım iş baştan sona siyaset" dedim, Kadir Güler masasının sağ tarafına doğru eğildi. Çekilen bir çekmecenin sesi geldi. Bir Dunhill çıkarıp koydu masaya

"Bu kıymetli misafirlerim için" dedi. "Sen puro içiyorsun hatırladığıma göre."

"Ne bulsam içerim" dedim. Dunhill'i bana doğru fırlattı. Kucağıma düşmeden yakaladım. Son zamanlarda kıymetli misafiri çok değildi anlaşılan, paket açılmamıştı. Dikkatle açtım. Bir sigara çıkarıp dudağıma yerleştirdim. Cebimden çakmağımı çıkarıp yaktım. Başım döndü hafiften. "Nerede peki bant?" dedi Kadir Güler sonra. "Vapurla geçerken denize attım" dedim. Paltomun cebine dıştan dokunmayı aklıma bile getirmedim.

Bir kere daha güldü Kadir Güler. Kahkahayı bastı açıkça Onu ifadesiz bir yüzle izledim.

Gülmesini bastırmaya çalıştı sonra. Zorlukla başardı bunu. Yeniden yüzüme baktı dikkatle. Ben Dunhill'den bir nefes daha çektim.

"Son bir soru" dedi. "Malın müşterisi kimdi? Onu da bulabildin mi bari ?"

Gülme sırası bana gelmişti. Ama gülmedim. Tavana doğru baktım ağzımdan o hafif kekremsi kokulu dumanı salarken.

"Bunu bilmeseniz daha iyi olur" dedim. Yüzünde kahkahalardan kalmış ne iz varsa silindi bir anda.

"O niye?" dedi. "Çok mu önemli birisi?"

"Hayır" dedim. "Sanmıyorum. Çok önemli birisi olsa ihtiyacı olmazdı banda falan sizi harcamak için Ben siyasette her şey olabilir diye düşünüyorum. Bugün gelir, yüz yüze bakmak zorunda kalırsınız."

"Doğru aslında" dedi düşünceli düşünceli. Kendi kendini ikna etmeye çalışıyordu sanki.

Kapıya vuruldu hafifçe.

"Gir" diye gürledi Kadir Güler.

Bölüm 18

Ufak tefek bir kız girdi içeriye elinde bir tepsiyle. Hafif kenar mahalle kızıydı, ama yapmacıksız bir ifade vardı yüzünde. Bu kız ağlamıştır garanti Muazzez Güler'in öldürüldüğünü duyduğunda dedim içimden. Kahvemi önümdeki alçak sehpaya bıraktı yüzüme bakmadan. Sonra Kadir Güler'in madensuyunu içeren bardağını çalışma masasının üstüne koydu. Sessizce çıktı odadan.

Kahvemden bir yudum aldım. Yeterince sıcaktı. Musluk suyuyla yapılmamıştı.

Kahvesi dengeli konmuştu. Ne eksik, ne fazla.

"Bitti mi sorularınız ?" dedim bir nefes de Dunhill'den aldıktan sonra. Bu ikili iyi gidiyordu.

Kadir Güler madensuyundan bir yudum aldı. Yüzünü buruşturdu.

"Bitti" dedi sonra "Aklımda bir şey yok şimdilik."

"O zaman benim de bir iki sorum var" dedim.

"Bir dakika, bir dakika... "dedi çok önemli bir şey hatırlamış bir insanın vurgularıyla. "Halletmemiz gereken bir şey var."

Bir kez daha sağa doğru eğilip çekmeceyi açtı. Biraz karıştırdı. Sonunda elinde bir çek defteriyle döndü masaya

Sesimi çıkarmadım. Sorularımı daha sonra da sorabilirdim.

Ceketinin iç cebinden afili bir dolmakalem çıkardı. Gözlerini kısarak bir şeyler yazdı çekin üzerine. Bitirince yazdığı her şeyi kontrol etti. Sonra kopardı yaprağı, bana doğru uzattı masanın üzerinden.

Hafifçe uzanıp çeki aldım. Okudum.

Hamiline yazılıydı. Üzerinde Dedeman Oteli'nin havuzunda söz konusu ettiğimiz miktarın yüzde elli fazlası belirtilmişti hem rakamla hem yazıyla.

Tarihi bugüneydi.

Çeki masanın üzerinden Kadir Güler'e doğru uzattım.

"Bunu alamam" dedim.

"Neden ?" dedi içten bir hayretle.

"Vilayet'teki dosyamın eksiklerini biliyorsunuz' dedim. "Zaten makbuz falan da vermiyorum kimseye. Birilerinin gelip Kadir Güler'den bu parayı neden aldın diye sormasını istemem."

Yüzüme bir kez daha dikkatle baktı Kadir Güler.

"Vilayet'teki dosyanın eksiklerini şu andan itibaren unut desem bana inanır mısın?" dedi ciddi bir ifadeyle.

"İnanırım" dedim.

Niye inanmayacaktım ? Bir an düşünür gibi yaptı.

"Bekle bir dakika" dedi sonra ayağa kalkıp. Gövdesinden umulmayacak bir çeviklikle kapıya gitti. Arkasından kapatıp yok oldu.

Keyifli bir yudum daha aldım her şeyi uygun kahvemden. Üstüne bir Dunhill daha. Oturduğum yerden karşıma düşen fotoğraflara bakmaktan başka yapacak bir şeyim yoktu. Öyle yaptım. Sonra küçük çerçeveli fotoğraflardan birineki bir yüz tanıdık geldi bana. Gerçekten mi dedim imden. Ayağa kalkıp yakından inceledim. Lacivert kruvaze takım elbiseli adam spor giysiler içindeydi bu kez. Elini Kadir Güler'in omzuna atmıştı bir buçuk insan boyu çelenklerin önünde. Yanlarında çirkin suratlı bir gelin ile başına gelenlere anlam veremeyen bir damat vardı.

İçimden gülümsemek bile gelmedi. Yerime oturdum. Bir yudum kahve daha çektim. Bekledim.

Çok sürmedi bekleyişim.

Kadir Güler içeri girdi. Elinde bir zarf vardı. Şişkin bir zarf. Bana uzattı. "Allah'tan varmış biraz paramız kasada" dedi. "Partiden borç aldım, Cenk sonra bozdurur verir onlara."

Zarfı paltomun iç ceplerinden sol taraftakine tıkıştırdım. Kalbimin üstüne doğru hafifçe baskı yaptı, ama bundan rahatsızlık duymadım.

"Teşekkür ederim" dedim.

Dunhill iyice küçülmüştü. Sehpanın üzerindeki kül tablasına bastırdım.

"Gidiyor musun ?" dedi Kadir Güler. Sonra saatine baktı.

"Hayır" dedim.

Neden gitmediğimi sorgular gibi yüzüme baktı.

"Bir iki sorum olduğunu söylemiştim" dedim.

"Neyle ilgili ?" dedi yavaş yavaş koltuğuna doğru ilerlerken.

Neyle ilgili sorularım olabileceğini biliyordu elbette, ama bir strateji oluşturmak için zamana ihtiyaç duyulurdu her zaman.

"O akşam hakkında.." dedim.

Koltuğuna oturdu. Yüzünü ovuşturdu iki eliyle birden. O gece olanları hatırlamak istemiyor gibi bir görüntü vermeye çalıştı. Başaramadı ama.

Elini yüzünden çekince dostça bir ifadeye büründü yüzü.

"Polis o akşam hakkında her soruyu sordu" dedi. "Sen neden kurcalıyorsun artık? Muazzez'in istediğini bir telefonla yaptın. Benim istediğimi yaptığını söylüyorsun. Sana inandım. Paranı aldın. Daha?"

"Muazzez Hanım'ı kimin öldürdüğünü bilmek istemiyor musunuz?" dedim.

"İstiyorum" dedi Kadir Güler. "Eninde sonunda namus meselesi bir bakıma..."

Devam edecekmiş gibi durdu. Araya girmedim-Oturduğu yerden duvardaki fotoğraflara baktı bir iki saniye. sonra devam etti.

"İstemeyebilirim de" dedi. "Emniyet kuvvetlerine bırakabilirim. B ir politikacıyım şunun şurasında. Duruma bakar. Esas sen neden kurcalamak istiyorsun ? Pir aşkına iş yapacak adam olmadığını öğrendim artık."

"Muazzez Hanım'ı çok sevdim diyelim" dedim.

"Muazzez'i kimse sevmezdi" dedi Kadir Güler. "Huysuz, aksi, her şeyi kendisinin bildiğini düşünen bir kadındı. Doğru dürüst bir şey söyle de inanayım."

"Ama kızmak yok" dedim.

"Tamam. Yok" dedi.

Katilin kendisi olduğunu söylememi bekliyormuş gibi bakıyordu yüzüme.

Katilin kendisi olduğunu söylemeye niyetim yoktu.

"Kıçımı kurtarmak için" dedim.

"İyi bir neden" dedi. "Ama anlayamadım alakayı."

Güzel kahveme baktım. Bir yudum kalmıştı fincanın içinde. Ama soğumuştu muhakkak. Boş ver.

"Alaka şu" dedim. "Polislere o akşam benim de oraya gideceğimi bildiğinizi söylemediniz şimdiye kadar. Çünkü bana ihtiyacınız vardı. Malı denize attığım an ihtiyacınız kalmadı. Yarın ya da bir hafta sonra kararınızı değiştirirseniz ben ne yaparım ? Ya size bir katil lazım olursa yeniden? Havuzun kenarındaki teorinize inanmak çok kolay."

"Elin sağlam olsun istiyorsun kapına dayanırlarsa" dedi.

"Küçük bir ihtimal, ama evet" dedim. "Beğendim bunu" dedi Kadir Güler. "Ya senin istediğin gibi oynamazsam ne olacak ?"

"Kapıma dayanırlarsa, bakın yeniden söylüyo rum, küçük bir ihtimal, sizi veririm onlara" dedim.

"Allah Allah!" dedi Kadir Güler. "Bu fikri bir yerden hatırlıyorum ama neyse. İşe yarayabilir. Bunu bir şeye dayandırman gerek biliyorsun."

"Kolay" dedim. "Zaten sevmiyordunuz karınızı. Huysuz, aksi, her şeyi kendisinin bildiğini düşünen bir kadındı. Sinan Bozacıoğlu'nu korkutayım derken eski bir hikâyeyi yumurtladığınız için azarladı sizi. İş büyüdü. Erkekliğinize laf attı. Dayanamadınız."

"Koray yanımızdaydı" dedi Kadir Güler. "Hikâyeni desteklemezse."

"Koray Şimşek sizden önce çıktı Hi-Mem'den" dedim.

"Korkulur senden Remzi Ünal" dedi gözlerini kocaman kocaman açarak. "Korkulur senden. Bunu nereden biliyorsun?"

"Ben bilirim" dedim.

Kadir Güler partisinin genel başkanlığına adaylığını koyup koymamaya karar veriyormuş gibi düşündü beş saniye kadar. Hani heykel gibi...

"Ben çıktığımda yaşıyordu Muazzez" dedi. "Öğrenmek istiyorsan."

"Ne konuştunuz ?" dedim.

"Senin söylediklerini aşağı yukarı" dedi. "Benim beceremediğimi, senin bir telefonla iş hallettiğini. Tabiî o eski hikâyenin ortalığa dökülmesine çok kızdı. Bağrıştık biraz. Ama onu ben öldürmedim."

Bu sefer masanın üstündeki sumenin yerini beğenmedi, iki parmak kenara aldı.

"İşin dallanıp budaklandığını söylediniz mi ona?" dedim.

"O sıra bilmiyordum" dedi. "O Ağababa denen herif sonra, tam polisler aradıktan biraz sonra telefon etti bana. Böyle böyle dedi. Haklı çıktı karı dedim. Sana yolladım Cenk'i."

"Ne dedi de haklı çıktı Muazzez Hanım ?"

"Esas kızma nedeni oydu bana Siyasetçisin sen, pisliklerinin ortaya dökülmesini isteyen çok adam vardır falan diye söylendi durdu. Bir duyulursa ne halt edersin... Nasıl temizlersin falan... "

"Siyasette başarılı olmanızı istiyordu yani?" dedim.

Kadir Güler kafasını kaldırıp duvarları dolduran fotoğraflara baktı cevap vermeden önce.

"Daha fazlası" dedi. "Hakkını yememek lazım. Ben bu mevkiye geldiysem onun sayesinde geldim aslında"

"O kadar..." dedim.

"Bu parti bir kadın ilçe başkanını kaldırabilse, bu masada benim yerime o oturuyor olurdu, inan."

Tam havaya girmişken daha neler sorabilirim diye düşündüm. Cevaplarının doğru olup olmadığını düşünmek sonranın işiydi.

"Benim evdeyken birisi aradı Muazzez Hanım'ı" dedim. "Bir toplantıdan bahsedildi. Kim aradı biliyor musunuz ?"

"Bendim canım" dedi Kadir Güler. "O zaman bu bokluklar yoktu ortada Bir ev alma işi vardı, onu konuşacaktık."

"Çağırmanızı istediği kafasız ?" dedim.

"Kim olacak. Kardeşi."

"Sonra sizi bir daha çağırdı demek ki ?"

"Evet" dedi Kadir Güler. "Sinan denen pezevenkle konuşup fitili alınca acele gelin diye. Ev alma işi de unutuldu gitti patırtıda."

"Maçka'daki ev dar mı geliyordu ?" dedim.

"Muazzez kendisine alacaktı o evi" dedi Kadir Güler.

"Ayrılıyor muydunuz ?" dedim.

"O kadar uzun boylu değil" dedi Sinan Güler. "Muazzez istese bile Tekirdağ'daki ailesi izin vermezdi. İkimiz de daha rahat ederiz diye düşünmüştük. Ayrı ayrı. Arada sırada"

Hafif hafif gerildiğini hissettim Kadir Güler'in. Aile meselelerinden ayrılmakta fayda gördüm.

"Hi-Mem'den gittikten sonra telefon ettiniz mi sonradan ?" dedim.

Hi-Mem'den çıktıktan sonra karısını aramış olmasının kendisi için iyi mi kötü mü olacağına karar veremiyormuş gibi tereddüt etti Kadir Güler konuşmadan önce. "Ettim" dedi. "Keşke etmeseydim."

"Ne konuştunuz ?" dedim.

"Belki biraz yumuşatırım diye aramıştım" dedi Kadir Güler. "Daha bok oldu iş. Nevri döndü iyice. Bağırmaya başladı deliler gibi."

Olabilir, dedim içimden. Olabilir.

Artık gitsem iyi olur diye düşündüm. Son bir hamlem kalmıştı. Önemli bir şey söyleyecekmişim gibi yerimde kıpırdandım.

"Karınızı kimin öldürdüğünü biliyorum galiba" dedim Kadir Güler'e.

"Ha siktir!" dedi odasına girdiğimden beri üçüncü kez. Dudaklarıyla söyledi bunu yalnızca, gövdesinde, yüzünde tek bir kas oynamadı. Koltuğuna geriye doğru tam olarak yayılmıştı, iki eli iki yandan masadaki sumenin iki kenarını okşuyordu fark edilmesi zor küçük hareketlerle. Deminki kararsız görünen adam gitmiş, Mussolini ile Cengiz Han birlikte girivermişlerdi odaya "Bence de!" dedim, "Emin değilsin ama?" dedi gözlerimin içine bakarak. "Yoksa gevelemezdin lafı deminden beri o kadar." "İnsan neden emin olabiliyor ki bugünlerde?" dedim. "İkiz kuleleri kimin indirdiğine dair bile bir sürü tevatür var ortalıkta."

"Afganistan'a atılan bombalar tevatür değildi ama" dedi.

"Ayni fikirdeyim" dedim. "O zaman ?" dedi.

"Yanlış yeri bombalatmaktan korkuyorum" dedim.

"Elini korkak alıştırmak iyi değildir" dedi Kadir Güler.

Duvardaki fotoğraflara baktım cevap vermeden önce. Elimi korkak alıştırmakla ilgili bir problemim yoktu. Problemim, kendisinin elini korkak alıştırmamış oluşuyla ilgiliydi. Ya da öyle görünmek istemesiyle.

"Elini korkak alıştırmak iyi değildir" dedi Kadir Güler yeniden. "Söyle! Ne lazımsa yapalım!"

"Daha değil" dedim.

"Neden?"

"Söylersem yapacağınız şey işleri daha da karıştırır diye korkuyorum" dedim.

"Biraz hareket iyidir" dedi Kadir Güler.

"Emniyet kuvvetlerine güvenen politikacıya ne oldu?" dedim.

"Siktir et emniyet kuvvetlerini" dedi.

"Şöyle yapalım isterseniz" dedim. "Bakmam gereken bir iki şey daha var. Emin olmak için. Siz eve gidin en iyisi. Ya da havuza Masaj falan yaptırın, ne bileyim. Biraz sakinleşin. Ben durumu kesinleştirince size haber edeyim. Bana gelirsiniz olmazsa"

"Bu süre, bir şekilde, Muazzez'i öldüren orospu çocuğunun ortadan kaybolmasına yararsa bozulurum ama" dedi Kadir Güler. Bozulmasının maliyetlerini bana hatırlatmak ister gibi gülümsedi.

Ben ayağa kalktım.

"Söz" dedim. "Karınızı öldürenin ruhu duymayacak olanı biteni ben size bildirmeden önce."

Kadir Güler beni geçirmek için ayağa kalkmaya yeltenmedi bile. Kaykıldığı koltuğunda şöyle bir kımıldattı kıçını. Sonra sağ eliyle uzanıp masanın altında bir yerlerden bir çekmeceyi çekti. Elini daldırdı. Dedeman Oteli'nin havuzunda gördüğüm koca tabancayı çıkardı. Eliyle tarttı. Masanın

üstüne koydu. Sonra avucunu bir pençe gibi tabancanın üstüne yerleştirdi.

"Biz verilen sözü böyle anlarız" dedi gözlerimin, içine bakarak.

En az onun kadar ciddi bir ifadeyle kafamı salladım.

"Hoşça kalın" dedim. "Bir ricam var. Cenk beni atabilir mi gideceğim yere. Arabamı almadım."

"Ne demek..." dedi Kadir Güler. "Ne demek rica... Derhal."

Tabancanın üzerindeki elini telefona götürdü. Üç tuşa bastı bir kez daha ahize elindeyken. sonra kulağına götürdü.

"Cenk nerede ?" dedi telefona havlıyor gibi.

Cevabı bekledi.

"Siktir et kıymalıyı mıymalıyı" dedi. "Dinle. Bir arkadaş var burada Aşağıya iniyor. Cenk'e söyle bıraksın istediği yere. Opel'i alsın. Sonra yer kıymalısını."

Ahizeyi yerine bırakıp yüzüme baktı.

"Teşekkür ederim" dedim.

Çok derin bir şeyler düşünüyormuş gibi kafasını salladı. Tabancayı avuçlayıp çekmeceye geri koydu.

"Bekliyorum" dedi çekmeceyi gürültüyle yerine itip.

"En çok iki saat" dedim. "Haber edeceğim."

Tepkisini beklemeden dönüp elimi kapıya attım. Saatime baktım odadan çıkıp kapıyı ardımdan kapamadan önce. Koridorda kimseler yoktu. Sonra geriye döndüm birden. Kapıyı açıp kafamı içeriye uzattım.

Kadir Güler ayakta duruyordu koltuğunun önünde. İki elini yumruk yapmış, masaya

dayamıştı. Gözleri masanın kenarındaydı.

"Pardon" dedim kafasını kaldırıp beni görmesini beklemeden.

Sessizce yüzüme baktı.

"Abbas Ağa Sokak'ta hırsızlık çok mu oluyordu?" dedim.

"Hi-Mem'e girdiler iki kere sonbaharda" dedi. "Hatta Beşiktaş emniyet amirine rica ettim biraz göz kulak olsunlar diye."

Kafamı salladım bir şey söylemeden. Kadir Güler de bana bir şey sormadı. Kapıyı çektim. Neden merdiven otomatiğini yaptırmadınız diye sormayayım dedim artık içimden.

Koridordan yürüdüm geldiğimiz yöne doğru. Kapılar hâlâ kapalıydı. Arkalarından ses gelmiyordu. Merdivenlerden indim ağır ağır.

Cenk Bozer resepsiyon masasının yanında bekliyordu. Sakallı adam gitmişti. Sacit ile Kudret de ortalarda yoktu. Memleketin en az seyredilen haber programındaki spiker kimsenin kendisini dinlemediğinin farkında olmadan anlatıyordu bir şeyler öylesine. Merdivenlerden indiğimi görünce bana doğru ilerledi Cenk Bozer.

Yüzünde beni gördüğüne sevinmiş gibi bir ifade vardı.

"Merhaba Remzi Abi" dedi. "Sen miydin?"

"Merhaba" dedim. "Kıymalı ziyafetini yarım bıraktırdım galiba"

"Aman abi" dedi elini ağzına götürerek. "Yemediğimiz şey mi? Bir gün buyur, beraber yiyelim."

Acıkmış mıydım ? Bilmem.

"Küfretti mi Koray Bey çok arkamdan?" dedim. Her anlama gelebilecek bir el işareti yaptı Cenk Bozer.

"Burası ne zaman kapanıyor?" dedim. "Kadir Abi ne zaman çıkarsa" dedi döner kapının önünde önce benim geçmemi beklerken. "Senin evin nerede?" dedim arkama doğru. "Dolapdere'de Remzi Abi" dedi. "Bilgi Üniversitesi'nin arkasında."

"İyi yer" dedim. "Kızları görüyorsundur okula gelip giderlerken."

"Yok be abi" dedi. "Benim ev arkalarda. Kız mız gördüğü yok. Bir ara bir taşınma lafı oldu ya, gerisi gelmedi."

Dışarısı iyice soğumuştu. Nemle birleşince yakıcı bir etkiye ulaşıyordu. Paltoma sarındım. Cenk Bozer'in üstünde ilk gördüğümde giydiği mont vardı, "İşin bitince araba sende mi kalıyor?" dedim. "Duruma bakar" dedi Cenk Bozer. "Bazen işimiz hiç bitmez." Bir adım önümden yürüyordu. Opel Corsa

iki 4x4'ün arasında duruyordu elli metre kadar ileride. Cenk Bozer elinde tuttuğu uzaktan kumandayı otomobile doğru uzatınca keyfinden vik vik diye iki ses çıkardı otomobil. Ben yolcu kapısına doğru yöneldim. Cenk Bozer neden arkaya oturmadığıma şaşırmış gibi baktı.

İki yandan aynı anda bindik otomobile, ilk denemede çalıştı Opel Corsa. Dört tarafımızdaki pencereler buğudan dışarıyı göstermiyordu. Cenk Bozer birtakım düğmelere bastı, birtakım düğmeleri çevirdi. Uzun süre dinlenirse insanın uykusunu getirecek bir hırıltı kapladı otomobilin içini.

"Nereye gideceğiz Remzi Abi ?"

"Benim eve."

Gaza bir iki kere hafif hafif yüklendi. Ön camın alt tarafından ince bir çizgi halinde çekilmeye başladı buğu.

Emniyet kemerini bağlamak için biraz uğraştım. Sonra koltuğa iyice yerleştim arkama yaslanıp.

Cenk Bozer el frenini indirip, Opel Corsa'yı geri vitese taktı.

İki kere ileri geri gidip kurtulduk 4x4'lerin arasından. Arkamızdan gelen CocaCola kamyonuna yol vermek için biraz bekledik. sonra yumuşak bir hareketle çıktık yola Cenk Bozer bağlamamıştı emniyet kemerini.

"Ne zamandan beri çalışıyorsun patronların yanında?" dedim derin bir nefes aldıktan sonra Buz gibi hava, hara'mda istediğim kadar derinlere gitmedi ama idare etsindi artık.

"Bir yıl oldu aşağı yukarı" dedi Cenk Bozer. Yüzüme bakmadı, dikkati yolda gibiydi.

Ortabahçe Caddesi'nde el ayak çekilmişti sanki. İki yana dizilmiş otomobillerin arasından rahatça ilerliyorduk. Kimi dükkânların vitrinlerinde ışık vardı içlerinde kimselerin olmamasına karşın. Caddeyi boydan boya kaplayan bez pankartta "Delikanlı Adam Renkli Takım Tutmaz" yazıyordu.

"Memnun musun ?" dedim, "İşinden ?"

"Başımıza gelen felaket olmasaydı Allah'tan daha ne isterim durumundaydım abi aslında" dedi. "Ne ayda?"

"Esas memleket?" dedim.

"Sivaslıyım abi" dedi nihayet bana dönüp cevap ererek. Yüzünde bir gülümseme belirmişti sanki.

İşe başlasam ufaktan ufaktan artık diye düşündüm. Dur bakalım dedim sonra "Kadir Abin de Sivaslı, değil mi?" dedim.

Yüzündeki gülümseme daha da genişledi.

"Evet" dedi. "Sivaslıdır sağ olsun. Babamın uzaktan akrabası olurmuş. Babam ölünce cenazeye geldim istanbul'a Kadir Abi'nin sağlam bir adama ihtiyacı varmış, bırakmadı beni."

"Askerlik?" dedim.

"Komandoydum" dedi sanki bu konuda daha fazla konuşmak istemiyormuş gibi sertçe. Oysa övünmesi gerekirdi. Üstelemedim.

"Sigaran var mı?" dedim.

"Torpidoda olacak" dedi başıyla işaret edip.

Torpidoya uzanıp açtım. Karmakarışık duran evrakların en tepesinde altı paket açılmamış Virginia Slims, en üstlerinde açık bir uzun Marlboro paketi vardı. Marlboro'yu elime aldım. Arkasından Amor marka bir prezervatif kutusunun kenarı gözüktü. Marlboro'dan bir tane çıkarıp dudaklarımın araşma yerleştirdim. Paketi Cenk Bozer'e doğru uzattım.

Başını salladı.

Cebimden çakmağımı çıkarıp sigaramı yaktım. Torpidoyu açıp aldığım yere bıraktım paketi.

Pazar kurulan meydandaki köpekler üzerimize geldiklerinde gidişimiz hiç yavaşlamadı. Yanımızdan havlayarak koştular. Sağa, yokuşa vurunca bıraktılar peşimizi. Opel Corsa'nın ön camı tümüyle kurtulmuştu buğudan. Cenk Bozer hafif yan oturuyordu direksiyonda Otomobil yokuşta hafif hafif bağırıyordu. Chefs Restaurant'ın önünde iki otomobil dokunmuştu birbirlerine, şoförleri bağrışıyordu.

Barbaros Bulvarı'nın üst tarafına kavuşuncaya kadar sessizlik içinde gittik. Ben sigaramı içtim efendice. Cenk Bozer konuşmadı.

Üst geçitten inip bulvara dahil olduk. Opel Corsa hızlandı trafiğin izin verdiğince.

Pencereyi indirip sigarayı attım. Buz gibi bir ayaz vardı dışarıda. Otomobilin içi sıcaktı. Uykum gelmese eve gidene kadar dedim kendi kendime. Gelmemeliydi. Lafa nereden gireyim diye düşündüm.

"Yukarı gelirsin, pantolonunu da veririm" dedim. "Yıkadım."

Önce ses çıkarmadı Cenk Bozer. Neden söz ettiğimi anlamamış gibiydi. sonra düştü jetonu.

"Hatırlatma be Remzi Abi" dedi. "Hatırlatma. Ne kötü oldum o gün. Hâlâ utanıyorum. Demek yıkadın. Sağol... Elin dert görmesin."

"Dert değil" dedim. "Ne olacak, atıverdim makineye."

"Hiç olmazdım ya öyle..." dedi başını iki yana sallayarak. "Nasıl olduysa..."

"Olur bazen" dedim önümdeki yola bakarak. "Birayla cilalamak iyidir, ama seninki biraz fazla kaçmış "

Önümüzdeki Halk Otobüsü mü saçmaladı, Cenk i Bozer mi farkına varamadım. Adam sola sinyalini vermişti duraktan ayrılırken. Sıkı bir fren yaptı Cenk Bozer. Emniyet kemerim gerildi omuzlarımdan aşağı. Sıyırdık. Arkamızdan kornalar çaldı.

"Yavaş yavaş" dedim. "Heyecanlanma yahu. O kadar büyük suç değil esrar içmek."

İki eliyle sıkı sıkı sarıldı direksiyona Cenk Bozer. Birden sıradan bir İstanbul şoförünü kızdıracak kadar yavaşlamıştı Opel Corsa "Yok abi" dedi. "Sen öyle birden söyleyince..."

"Ne olacak canım" dedim. "Aramızda..."

Balmumcu Kışlası'nın karşısındaki kırmızı ışıklarda salimen durduk. Yıldız Posta Caddesi'nden bir ambulans gelip önümüzden geçti bağıra çağıra Arkasından dörtlüleri yakmış bir otomobil fırladı.

Cenk Bozer bana döndü.

"Nerede verdim façayı?" dedi yarı mahcup gülümseyerek.

"Cebinde unutmuşsun" dedim.

"Sen sarsaydın Remzi Abi bana ceza olarak" dedi sırrını paylaşmış olmanın verdiği cesaretle. Biraz rahatlamıştı.

Hazır kırmızı ışıkta bekliyorken diyeyim diyeceğimi dedim. Hani kimseye çarpmasın diye.

"Herhalde o akşam Muazzez Hanım'ın cesedini görünce heyecanlandın esas" dedim. "Ondan da olabilir."

Bölüm 19

İyi ki kırmızı ışıktaydık.

Bir kere daha kusacak sandım Cenk Bozer.

Kusmadı ama. Kafasını direksiyona dayamakla yetindi. Midesinin olması gereken yerde birtakım kasılmalar gördüm. Yumruk yaptığı sağ elini direksiyona vurdu bir iki kere. sonra kaldırdı başını. Eliyle alnından başlayarak saçının arka taraflarına doğru sıvazladı başını.

Yeşilin yanmasının ilk saniyesinde başladı arkamızdan kornalar.

Algılamadı galiba kendisinin protesto edildiğini, iki yandan ilerleyen araçların bir koridor gibi boş bıraktığı önümüzdeki yola bakıyordu.

"Gitsek iyi olacak" dedim. "Dövecekler arkamızdakiler."

Ağır hareketlerle vitesi bire taktı. Sonra birden hareketlendik. Yolun kenarındakilerin bakmalarına neden olan lastik gıcırtılanyla fırladık ileri doğru.

Artık sesimi çıkarmadım.

İkiye geçtiğinde kendisine gelmişti biraz galiba.

"Remzi Abi, Remzi Abi, bilemezsin..." dedi vitesi üçe aldığında "Boktan bir durum olmalı" dedim.

"Boktan ne kelime Remzi Abi" dedi. "Boktan ne kelime... Şırnak'ta bile böyle olmamıştım valla."

"Hay Allah" dedim.

Garanti Bankası'nın yeni genel müdürlük binasının önünde mecburî şerit değiştirmeler yüzünden yavaşlamak zorunda kaldı. İyi ki sola gidenler sağdakilerin, sağa gidenler soldakilerin yolunu kesiyor dedim içimden. Emniyet kemeri her durumda işe yarayamayabilirdi.

Sinan Bozacıoğlu da bir şeyler anlatıyordu bana buradan geçtiğimizde diye

hatırladım.

Cenk Bozer'e soru sormam gerekmedi o akşam yaşadıklarını sayıp dökmesi için. Birilerine anlatırsa rahatlayacakmış gibi ara vermeden konuştu. Sanki kendi kendine defalarca anlatmış gibi, bir duyan olmadığı için anlattıklarının gerçekliğini yaşayamamış gibiydi.

"... Bir girdim odasına. Öyle oturuyor koltuğunda. Boynunda bir mouse kordonu. Şaka yapıyor sandım önce. Yapardı bazen öyle şaka. Abuk subuk şakalar. Onlardan sandım... "

Sesimi çıkarmadım soluk almak için ara verdiğinde. Etiler girişi her zamanki gibi tıkalıydı. Koç Köprüsü'ne kadar böyle gidecektik. Korkmama gerek yoktu. "... Omzuna dokundum. Yok. Dokunmadım önce. 'Geldim Muazzez Abla' dedim odasına girer girmez. 'Nerede kaldın Bozayı ?' diyecek diye bekledim. Arada böyle derdi anlıyor musun ?"

Ben önüme bakıyordum. Dinliyordum. Anlıyordum.

"Tık yok kadından. Baktım öyle duruyor. Şaka yapıyor sandım valla Yok, şaka yapmıyormuş... "

Dinlemeye devam ettim sesimi çıkarmadan.

"Omzuna dokundum o zaman. Ulan baktım boynunda bir mouse. Kolye gibi Allahıma Kitabıma. Tövbe tövbe... Abi bir sigara versene oradan."

Torpidoya uzandım yeniden. Bir sigara eksilttiğim uzun Marlboro paketini aldım elime. Ona bir sigara uzattım. Bir tane kendime aldım. Cebimden çıkardığım çakmağın ateşine doğru eğildi Cenk Bozer direksiyonda. İki sigaranın dumanı birden fazla gelecekti, pencereyi indirdim biraz. Gıdım gıdım ilerliyorduk. "Heykel gibi abi. Heykel gibi. Bebek Parkı'nda hani bir heykel var, eskinin adamı, oturuyor öyle. Onun gibi. Bir kıl oynamıyor yüzünde. Hani uyuyan adamın bile oynar bir yerleri. Baygın birinin bile. Korktum Allahıma. Nasıl korktum." Artık bir soru sorayım dedim içimden.

"Bir şeye dokundun mu?"

"Yok be abi" dedi Cenk Bozer yüzünü bana döndürmeden. "Omzuna bir tek."

"Bir şey almadın değil mi ?" dedim. "Masadan, odadan ?"

"Yok be abi" dedi yeniden. "Ne alacakmışım o korkuyla..."

Bu kez yüzüme bakmıştı konuşurken. Ben de ona baktım. İyi görünüyordu.

"Sonra?" dedim.

"Valla yandım sonra kendi kendime. Nasıl yandım bilemezsin. Dedim ulan sallanmasaydın yolda belki üstüne gelir, kurtarırdın Muazzez Abla'yı. Ne fayda?"

"Çıkan mıkan kimseyi görmedin ?" dedim.

"Görmedim" dedi. "Keşke göreydim."

"Sonra?" dedim yeniden. İyi gidiyordu.

"Sonra..." dedi. "Sonra.. Sonra kaçtım oradan."

"Hemen mi?" dedim.

"Ne bileyim ?" dedi. "Aklım başımda değildi. Ne kadar durdum içerde bilmem valla"

"Telefon çaldı mı sen oradayken?" dedim.

"Hayır" dedi. "Telefon melefon çalmadı."

"Sonra ne yaptın?" dedim. Sigarayı attım pencereden dışarı.

"Valla aklım başımdan gitmişti. Yürüdüm aşağıya doğru. Ne sağa baktım ne sola. Öyle yürüdüm. Bir baktım caminin oraya gelmişim... "

Geç kalmıştım uyarmakta

"Geçtin Cenk" dedim. "Köprünün üstüne çıkacaktık benim eve gitmek için."

"Pardon abi" dedi. "İlerden sapış var değil mi sola?"

"Epey ilerden" dedim. "Akmerkez'i geçeceksin. İkinci ışıklardan sola. Sonra?"

"... Valla bir baktım üç Kulhüvallahü bir Elham okuyorum mezar taşlarının önünde Muazzez Abla'nın ruhuna" dedi bu konuyu hızlı geçiştirmek ister gibi. Üstüne gitmedim.

"Polise haber vermek aklına gelmedi mi?"

"Ne polisi abi ?" dedi. "Ne polisi ? Kolay mı cinayet yerinde bulunmak. Anasını sikerler adamın valla Sen olsan haber verir miydin?"

Haklısın dedim içimden.

"Bir müşteri gelmiş, o aramış polisi galiba Öyle dediydin değil mi ?"

"Evet" dedi Akmerkez'in önündeki ışıklarda durduğumuzda. "Adamın yanında kızı da varmış. Bak rezalete şimdi..."

Bu ışıkta beklerken de ciddi bir soru sorulabilirdi.

"Peki" dedim. "Esas ne için gitmiştin Hi-Mem'e o saatte? Çağırdı mıydı seni?"

Bu sefer arkadan protesto kornaları işitmemek için gözlerini trafik ışıklarına dikmiş bekliyordu Cenk Bozer.

"Hemen gel, beni eve at dediydi telefonda" dedi eli viteste.

"Sen neredeydin o sıra?" dedim.

"Çarşı'da takılıyordum" dedi. Yeşil ışıkla birlikte hareketlendi. Kimse korna çalmadı arkamızdan. Sesi biraz değişik geldi bana.

"İlerden soldan" dedim.

"Tamam" dedi en soldaki şeride daha önce girmek için bir Aygaz kamyonuyla hafif itişirken.

"Yanlış anlama ama Remzi Abi..." dedi Tepecik Yolu'na doğru kendisine yanan kırmızıyı dinlemeden saptığında "Neden soruyorsun bunları ince ince ? Hani bir durum mu var?"

Alındı dedim içimden. Alınırlardı böyle. Anlatırlar, anlatırlar, sonra alınırlardı. Alışkındım.

"Hiç" dedim. "Alışkanlık."

Sanatçılar Parkı'nın oraya geldiğimizde göbekten sola dönmesi için işaret ettim. Zeytinoğlu Caddesi'ne çıkana kadar sessizce gittik. Cenk Bozer'in sigarasını ne yaptığını kaçırmışım.

"Tamam" dedi Cenk Bozer. "Bundan sonra bulurum senin evi"

"Şu ilerde bir market var" dedim. "Önünde duralım biraz."

Marketi ben göstermeden durdu. Hemen fırladım. Kasanın arkasında oturan adamın yüzüne bakmadan dolaştım reyonların arasında. Epey bir şey toparladım. İki büyük poşetle çıktım marketten.

Poşetleri Opel Corsa'nın arka koltuğuna bıraktım ön tarafa geçmeden önce. "Hayırdır abi?" dedi Cenk Bozer poşetlere doğru kafasını sallayıp.

"Kadir Abin gelecek belki" dedim. "Belki Koray Bey de gelir. Biraz hazırlık yaptım."

Suratında bir değişiklik olmadı misafirim olacağını duyduğunda Öteki misafir adaylarını söylemeyeyim artık dedim içimden.

Evin önündeki otoparka doğru inen yokuşta birden sevindiğimi fark ettim. İnsanın yolu dönüp dola şıp evine çıkıyordu. İstanbul'un her yerinden kalktıktan bir hafta sonra, hâlâ buralarda kalmakta inat eden kar kalıntıları yüzünden çok ağır iniyordu Cenk Bozer. Önce kendi arabamı aradım gözlerimle. Terk edilmiş gibi duruyordu. Sonra Sinan Bozacıoğlu'nun BMW'sine baktım. Kimse götürmemişti. Bir Hummer ya da buralarda alışmadığımız başka bir araç görünmüyordu ortalıkta

Cenk Bozer Opel Corsa'yı olmadık saatlerde tepemde abuk subuk müzikler çalan lise öğrencisinin babasının Alfa Romeosunun yanına ustalıkla park etti. Hani şu bir akşam epey geç geldiğimde dayanamayıp kapısını çizdiğim.

Torbalardan birini verdim eline Cenk Bozer'in. Daha ağır olanını.

Dünkü misafirlerimin kırdığı cam tamir edilmişti. Aidat ödemeyenlere yönelik tehdit duyurusu kaldırılmıştı apartmanın panosundan. Merdivenlerden yukarı kimseleri görmeden çıktık. Cenk Bozer peşimden geliyordu.

İçeri girdik. İlk iş ışıkları yaktım kışın erken inen karanlığına doğru. Antrede bekleyen Cenk Bozer'e mutfağın kapısını gösterdim. Benim poşeti de tutuşturdum eline.

"Masanın üstüne bırakıver" dedim.

Derdim uyarı ışığı yanıp sönen telesekreterin başına koşmaktı. Altı kez mesaj bırakıldığını gösteriyordu makine. Evet, çok popülerdim bu ara Elimi mesajlarımı dinletecek tuşa götürmüşken, vazgeçtim.

Salonun kapısında içeri girip girmemekte karar sız gibi duran Cenk Bozer duymasa da olurdu bırakılan mesajları.

"Çıkarsana montunu" dedim pencereyi açmak için salonun öteki ucuna doğru yürürken.

"Çıkarmayayım" dedi kapıdan içeri bir adım attıktan sonra. "Ben döneyim partiye. Kadir Abi buraya gelecekse..."

"Canım taksiyle gelsin bu seferlik" dedim. Muazzez Güler'in taksiyle geldim diyerek niye yalan söylediğini hâlâ bilmediğimi fark ettim sonra. Omuzlarımı silktim kendi kendime. Her şeyi bilemezdiniz.

Paltomu çıkarayım, iç cebimdeki para zarfını kardeşinin yanına sotalıyayım diye hareketlenmeye karar verdiğimde telefon çaldı.

Yapacak bir şey yoktu. Arayan telesekretere konuşursa, herkese konuşacaktı. Açarsam kulağıma.

"Efendim" dedim ahizeyi kaldırıp.

"Nihayet bulduk beyimizi" dedi şu koltukta oturduğunu dün gibi hatırladığım lacivert kruvaze elbiseli adam. "Nerelerdesiniz Remzi Bey?"

"Buradayım" dedim.

Cenk Bozer kapının bir adım içinde, ayakta dinliyordu konuşmamı. Bitirmemi bekliyordu herhalde gitmek için.

"Bok buradasın" dedi adam telefonun öbür ucundan. "Dinledin mi mesajlarımı ?

Sonuncusu biraz sert kaçtı, artık kusura bakmazsın."

"Bakmam" dedim.

"Eee..." dedi. "Ne durum?"

"Kötü" dedim.

"Ne demek yani, kötü?"

"Size söylediğim gibi" dedim. "O eski hikâye Kadir Güler'in palavrasıymış. Daha doğrusu adamı öldürten o değil, karısı. Kocasının her işini hallettiği gibi o işi de halletmiş. O da gitti. İşinize yaramaz."

"Yapma yahu?" dedi kulağımdaki ses.

Cenk Bozer'in duvara yaslandığını gördüm göz ucuyla

"Üstelik kadını da, yanlarında çalışan bir çocuk var, şoförleri, o boğmuş."

Cenk Bozer koskocaman olmuş gözlerle bana baktı. Rengi atmıştı bir anda.

Elimi büküp, dört parmağımı yanağıma götürdüm, sinekkaydı bir tıraş işareti yaptım oğlanın gözlerine bakarak. Göz kırptım bir yandan. Ağzımı büktüm. Telefonda görülmüyordu elbette bu yaptıklarım. Cenk Bozer'in ağzma çarpık bir gülümseme geldi. Başımı salladım güven verircesine.

"Ha siktir!" dedi karşımdaki bu kez. "Bizde de ne talih var..."

"Valla öyle" dedim Cenk Bozer'e dilimi çıkararak sevimli sevimli. Gülümsemesi genişledi.

"Emin misin ?" dedi lacivert kruvaze takımlı adam. Ya da şu anda ne giyiyorsa. "Eminim" dedim.

Öfkesini bastırmaya hiç gayret etmedi.

"Kadir Güler'in de anasını sikeyim, senin de ananı sikeyim" dedi, kapattı telefonu.

Alnımdaki hayalî bir teri süerek bıraktım ahizeyi yerine.

"İyi sıyırttık" dedim.

"Kalbim duruyordu Remzi Abi dediğini duyunca" dedi Cenk Bozer. "Peşime düşmesin yine de herif? Her kimse... "

"Sen onun işine yaramazsın" dedim. "Adam Kadir'in peşindeydi. Fos çıktı iş. Unuttu bile. Böylesi iyi, bana inan."

"Vay anasını be" dedi. "Çok korktum."

"Ben de" dedim. "Sen otur, ben bir elimi yüzümü yıkayayım. Sonra bir kahve yaparım."

İyice rahatlamıştı Cenk Bozer. Salonun ortasından yürüdü. Açık pencerenin önüne geldi.

"Sıkı manzaran varmış be Remzi Abi" dedi.

"Uzaktan kumanda sehpada" dedim. "Takıl istersen."

Ben söylemeden benim koltuğuma değil, son zamanlarda artan misafirlerimin oturduğu koltuğa oturdu. Uzaktan kumandayı eline alınca çıktım salondan.

Önce yatak odasına gittim. Paltoyu yatağın üstüne attım sırtımdan. sonra cebindeki zarfı çıkardım. Çekmecenin birinden temiz bir don daha aldım,

zarfı sarmaladım onunla, yatağımın ayak ucundaki öteki zarfın yanına bıraktım. Sonra uzaktan baktım. Hâlâ çakılmıyor gibiydi. Allah'a emanet dedim içimden. SinanComp'tan aldığım mouse'u pantolonumun cebine tıkıştırdım.

Sonra banyoya girdim.

Cenk Bozer'in pantolonunu çıkardım çamaşır makinesinden. Temiz sayılırdı, kuruydu ama kırışkırıştı. Bekâr adamın evinin önünde pantolonuna kusarsan olacağı budur dedim içimden.

Elimde pantolon, mutfağa geçtim sonra

Su ısıtıcısına iki kişilik su koydum. Düğmesine bastım. Küçük mutfak balkonuna yürüdüm. Poşetleri biriktirdiğim kovanın içinden şeffaf olmayan bir poşet seçtim. Cenk Bozer'in pantolonunu içine yerleştirdim. Kaynamaya yüz tutan kahve suyuyla yarışıyor gibi iki kupa aradım, buldum dolapların birinden. İçlerine neskafe attım ikişer kaşık.

Sonra biriktirdiğim çöp torbalarının istiflendiği alt dolabın kapağını açtım. Hangi torba olduğunu kestirmeye çalıştım uzaktan. Burnuma haysiyetli bir mutfak dolabından gelmemesi gereken kokular geliyordu.

Çarem yoktu.

Uzanıp biraz öne çektim aradığım çöp torbasını. Tutacak yerlerinin uçlarına attığım düğümü çözmeye başladım. Kendi kendime küfür ettim bu kadar sıkı bağladığım için.

İçerden Sertap Erener'in en son şarkısı yükseldi. Sesi o kadar iyi miydi kızın, bilmiyordum.

Torbayı açmayı başardım sonunda Kokunun yoğunluğu aniden arttı torba rahatlayınca Elimi daldırdım.

Tak diye haber verdi su ısıtıcısı kahve suyunun kaynadığını. Yarışı kazandın, bekle biraz dedim içimden.

Allah'tan üst taraflardaydı aradığım şey. Daha paketini bile açmadığım lahmacun siparişimin hemen altında

Sonra SinanComp'tan aldığım mouse'u çıkardım pantolonumun cebinden.

Evet, mouse'ları içine koydukları o minyatür şeffaf poşetçiklerin içinden

küçük esrar parçaları çıkmıyordu ama, geri kalan her şey tıpatıp aynıydı. "CE" logosu aynı yere basılmıştı. Benim, esrarı sardıkları kâğıdı derli toplu tutmaya yaradığını sandığım plastik kaplamalı tel, mouse'ların kuyruk gibi uzayan kablolarını poşetin içinde katlı tutmak için kullanılan teldi. Bir tür bekâret simgesi gibi.

Önce poşetin içinden çıkarırdın mouse'u. Sonra kablosunu bir arada tutan plastik kaplamalı teli çözerdin kıvrımları tersine çevirerek. Avucunda sıkıp bıraktığın ipek bir mendil gibi açılırdı kablonun ucu. Sonra ne yapacaksan yapardın.

Derin bir nefes saldım ayağa kalktığımda. Ağzı açık çöp torbasını ayağımla iteledim dolabın içine. İstediği kadar kokutabilirdi ortalığı, fark etmezdi. Açılmamış mouse'u mutfak masasının üstüne, Cenk Bozer'le taşıdığımız alışveriş poşetlerinin yanına koydum. Çöp karıştırmakta kullandığım parmağımı üstünkörü sildim üst dolabın altındaki çiviye takılmış bulaşık kurulama bezine.

Su ısıtıcısından kaynaması henüz geçmiş suları aktardım kahve kupalarına Şekerli içiyordu kahvesini Cenk Bozer muhtemelen, ama idare etsindi artık bu seferlik.

Dumanı tüten iki kupayı birer elime alıp mutfağın kapısını ayağımla çektim kendiıjıe doğru. Fazla direnmedi kapı. İçerden Sertap Erener'in sesi gelmeye devam ediyordu.

Salonun kapısında kalakaldım.

Cenk Bozer, elinde bir tabanca, televizyona değil, bana bakıyordu. Siyah, kahredici namlu, tam iki kupanın ortasına, karnıma çevrilmişti.

"Yemedim Remzi Abi" dedi Cenk Bozer. "O hıyar herif kimse, yedi, ama ben yemedim."

Sakin ol Remzi Ünal dedim kendi kendime.

"Tamam Cenk" dedim. "Sakin ol. Hiç gerek yok heyecanlanmaya "

Cenk Bozer'in tabancayı tutan eli hiç titremiyordu.

"Sakinim Remzi Abi" dedi. "Sen heyecanlanıp o tuhaf numaralarından birini yapmaya kalkma sakın."

Elinizde tuttuğunuz iki kahve kupasının arasındaki noktaya doğru hızla

gelen bir kurşunu durduracak bir aikido tekniğinin icat edilmediğini biliyordum. Edildiyse de kimse bana öğretmemişti hâlâ. Kupaları masanın üstüne bıraktım ilk iş olarak. "Başka bir hareket yapma" dedi Cenk Bozer. "Basarım, bakmam hiç."

"Tamam" dedim ellerimi iki yana doğru açarak. "Tamam."

"Beni teslim edemeyeceksin Kadir Abi'ye" dedi Cenk Bozer.

"Hiç öyle bir niyetim yoktu" dedim.

"Ne bok yemeye geleceklerdi Koray Abi'yle peki?" dedi.

Güzel bir soruydu. Hadi cevap ver Remzi Ünal dedim içimden. Akıllı bir cevap bulabilmek için etrafıma baktım.

"Cevap ver!" dedi Cenk Bozer tabancayı zerre kadar kımıldatmadan elinde.

Ağzımı açtığım anda telefon çaldı.

Hiç bu kadar sevinmemiştim evimde telefon çaldığında Patron sensin, ne yapayım der gibi Cenk Bozer'e baktım.

"Aç" dedi. "Ama bir keleklik yaparsan sıkarım."

Telefona doğru ağır adımlarla yürüdüm. Düşünüyordum bir yandan. Üçüncü kez çalmasına izin vermeden kaldırdım.

"Efendim" dedim olabildiğince sakin bir sesle.

"Remzi Bey ?" dedi Koray Şimşek'in sesi.

"Benim" dedim.

"Özür dilemek için aradım" dedi Koray Şimşek. "Bu sabah olanlar için."

"Önemli değil" dedim.

Cenk Bozer dikkatle yüzüme bakıyordu.

"Kadir haber verdi" dedi. "Bu akşam size gelebilirmiş. Beni de çağırmışsınız." "Evet" dedim.

"Ben gelmezsem kızmazsınız, değil mi ?" dedi.

"Kızmam herhalde" dedim.

"Her şey hallolduğuna göre gelmeme ihtiyaç yok diye düşünüyorum" dedi.

Daha hiçbir şey hallolmadı diyemedim elbette. Göz ucuyla baktım. Cenk Bozer'in eli hiç titremiyordu.

"Olur" dedim.

"Bu kadar mı ?" dedi Koray Şimşek.

"Daha ne olsun?" dedim.

"Son konuşmamızın daha farklı olmasını bekli yordum" dedi Koray Şimşek. "Doğrusu korkuyordum da biraz."

"Korkacak bir şey yok" dedim.

"Emin misiniz ?" dedi.

"Eminim" dedim.

"Çok müsait değilsiniz galiba konuşmak için" dedi Koray Şimşek.

"Doğru" dedim. "Ama bir şey sorabilirim."

"Sorun" dedi Koray Şimşek.

"Hemşireni sen aradın o gün değil mi" dedim. "Hani o şenlikli partiden sonra"

Ne demek istediğimi anladı Koray Şimşek. Yaşı tutuyordu.

"Evet" dedi. "Ben gittikten sonra ne oldu diye merak etmiştim."

"O zaman bir şey olmadı" dedim. "İçin rahat olsun."

"Anladım" dedi.

"Peki o zaman" dedim.

"Görüşürüz" dedi.

Cevap vermedim. Ahizeyi yerine koydum. Şahıs zamirlerimdeki ani değişiklik üzdü mü acaba Koray Şimşek'i diye düşündüm. Cenk Bozer suratıma baktı.

"Kimdi?" dedi.

"Eski bir kadın arkadaş" dedim.

"Başından savmak istediğini düşündü herhalde" dedi. Yüzü hiç gülmüyordu ama. "Zaten başımdan savmak istiyordum" dedim. "Şu

kahvemden bir yudum alabilir miyim ?"

"Hayır" dedi Cenk Bozer.

Yüzüne sıcak kahve fırlatma projesi yattı böylece.

"İçmediğim şey değil" dedim, "İstemiyorsan içmem. Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun ?"

Cenk Bozer gülümsedi. Tuhaf bir gülümsemeydi yüzündeki.

"Sivas'a giderim herhalde" dedi.

"İyi fikir" dedim. "Babasını öldüren kadını öldüren birini saklayacak çok insan vardır orada"

"Doğru" dedi.

"O akşam mı anladın?" dedim.

"Evet" dedi. *

"Nasıl?" dedim.

"Kendi söyledi" dedi.

"İnanmıyorum" dedim.

"Bana değil canım" dedi. "Kocasıyla telefonda konuşuyordu bağırarak. İçeri girdiğimi duymadı."

"Vay salak!" dedim.

Bu sefer gerçekten güldü Cenk Bozer.

"Ölmüş gitmiş kadının ardından kötü konuşma" dedi. Çok sevdiği bir şiiri okuyormuş gibi özel bir ses tonuyla ekledi:"Allahüme mağfir lihazihi meyyite."

"O da ne demek ?" dedim.

"Cenaze namazlarında okunur" dedi gülmeye devam ederek. "Tekirdağ'daki hoca yanlış söyledi ya neyse... "

"Zili çalmadın mı?" dedim.

"Bende anahtar vardı" dedi Cenk Bozer. "Girdiğimi duymadı. Çok öfkeliydi, bağıra çağıra konuşuyordu. Zaten bir iki cümle duydum. Sonra

kapadı."

"Ne duydun ?" dedim.

Son Ceset

"'Adam olsaydın sen hallederdin Zübeyir'in işini' dedi. 'Karın hallettiği adamın oğlunu pışpışlasın, sen üstüne yat' dedi."

Pışpışlama meselesinin üstüne gitmemeye karar verdim.

"Zübeyir baban oluyor" dedim.

Başını salladı Cenk Bozer. Ben sormadan devam etti.

"Duyduğumu fark etmedi. Bilgisayarıyla uğraşıyordu zaten telefonla konuşurken. Bana da kızgın ayaklarına yattı beni görünce."

"Parasını geç getirdiğin için" dedim.

Nereden biliyorsun der gibi yüzüme baktı.

Döviz bürosunun makbuzundaki saatten dedim kendi kendime. Ben müşterime geç kalmıştım. Müşterim bana vereceği para geç kaldığı için kızmıştı.

"Boş ver" dedim Cenk Bozer'e. Hazır istim üzerindeyken devam etsin diye sustum. Anlatmaya dünden hevesliydi. Çoğunlukla öyle olurlardı. Hele sonlara doğru. "Arkası dönüktü bana" dedi. "Çok kolay oldu. Pek debelenmedi. Zaten yüzünü görsem bir şey yapamazdım."

Şimdi gerçekten kusacak halının ortasına dedim içimden.

"Neden?"

"İnsan mecburen de olsa düdüklediği karıyı..." dedi, sustu sonra aniden Cenk Bozer. Halıya kusmadı.

Duymamış gibi yaptım söylediğini.

"Bunları niye anlatıyorum ki sana?" dedi sonra.

Sesinin tonu biraz değişmişti.

Sesinin tonunun değişmesinden hoşlanmadım.

"Kapıdan çekip gitmene hiçbir itirazım olmadığını biliyorsun, değil mi?" dedim. "Biliyorum" dedi. "Ama bunun hiçbir anlamı olmadığını da

biliyorum."

"Yapma Cenk!" dedim.

"Kusura bakma Remzi Abi" dedi. "Şu kapıdan çıktığım an telefona sarılırsın sen." "Benimle beraber olduğunu Kadir biliyor ama" dedim.

"Fark etmez" dedi. "Polisin senin bu meseleye karıştığından haberi yok. Kadir Abi de kendiliğinden gitmez polise. Haberi bile olmaz belki cesedinin bulunduğundan. Kimse görmedi bizi buraya girerken. Bu meret de fazla ses çıkarmaz. Sorarlarsa Akatlar'da indi gitti derim."

"Vuracaksın beni yani..." dedim.

"Maalesef öyle olacak" dedi.

Gözünü benden hiç ayırmadan boştaki eliyle sehpadaki uzaktan kumandayı aldı. Televizyona doğru dönmedi, dönse şansımı denerdim. Doğruca arkamdaki duvara doğru tuttu kumandayı, sevgilisi televizyonda program yaptığı için şarkıcı olan kadının sesi yükseldi odanın ortasında. Yeterli bulmadı, biraz daha açtı sesi Cenk Bozer. Salonun içi düğün salonuna döndü. Sesin kalitesinden çok miktarının önemli olduğu bir düğün salonuna.

Son ceset ben olacağım demek ki dedim içimden.

Hava Kuvvetleri'nden müstafi, THY den kovul ma, kendisine saygısı olan hiçbir "frequent flyer"ın adını bile duymadığı sekizinci sınıf charter şirketlerinde bile tutunamayan, eski pilot, exkaptan, nevzuhur özel detektif Remzi Ünal'ın son macerasındaki son ceset kendisininki olacak...

Cenk Bozer yüzündeki bütün ifadeleri sildi.

Gerilmemem, kaslarımla, kemiklerimle, beynimle gevşek olmam gerekiyordu ama gerildim. İnsan göbeğinin biraz yukarısına doğru bakan bir namlunun önünde gerilmeden yapamıyor.

Cenk Bozer'in tabancayı tutan eli hiç mi hiç titremiyordu.

Gevşemeye çalıştım umutsuzca Aklımdan milyonlarca şey geçti. Onu yaparım, bunu yaparım, onu yaparsam bunu yapar.

Çıkar yol bulamadım.

Gazetelerin altındaki tabancayla aramdaki mesafe büyüktü. Oraya doğru uçacaksın da, elini atar atmaz bulacaksın da.. Namluda mermi olup

olmadığını bile bilmiyordum.

Yok be Remzi Ünal dedim içimden. Sen bulursun bir yol.

Bul bir yol dedim kendi kendime.

Belki vardı bir yol.

Belki yoktu.

Telefon bir kez daha çaldığında çok sevindim.

Cenk Bozer'e baktun bir kez daha ne yapayım diye.

Aç işareti yaptı kafasıyla.

Ahizeyi bir kez daha kaldırdım. Gözüm Cenk Bozer'deydi. Onun gözü bende.

"Efendim" dedim.

"Remzi Abi?" dedi Sinan Bozacıoğlu'nun sesi.

"Söyle" dedim.

"Kızmadın ya bana tüydüğüm için" dedi.

"Kızmadım" dedim.

"O adanılan görünce pencereden, korktum" dedi. "Yine gelirler falan diye."

"Anlıyorum" dedim.

"Selma anlattı konuştuklarınızı" dedi.

"O kız gerçekten seviyor seni" dedim.

"Nereden anladın Remzi Abi ?" dedi. Sesinde gururlu bir gülümseme vardı.

"Yediğin haltı temizlemek için suçu üstüne aldı" dedim.

"Ne diyorsun Remzi Abi ?" dedi Sinan Bozacıoğlu.

"Dans ettiğimiz çiftle senin randevun vardı Karamsar Bar'da" dedim. "Babalarıyla konuşup sen ayarladın randevuyu."

Cevap gelmedi karşıdan. Gelse de olurdu, gelmese de.

"Ben gelince sevgili değiştirdin" dedim. "Çift çok ateşliydi sana göre."

"Muazzez Abla'nın öldürüldüğünü duyunca korktum" dedi Sinan Bozacıoğlu. "Nasıl bir işe bulaştım diye korktum."

"Neyse" dedim. "İyi biten her şey iyidir."

Bir an sessizlik oldu karşı tarafta.

"Remzi Abi" dedi sonra Sinan Bozacıoğlu.

"Söyle" dedim.

"Tuhaf bir adamsın, farkındayım ama bu akşam iyice tuhaf konuşuyorsun" dedi. "Ne ayak ?"

"Takma kafana" dedim.

"Gelmemize lüzum yok, değil mi Remzi Abi?" dedi. Rahatlamış gibiydi. "Parti varmış gibi sesler geliyor gerçi ama.. "

"Artık... çok... geç... "diye mırıldandım artık kimselerin hatırlamadığı o melodiyi.

"İyi misin Remzi Abi ?" dedi Sinan Bozacıoğlu.

Cenk Bozer kapat artık der gibi tabancasını salladı iki yana doğru. Çok değil ama Bir iki milimetre.

"Kapatmam lazım" dedim.

"İyi eğlenceler Remzi Abi" dedi Sinan Bozacıoğlu.

Ahizeyi yerine koydum. Birkaç fırsat daha kaçtı diye hayıflandım kendi kendime. "Amma uzun konuştun" dedi Cenk Bozer. "Bu kimdi?"

"Bir kız ile bir oğlanın arasını yaptım" dedim.

"Bu yaptığın son iyilik olacak" dedi Cenk Bozer.

Yok. Bir yol bulamamıştım.

Cevap vermedim.

Cenk Bozer bir kıl kaldırdı tabancayı. Tetiğe dokunan parmağının gerildiğini göremiyordum bu uzaklıktan ama hissedebiliyordum.

Son ceset dedim kendi kendime. Son ceset.

Derin bir nefes aldım. Sanki hara'mı havayla doldurursam kurşunun

gövdemin içinde ilerlemesini engelleyecek gibi.

Cenk Bozer gözlerini kıstı.

Telefon bir kez daha çaldı o tetiği çekmeden önce.

Bana izin vermesini beklemeden kaldırdım ahizeyi.

Cenk Bozer ateş etmedi bu sefer de.

"Efendim" dedim.

"Canım, nihayet evde buldum seni" dedi telesekreterime defalarca not bırakıp adını vermeyen kadının sesi.

"Seni arıyorlar" dedim ahizeyi Cenk Bozer'e doğru uzatırken.

Yüzündeki beliren tek saniyelik şaşkınlığı değerlendirmekten başka çarem yoktu. Bütün hızımla, bütün gövdemle, bütün varlığımla üstüne atladım. Ama tetiği çekti ben ona ulaşmadan önce. Tetiği çekti ama, ben patlamanın sesini duymadım sanki. Duyulacak bir şey kalmamıştı. Acıdan başka.

Bölüm 20

Ölmedim.

Yok, ölmedim.

Tabancanın sesini çok sonraları hatırladım. Nasıl boğuştuğumuzu da. Gençti Cenk Bozer. Korkmuştu belki yaptığından. Heyecanlıydı. Çok direnemedi anlaşılan. İyi hatırlamıyorum. Bir şeyler yaptım can havliyle. Apartmanın ince duvarları gürültümüzü dışarılara taşıyınca, apartman yöneticisi emekli asker dostum kapıya dayanmış bir iki komşuyla sonradan anlattığına göre. Kapıyı açar açmaz yere yığılmışım tabanca elimde. Kanlar içinde. Zor yetiştirdik diyor hastaneye. Polisleri hatırlıyorum bir de. İyi davrandılar.

Haber ertesi gün gazetelerde çıkınca Kadir Güler kulaklarına bir şeyler liflemiş olmalı. Cenk Bozer daha o akşam çözülmüş. Evi kimse aramamış her şey ayan beyan ortada olduğu için. Ama taşınmam farz oldu o akşamki patırtıdan sonra Gülendam Şenalp ile Yıldız Turanlı etrafımda dört döndüler hastanede.

Reklamcı arkadaşımın bulduğu avukata göre haneye tecavüz yüzünden yırtarmışım darp suçlamasından, iyiyim yani.

Düşenin dostu yoktur...

Nüfuzlu bir politikacının karısı tuhaf bir taleple çıkar Remzi Ünal'ın karşısına. Bir alacak verecek meselesine müdahil olması karşılığında dedektifimize hatırı sayılır bir ödeme yapacaktır. Ortada ne izlenecek birileri vardır üstelik, ne de açığa çıkarılacak bir sır. İstenen şey açık açık mafya usulü bir gözdağıdır.

Bankadaki hesabı suyunu çekmiş olan Remzi Ünal böylesine güçlü bir kadının neden kendisine geldiğini sorgulamaz bile teklif edilen paranın dudak uçuklatan miktarı karşısında. Hiç tarzı olmamasına rağmen, telefonunu açar, borçluyu tehdit eder ve hak ettiği ücreti tahsil etmek için müşterisinin ofisinin yolunu tutar. Tutar tutmasına ama, içeriye adımını attığı anda kendini dipsiz bir kuyunun içinde bulur. Her zamanki gibi, ona kendinden başka yardım edebilecek hiç kimse yoktur.

Ülkemizde polisiye edebiyat dendiğinde akla ilk gelen isimlerden olan Celil Oker, *Son Ceza*'da kahramanımızı ölümcül bir tuzağın içine çekiyor ve bizlere okuması çok keyifli bir Remzi Ünal klasiği daha sunuyor.

9 789752 119925